

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2552

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2552

วิโรจน์ แพนศรี. (2551). ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา.
ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.พัชรศักดิ์ รัษฎประจันบาน, อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ประชากรเป็นผู้ฝึกสอนให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา จาก 111 หน่วยงาน มีผู้ฝึกสอน จำนวน 111 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้สถิติที

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ปีพ.ศ. 2551 โดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ดังค่าสถิติ ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84) ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.72) ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.64) ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63) ตามลำดับ

2. ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.59) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.65) และด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 2.70$, S.D. = 0.84)

3. ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านผู้ฝึกสอน มีค่าเฉลี่ยของปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.78) และด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยของปัญหาน้อยกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.60)

4. ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านนักกีฬา มีค่าเฉลี่ยของปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63) ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยของปัญหาน้อยกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 0.55)

5. ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านนักกีฬา มีค่าเฉลี่ยของปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.75) ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยของปัญหาน้อยกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.67)

6. ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา และผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน และด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม มากกว่าด้านอื่น และผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา จะมีปัญหาด้านงบประมาณและสวัสดิการ มากกว่าด้านอื่น

7. ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี กับ ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน โดยด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ คือด้านนักกีฬา และด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่นๆ คือด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

THE COACH'S PROBLEM OF SPORT TRAINING FOR CEREBRAL PALSY CHILDREN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2009

Wirote Phaensri. (2009). *The Coach's Problem of Sport Training for Cerebral Palsy Children*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Phatchasak Thanprachanban, Mr. Thongchat Phucharoen.

This study was intended to find and compared the coach's problems of sport training for children. The subjects were 111 coach purposively sampled from 111 organizations responsible for the cerebral palsy children. The data were collected by the writer's constructed questionnaire ($r = .97$) and they were treated for frequency, percentage, mean, standard deviation and mean differences by t-test.

It was found as follows:

1. As a whole, the problems were at an average level ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.58), when considered by areas, it was found that the problems of athletes, coaches, training programs, budget and welfare and facilities were at an average level ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71), ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84), ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.72), ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.64), ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63), respectively.

2. As a whole, the problems of coaches who graduated with physical education were at an average level ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 0.59) When considered by areas, it was found that the problems of budget and welfare were higher than other areas ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.65). The problem of coaches was lower than other areas ($\bar{X} = 2.70$, S.D. = 0.84).

3. As a whole, the problems of coaches who graduated with other majors were at an average level ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = 0.55). When considered by areas, the problems of coaches were higher than other areas ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.78). The problems of coaches was lower than other areas ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.60).

4. When considered by 1-5 years of experiences of the coaches, as a whole, it was found that the problems were at an average level ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.54). When considered by areas, the problems of athletes were higher than other areas ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63). The problems of facilities were lower than other areas ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 0.55).

5. The problems of coaches with 5 and over years of experiences, as a whole, were at an average level ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = 0.760). When considered by areas, the problems of athletes were higher than other areas ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.75). The problems of facilities were lower than other areas ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.67).

6. As a whole, the problems of coaches who graduated with physical education and who graduated with other majors were significantly different, at 0.5 level of confidence.

The problems of coaches who graduated with other majors were higher on athletes, coaches, and training programs than other areas. For the coaches who graduated with physical education the problems were higher on budget and welfare than other areas.

7. When compared between the coaches with 1-5 years of experiences and the coaches with 5 and over years of experiences, it was found that, as a whole as well as by areas, there were no significant differences of problems. It was also found that the problems on athletes were higher than other areas and the problems on facilities were lower than other areas.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.พัชรชศักดิ์ ธัญประจันบาน ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ธงชาติ พูเจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ รองศาสตราจารย์ ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ ที่ทำให้ผู้วิจัยมีความตั้งใจและพยายามศึกษาหาความรู้ จนเป็นแรงบันดาลใจ ทำให้เกิดงานวิจัยชิ้นนี้ขึ้นมา และขอขอบพระคุณ คุณรัชนีวรรณ บุลกุล เลขานุการสเปเชียล โอลิมปิกแห่งประเทศไทย คุณสำราญ แซ่มะฮ้อย อาจารย์เจษฎา บพิตรสุวรรณ ที่ได้ให้ข้อมูล เกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิการทางสมองและปัญญาที่มีอยู่ทั่วประเทศไทย ตลอดจน ผู้ฝึกสอนกีฬาทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามงานวิจัยครั้งนี้ได้เสร็จสมบูรณ์ ซึ่งจะนำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ไปปรับปรุงในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของผู้วิจัยให้มีระบบ ระเบียบยิ่งขึ้น และจะนำเอาความรู้ที่ได้ไปยังประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณวสันต์ ยงศรีปัญญะฤทธิ์ และคุณสุภาภรณ์ ศรีเกียรติ ที่ช่วย เรียบเรียงและช่วยเหลือดูแลงานนิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี

ผู้วิจัยขอมอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้คุณแม่ทองลา แพนศรี ผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดู ขอบพระคุณ พี่อัสระ แพนศรี พี่อุไรวรรณ แพนศรี พี่ชายและพี่สาวที่ให้การช่วยเหลือตลอดเวลา และคุณวิภาวรินทร์ แพนศรี ภรรยา นางสาวอริษฐาน แพนศรี นายปฏิภาณ แพนศรี บุตรสาวและ บุตรชาย ที่คอยเป็นกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดเวลา คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยขออุทิศเป็นกุศลผลบุญให้คุณพ่อไพศาล แพนศรี ตลอดไป

วิโรจน์ แพนศรี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
สมมติฐานในการวิจัย	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
ความสำคัญของการกีฬาและการจัดการแข่งขันกีฬา	6
ความหมายของการฝึกซ้อมกีฬา	6
กระบวนการบริหารและการเตรียมทีมนักกีฬา	8
การวางแผน	10
การจัดโปรแกรมหรือกิจกรรมการฝึกซ้อม	10
สิ่งจำเป็นที่ต้องฝึกให้นักกีฬา	11
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬา	12
การเตรียมนักกีฬา	14
การประเมินผลการฝึกซ้อม	19
ความรับผิดชอบของผู้ฝึกสอนกีฬา	20
เด็กพิเศษ	20
ความหมายของเด็กพิเศษ	20
ประเภทของเด็กพิเศษ	22
เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	23
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	23
การแบ่งประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา	24
สาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญา	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา.....	26
ความพิการทางสมองและปัญญา และอื่นๆ ที่สอดคล้องกับการพัฒนาความพิการ	27
คำจำกัดความของโอลิมปิก, สเปนเชียลโอลิมปิค และพาราลิมปิก	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
งานวิจัยในต่างประเทศ	31
งานวิจัยในประเทศ	33
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	44
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	77
สรุปผลการวิจัย.....	78
อภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	93
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	93
บรรณานุกรม.....	94

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	100
ภาคผนวก ก	101
ภาคผนวก ข.....	109
ประวัติย่อผู้วิจัย	111

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	48
2	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา รวมทั้งด้าน ตามตัวแปรสาขาวิชา.....	49
3	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา.....	51
4	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน.....	53
5	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม.....	55
6	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ.....	57
7	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก.....	59
8	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา รวมทั้งด้าน ตามตัวแปรประสบการณ์การทำงาน.....	61
9	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา.....	63
10	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน.....	65
11	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม.....	67
12	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ.....	69
13	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็ก พิจารณาทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก.....	71
14	การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิจารณา ทางสมองและปัญญา ตามตัวแปรสาขาที่จบการศึกษา.....	73
15	การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิจารณา ทางสมองและปัญญา ตามตัวแปรประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน.....	74

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

“การกีฬาเป็นสิ่งที่ถือว่าเป็นประโยชน์ โดยเฉพาะสำหรับเยาวชน และมีใช้สำหรับเยาวชนเท่านั้นแต่เป็นประโยชน์สำหรับทุกคน ทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง และจิตใจมีวินัยเข้มแข็ง” (ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. 2512) จากพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ที่ทรงมองเห็นความสำคัญของการกีฬา หัวใจสำคัญที่จะทำให้กีฬาเกิดประโยชน์กับเยาวชนทุกคนได้ก็คือการฝึกซ้อม และบุคคลสำคัญที่มีส่วนทำให้การฝึกซ้อมเป็นไปด้วยดีก็คือผู้ฝึกสอนกีฬา ดังนั้น ความรู้ความสามารถของผู้ฝึกสอนต้องเป็นสิ่งสำคัญในการทำให้กีฬาประสบผลสำเร็จตามที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ทางด้านร่างกาย จิตใจ การแข่งขันกีฬาด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา การประสานสามัคคีระหว่างนักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย และมีความสุขกับรางวัลที่ได้รับตามความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นผลที่ได้รับจากการฝึกซ้อมของกีฬาแต่ละประเภท

การกีฬาในปัจจุบัน ได้ให้โอกาสบุคคลทุกคนเข้าร่วมการแข่งขัน โดยมีหลายหน่วยงานได้จัดการแข่งขันกีฬามากหลายประเภทเพื่อให้บุคคลเข้าร่วมการแข่งขันโดยไม่จำกัดทั้งบุคคลปกติและคนพิการ มีหน่วยงานหนึ่งที่จัดกีฬาที่จัดสำหรับคนพิการทางสมองและปัญญา ก็คือ “สเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทย” ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่มีหน่วยงานที่ดูแลเด็กพิการทางสมองและปัญญาในประเทศไทย จำนวน 111 หน่วยงาน และมีการจัดการแข่งขันกีฬาเด็กพิการทางสมองและปัญญาเป็นประจำทุกปีและส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในระดับสากลกับนานาชาติ ทั้งนี้ก็เพื่อให้เด็กเหล่านี้ได้รับโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเช่นคนปกติทั่วไป ผู้ฝึกสอนกีฬาเด็กพิการทางสมองและปัญญา เหล่านี้ต้องพบกับปัญหาในด้านความสามารถส่วนตัวของนักกีฬามากกว่าด้านอื่นๆ ซึ่งในความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการหยุดชะงัก หรือบกพร่อง อันเป็นผลให้มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าปกติทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้และการปรับตัว พฤติกรรมดงกล่าวแสดงให้เห็นก่อนอายุ 18 ปี (โสรัจ พิศชวนชม. 2543: 71) ปัจจุบันผู้ฝึกสอนนั้นเป็นทั้งครูผู้ปฏิบัติหน้าที่ในการสอน อบรมนักเรียนให้เป็นผู้มีความรู้ มีความสามารถในการออกกำลังกาย และครูที่ปฏิบัติงานด้านการเป็นผู้ฝึกสอนทางด้านกีฬานักเรียนในโรงเรียนที่มีนักเรียนเด็กปกติอยู่ เพื่อให้นักเรียนมีพื้นฐานในการเล่นกีฬา ให้นักเรียนมีทักษะของกีฬานั้นๆ ต่างๆ โดยครูผู้ฝึกกีฬาได้เสียสละเวลาทุ่มเทให้กับนักกีฬา เพื่อร่วมกันสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง ชื่อเสียงของสถาบันและของประเทศชาติต่อไปในอนาคต ในขณะเดียวกันครูผู้ฝึกสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสมองและปัญญา หรือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หรือเด็กปัญญาอ่อน ซึ่งเราถือว่าเป็นเด็กพิเศษที่จะต้องดูแล ให้การเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยพวกเขาเหล่านี้จะต้อง

ได้รับสิทธิเท่าเทียมกับเด็กปกติทั่วไป ผู้ฝึกสอนที่สอนเด็กพิการเหล่านี้จะต้องพบกับปัญหาหลากหลายในการจัดการฝึกซ้อมมากขึ้นกว่าการฝึกซ้อมเด็กปกติหลายเท่าตัว ผู้ฝึกสอน เป็นผู้ที่จะต้องให้ความรู้แก่เด็กที่พิการทางสมองและปัญญา ซึ่งจากการที่เด็กมีความล่าช้า มีสมาธิความจำสั้นในการที่จะต้องจดจำในการฝึกปฏิบัติ จะต้องจำทฤษฎีตามโปรแกรมที่ผู้ฝึกสอนจัดทำให้ เด็กที่พิการทางสมองและปัญญาเหล่านี้ จะสามารถรับความรู้ในการฝึกซ้อมแต่ละวันจนถึงวันที่ทำการแข่งขันเหล่านี้ได้หรือไม่

การที่ครูหรือผู้ฝึกสอนที่ต้องสอนเด็กพิการทางสมองและปัญญาเหล่านี้ ตัวผู้ฝึกสอนเอง ต้องมีความรู้ ความสามารถเฉพาะทางที่จะถ่ายทอดให้เด็ก ต้องมีการเตรียมการด้านต่างๆ ให้กับเด็กเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการทำความเข้าใจกับตัวเด็กพิการเป็นรายบุคคล ด้านการปรับตัวของผู้ฝึกสอน การจัดวางโปรแกรมการฝึกซ้อมเป็นพิเศษ การบริหารงบประมาณ รวมถึงการจัดการด้านสนาม อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ใช้ในการฝึกซ้อม ผู้ฝึกสอนต้องจัดสถานการณ์ให้เอื้ออำนวยต่อประสิทธิภาพของการฝึกซ้อมอย่างเป็นพิเศษเช่นกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเสนอแนะให้มีการจัดบริการด้านความรู้ความสามารถของผู้ฝึกสอนให้มีประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมเด็กพิการ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งสำคัญในการเตรียมความพร้อม ในการพัฒนาแก้ไขปัญหของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อหน่วยงาน เพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุนจัดการวางแผนการฝึกซ้อมกีฬาให้เพียงพอเหมาะสมและถูกวิธี เพื่อทราบว่าการประกอบกันของผู้ฝึกสอนที่มีอยู่ สามารถนำไปเขียนโปรแกรมการฝึกซ้อมเพื่อให้เด็กได้ฝึกซ้อมตามที่ตัวผู้ฝึกสอนต้องการได้หรือไม่ รวมทั้งการได้รับการยอมรับจากผู้บริหารโรงเรียนหรือหน่วยงานของผู้ฝึกสอน ตลอดจนหน่วยงานอื่นๆ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา
2. เปรียบเทียบปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญาตามตัวแปรสาขาที่จบการศึกษา และประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปแก้ไขปัญหของผู้ฝึกสอน เพื่อให้ผู้ฝึกสอนได้พัฒนาวิธีการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับเด็กพิการทางสมองและปัญญา และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าสำหรับผู้สนใจต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในสังกัด โรงเรียน และสังกัดเอกชน ที่ขึ้นทะเบียนไว้กับ “สเปเชียลโอลิมปิกแห่งประเทศไทย” ซึ่งมีจำนวน 111 หน่วยงาน มีผู้ฝึกสอนหน่วยงานละ 1 คน รวมประชากรจำนวน 111 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 สาขาที่จบการศึกษา คือ สาขาพลศึกษา และสาขาอื่นๆ
 - 1.2 ประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน คือ 1 – 5 ปี และ 5 ปีขึ้นไป
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของนักกีฬาที่พิการทางสมองและปัญญา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ปัญหาการฝึกซ้อม** หมายถึง สภาวะหรือความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องเฉพาะของแต่ละบุคคลในการเตรียมความพร้อมของการวางแผนในด้านความรู้ความสามารถของผู้ฝึกสอน ในด้านการจัดการ สิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ อุปกรณ์ การบริหาร และด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม
2. **เด็กพิการทางสมองและปัญญา** หมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการหยุดชะงัก หรือบกพร่อง อันเป็นผลให้มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าปกติทำให้เกิดปัญหาในด้านการเรียนรู้และการปรับตัว พฤติกรรมดังกล่าวแสดงให้เห็นก่อนอายุ 18 ปี
3. **ผู้ฝึกสอนกีฬา** หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในการฝึกซ้อมนักกีฬา ของหน่วยงานองค์กรและโรงเรียนที่มีเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในประเทศไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาพลศึกษากับผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิจารณาทางสมองและปัญญา แตกต่างกัน
2. ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี กับ ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิจารณาทางสมองและปัญญา แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาเด็กพิการทางสมองและปัญญา

1. ความสำคัญของการกีฬาและการจัดการแข่งขันกีฬา
2. ความหมายของการฝึกซ้อมกีฬา
3. กระบวนการบริหารและการเตรียมทีมนักกีฬา
 - 3.1 การวางแผน
 - 3.2 การจัดโปรแกรมหรือกิจกรรมการฝึกซ้อม
 - 3.3 สิ่งจำเป็นที่ต้องฝึกให้แก่นักกีฬา
 - 3.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬา
 - 3.5 การเตรียมนักกีฬา
 - 3.6 การประเมินผลการฝึกซ้อม
 - 3.7 ความรับผิดชอบของผู้ฝึกสอน
4. เด็กพิเศษ
 - 4.1 ความหมายของเด็กพิเศษ
 - 4.2 ประเภทของเด็กพิเศษ
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 5.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 5.2 การแบ่งประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 5.3 สาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญา
 - 5.4 ลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
6. ความพิการทางสมองและปัญญา และอื่นๆ ที่สอดคล้องกับการพัฒนาความพิการ
7. คำจำกัดความของโอลิมปิก, สเปเชียลโอลิมปิก และพาราลิมปิก
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยในประเทศ

1. ความสำคัญของการกีฬาและการจัดการแข่งขันกีฬา

การกีฬา เป็นกิจกรรมที่ยอมรับว่า ก่อให้เกิดผลดีต่อสุขภาพทางกายและจิตใจของบุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ช่วยให้บุคคลมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ จิตใจแจ่มใส กล้าหาญ อดทน มีวินัย และความสามัคคี ยิ่งไปกว่านั้นการกีฬายังช่วยส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีในสังคมและการพัฒนาคุณภาพประชากร ดังนั้น การจัดการแข่งขันกีฬานับว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อมนุษยชาติ เพราะนอกจากจะเป็นสื่อในการพัฒนาให้มีสุขภาพพลานามัยดีแล้ว ยังช่วยส่งเสริมให้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ช่วยฝึกฝนให้คนเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความกล้าหาญ มีความคิดริเริ่ม มีความเคารพต่อหน้าที่และสิทธิของผู้อื่น มีระเบียบวินัยมีความเชื่อมั่นในตนเอง อีกทั้งยังทำให้มีความสามัคคีกลมเกลียวกันอีกด้วย (ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล. 2537: 1)

นอกจากนี้ พิจิตร รัตตกุล (2539: 7) ได้ให้ความสำคัญของการกีฬาว่า การมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ เป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้เด็กและเยาวชนมีความพร้อมที่จะรับการพัฒนาศึกษา เพราะสภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงจะทำให้สติปัญญาปลอดโปร่ง แจ่มใส สามารถที่จะรองรับการถ่ายทอดความรู้และวิทยาการต่าง ๆ ได้โดยสะดวกและรวดเร็ว

อนันต์ อัดชู (2526: 16) กล่าวว่ากีฬานั้นประกอบไปด้วยหลายสิ่งหลายอย่างที่จะทำให้ให้นักกีฬาไปสู่ความเป็นเลิศได้ เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ปกครอง สังคม และนักกีฬาเอง ลักษณะและองค์ประกอบที่จะทำให้ให้นักกีฬายอดเยี่ยมได้นั้น ตัวนักกีฬาเองควรจะมีร่างกายที่ดีแข็งแรง ลักษณะของร่างกายเหมาะสมกับกีฬาประเภทนั้นๆ เป็นคนฉลาด เรียนรู้ได้เร็ว มีกลยุทธ์ที่ดีมีประสิทธิภาพ และมีวุฒิภาวะสูง มีจิตใจมั่นคงไม่โกรธง่ายสามารถแสดงออกและอยู่ในสังคมได้ดี นอกจากนั้น การขยันฝึกซ้อมอยู่เสมอทำให้เกิดทักษะที่ดีมีผลกำลังสมบูรณ์เต็มที่ มีระเบียบวินัยมีกิริยามารยาทในการเล่นที่ดี สิ่งต่างๆ ดังกล่าวสามารถทำให้นักกีฬาไปสู่ชัยชนะได้

2. ความหมายของการฝึกซ้อมกีฬา

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษาและการกีฬาได้ให้ความหมาย และคำจำกัดของการฝึกซ้อมไว้ดังนี้

เจริญ กระบวนรัตน์ (2522: 5) การฝึกซ้อม คือ การพัฒนาเสริมสร้างความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกายให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถกระทำได้ ด้วยการกระตุ้นให้ระบบการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ภายในร่างกายทำงานมากขึ้นกว่าปกติ ในทำนองเดียวกันเพิ่มระดับความสามารถขั้นสูงสุดให้นักกีฬาสามารถ กระทำได้ด้วยการปรับเปลี่ยนปริมาณความหนักในการฝึกซ้อมในระดับให้เหมาะสม การฝึกที่สำคัญจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนวิธีการฝึกสามารถพิจารณาในการเลือกใช้รูปแบบวิธีการฝึกได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อเนื่องกันหลายวิธี เพื่อให้เกิดประโยชน์และความสามารถสูงสุดของนักกีฬา ก่อนที่จะเริ่มลงมือฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ทั้งนี้เพราะการฝึกซ้อมจะมีผลโดยตรงต่อการเปลี่ยนแปลงต่อระบบการทำงานของอวัยวะภายในร่างกาย การฝึกซ้อม หมายถึง กระบวนการปรับตัวของโครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะต่างๆ ของ

ร่างกายโดยผ่านกระบวนการทำงานซ้ำๆ กันอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งจะเป็นผลทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานหรือประกอบกิจกรรมดีกว่าเดิม

มงคล แฝงสาเคน (2531: 283) การฝึกซ้อมนักกีฬา คือ การปฏิบัติกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อยกระดับของทักษะและพัฒนาร่างกายให้มีสมรรถภาพและประสิทธิภาพในการทำงานให้สูงขึ้น กิจกรรมการเคลื่อนไหวต่างๆ ทางพลศึกษาจะส่งเสริมการทำงานประสานระหว่างระบบประสาทและกล้ามเนื้อ และในทำนองเดียวกัน กลไกทักษะกีฬาต่างๆ ก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทางกลไกและการทำงานประสานร่างกายจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

มงคลชัย ช่างต่อ (2537: 8) การฝึกซ้อม หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติกิจกรรมเคลื่อนไหวร่างกายด้วยวิธีต่างๆ อย่างมีระบบเป็นขั้นตอนเพื่อที่จะพัฒนาร่างกายและจิตใจให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นตามความต้องการหรือจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ อันจะเป็นผลดีต่อการเล่นกีฬาและเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันสูงสุดด้วย

ประพนธ์ มะกรกรรม (2549: ออนไลน์) กล่าวว่า การฝึกซ้อมกีฬาเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์เพราะต้องมีระเบียบกฎเกณฑ์ และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ประยุกต์ นำมาใช้ประกอบโปรแกรมการฝึกซ้อมสำหรับนักกีฬา เช่น การจัดความหนักของงาน การจัดความถี่ และระยะเวลาในการฝึกซ้อมจำเป็นต้องนำหลักสรีรวิทยาการออกกำลังกายและการกีฬามาประกอบการจัดโปรแกรมอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้ฝึกสอนจะต้องมีศิลปะในการพูดในการดำเนินการฝึกซ้อมกีฬาและพิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ระดับสติปัญญา และวุฒิภาวะในแต่ละวัย เพื่อนำโปรแกรมการฝึกไปใช้ให้เหมาะสมกับความสามารถของนักกีฬาแต่ละบุคคล

สุเมธ พรหมอินทร์ (2531: 5) กล่าวว่า การฝึกซ้อมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักกีฬาทุกประเภท เพราะการฝึกซ้อมที่ได้กระทำจนบรรลุเป้าหมายแล้ว จะทำให้บุคคลที่ได้รับการฝึกซ้อมเกิดความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจก่อนที่จะลงมือทำการแข่งขัน นอกจากการฝึกซ้อมจะมีผลต่อร่างกายหรือสมรรถภาพโดยตรงแล้ว ยังมีผลต่อด้านอื่นๆ อีก คือ

1. ทางด้านจิตใจ การฝึกซ้อมกีฬาเสมือนหนึ่งการจำลองการแข่งขัน เพื่อให้ผู้ได้รับการฝึกซ้อมเกิดความเชื่อมั่น ความศรัทธาในความสามารถของตนเองอย่างมีเหตุผล ทำให้จิตใจมั่นคงไม่หวั่นไหว ตระหนกตกใจ เมื่อเวลาทำการแข่งขันจริง ๆ
2. ด้านสังคม การฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องรู้จักปรับตัวเข้ากับผู้อื่น เพื่อหล่อหลอมความแตกต่างของแต่ละคนให้เป็นเหมือนบุคคลเดียวกันเพื่อเป้าหมายแห่งชัยชนะร่วมกัน
3. ด้านอารมณ์ ในการฝึกซ้อม ฝึกให้ผู้เล่นรู้จักถอย ควบคุมอารมณ์ มีการยับยั้งชั่งใจ มีอารมณ์ดี
4. ด้านสติปัญญา การฝึกซ้อมจะทำให้ผู้ที่เป็นนักกีฬาได้ใช้สมองหรือสติปัญญา ในการเรียนรู้ทักษะ เทคนิคและวิธีการเล่นที่สามารถที่จะตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าและนำทักษะที่ฝึกมาใช้ได้อย่างเหมาะสม

จากความสำเร็จหรือความจำเป็นในการฝึกซ้อม การเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ จะช่วยสนับสนุนการฝึกซ้อมให้ได้ผลดี ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา การจัดเตรียมอุปกรณ์สนามสำหรับฝึกซ้อม หรือเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องดูแล การจัดสวัสดิการต่างๆ เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่นักกีฬา การจัดโภชนาการที่ดี ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการส่งเสริมการฝึกซ้อม ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมทีมให้มีผลสัมฤทธิ์สูง การฝึกซ้อมที่มีความพร้อมทุกๆ ด้าน ประกอบกับการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ย่อมจะส่งผลให้กับนักกีฬา ที่มีความพร้อมในการแข่งขันไปด้วย และเมื่อเข้าแข่งขันก็จะมีโอกาสประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายได้ไม่ยาก ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2526: 77) กล่าวไว้คือ การฝึกซ้อมนอกจากจะมีผลต่อร่างกายหรือสมรรถภาพทางกายโดยตรงแล้ว ยังมีผลด้านอื่นๆ คือ

1. ด้านจิตใจ การฝึกซ้อมกีฬาเป็นเสมือนหนึ่งการจำลองการแข่งขันจริง มากระทำซ้ำๆ เพื่อให้ผู้ที่ได้รับการฝึกซ้อมเกิดความเชื่อมั่น ความศรัทธาในความสามารถของตนเองอย่างมีเหตุผล ทำให้จิตใจมั่นคงไม่ประหวั่น ตระหนกตกใจเมื่อเวลาแข่งขันจริงๆ

2. ด้านสังคม การฝึกซ้อมที่ดีต้องประกอบด้วยบุคคล 2 คน คือ นักกีฬาและผู้ฝึกสอน ถ้าเป็นนักกีฬาประเภททีมก็จะมีผู้เล่นตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป การมีผู้เล่นมากกว่า 1 คน นั้นย่อมหมายความว่า สภาพของทีมเริ่มมีผู้เล่นที่มีพื้นฐานต่างกัน เช่น ต่างกันด้านวัยวุฒิ คุณวุฒิ รายวิชา ที่เรียน คณะที่เรียน สภาพครอบครัวทางบ้าน สภาพเศรษฐกิจ การเงิน หรือสุขภาพร่างกาย ล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรค แต่การฝึกซ้อมจะทำให้ให้นักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องรู้จักปรับตัว เข้ากับผู้อื่นเพื่อหล่อหลอมความแตกต่างเหล่านั้นให้เสมือนหนึ่งเป็นบุคคลเดียวกัน เพื่อเป้าหมายแห่งชัยชนะร่วมกัน

3. ด้านอารมณ์ ในการฝึกซ้อมผู้ฝึกต้องพยายามให้ผู้เล่นอย่างเต็มที่ ใช้ทักษะเทคนิค และกลไกในการเล่นอย่างจริงจัง ฉะนั้น โอกาสที่ผู้เล่นปะทะ กระแทกกระแทกก็เป็นเรื่องธรรมดา การฝึกซ้อมจึงฝึกให้ผู้เล่นรู้จักอภัย ควบคุมอารมณ์ มีการยับยั้งชั่งใจ มีอารมณ์ดี

4. ด้านสติปัญญา การฝึกซ้อมจะทำให้ผู้เล่นได้ใช้สมอง หรือสติปัญญาในการเรียนรู้ทักษะเทคนิค และกลวิธีในการเล่น สามารถที่จะตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และนำทักษะที่ฝึกมาใช้ได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป การฝึกซ้อม คือ การปฏิบัติกิจกรรมให้ร่างกายเกิดการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง ซ้ำๆ ผ่านกระบวนการเป็นขั้นตอนอย่างสม่ำเสมอ โดยส่งผลต่อการทำงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ซึ่งจะมีผลต่อเนื่องถึงการพัฒนาด้านเทคนิค ทักษะของร่างกายและจิตใจ

3. กระบวนการบริหารและการเตรียมทีมนักกีฬา

การบริหารและการเตรียมทีมกีฬาที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาในการศึกษา และก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการแข่งขัน ทำให้การแข่งขันมีมาตรฐาน ได้รับการสนับสนุน และได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากผู้ชม การที่จะเตรียมทีมกีฬามาสักทีมหนึ่งไม่ใช่ของง่าย จำเป็นต้องใช้

คนทำงานร่วมกันเป็นจำนวนมาก จะต้องมีการจัดระเบียบของการอยู่ร่วมกัน การเกี่ยวข้อ ภูมิสัมพันธ์กัน ให้ผู้ร่วมงานนั้นได้รับความสะดวกสบาย ปลอดภัย และพึงพอใจที่จะร่วมทำงาน อย่างเต็มที่ เพื่อให้เกิดผลตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ จำเป็นต้องมีการจัดการเพื่อให้การทำงาน บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ในการเตรียมทีมกีฬาจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความ เข้าใจในด้านการบริหารงานต่างๆ เป็นอย่างดี

ดังนั้น ในการทำกิจกรรมใดๆ ก็ตามไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารในระดับใด จะต้องมีความรู้ และ ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารงาน ในส่วนของผู้รับผิดชอบในการเตรียมทีมกีฬา ผู้บริหารต้อง เห็นความสำคัญของการกีฬา ต้องวางแผนการจัดการบริหารโปรแกรมอย่างถูกต้องสมบูรณ์ในทุกๆ ด้าน ซึ่ง พันธ์ หันนาคินทร์ (2524: 28-29) กล่าวถึง กระบวนการวางแผน ด้วยการใช้เทคนิคพีพีบีเอส (PPBS) ดังนี้

การใช้เทคนิคพีพีบีเอส (PPBS = Planning Programming Budgeting System) ในการวางแผนงานนั้น องค์ประกอบอย่างหนึ่งที่จะต้องนำมาพิจารณาควบคู่กันไปกับการจัดการ ของงานที่จะทำก็คือ งบประมาณหรือเงินที่จะต้องใช้จ่ายเพื่อให้งานสำเร็จตามจุดประสงค์การ จัดกิจกรรมทั้งสามประการ คือ การวางแผน การจัดโครงการของงาน และงบประมาณ จึงต้องมี ความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยมีลักษณะดังนี้ คือ

1. การวางแผน (Planning) เป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินงานให้ไปสู่จุดประสงค์ที่ได้ กำหนดไว้ อย่างแน่ชัดแล้ว แผนงานที่เกิดขึ้นอาจจะมีแผนงานหลักและแผนงานรอง ในกรณีที่ แผนงานหลักนั้นเป็นไปได้นยาก จึงจำเป็นต้องใช้แผนงานรองลงไป แผนงานที่ดีจึงควรจะต้อง สามารถแปลงออกมาในรูปที่อาจจะตรวจสอบได้ในทางปฏิบัติ มิฉะนั้นแล้วก็จะเป็นแผนงานที่ เลื่อนลอย ยากแก่การเข้าใจตรงกัน และไม่เอื้อต่อการที่จะตรวจสอบได้อย่างชัดเจนด้วย

2. การจัดโปรแกรม หรือโครงการ (Programming) โครงการนี้เป็นเส้นทางที่จะนำไปสู่ จุดหมายที่ต้องการ ทั้งนี้โดยอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ทางการบริหาร เช่น คน เงิน อุปกรณ์ต่างๆ โครงการนั้นพึงเล็งถึงผลที่จะได้รับ (Outputs) มากกว่าตัวป้อน (Inputs)

3. การจัดงบประมาณ (Budgeting) หรือการจัดสรรเงินนั้นก็เพื่อสนับสนุนให้โครงการ สามารถดำเนินการไปได้ ดังนั้นการจัดงบประมาณจึงมักเป็นไปในลักษณะการกำหนดวงเงินให้ แต่ละโครงการหรือที่เรียกว่า Program Budgeting

ในการจัดงบประมาณนั้นมีข้อเตือนใจอยู่ว่าจะต้องพยายามให้ประหยัดที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ กล่าวคือ จะต้องพยายามใช้เงินให้บังเกิดผลโดยตรงต่อจุดมุ่งหมายของงานให้มากที่สุด

คำว่าระบบ (System) นั้น เป็นการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสาม ดังกล่าวเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกลมกลืนกัน เพื่อให้การดำเนินงานนั้นไปสู่จุดหมายที่ต้องการ

พีพีบีเอส (PPBS) เป็นกระบวนการวางแผนทั้งระบบ ไม่ได้มุ่งเน้นแต่การใช้งบประมาณ เท่านั้น คุณค่าของพีพีบีเอส (PPBS) ก็คือการที่มุ่งสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้อย่าง ชัดเจนและแน่นอนแล้ว จุดอ่อนที่ทำให้เทคนิคพีพีบีเอส (PPBS) ไม่ได้ผลตามที่ต้องการก็คือ การขาดข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพที่เพียงพอ

3.1 การวางแผน (Planning)

อนันต์ อัฐ (2526 : 18) ผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในกีฬานั้นๆ เป็นผู้คร่ำหวอดในการกีฬาได้รับการฝึกอบรม ได้รับการศึกษา เล่าเรียน และสามารถนำความรู้ความสามารถมาปฏิบัติได้ จัดทำแผนการฝึกซ้อมได้ดี ควบคุมการฝึกซ้อมให้บรรลุเป้าหมาย สามารถแก้ไขเกมการเล่นและปรับปรุงความสามารถของนักกีฬาได้เป็นอย่างดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ทุ่มเท อดทน และมีความคิดริเริ่มที่ดี มีความรับผิดชอบสูง ตรงต่อเวลา สุภาพเรียบร้อยและนอบน้อม ถ่อมตน ไม่โอ้อวดเมื่อได้รับชัยชนะและไม่แก้ตัวเมื่อแพ้

การกำหนดการฝึกจะต้องทำแผนการฝึกตลอดทั้งปีและการฝึกก่อนการแข่งขัน 3 เดือน และก่อนการแข่งขัน 1 เดือน แต่ละสัปดาห์ และการฝึกประจำวัน จะต้องให้นักกีฬามีความพร้อมก่อนการแข่งขัน 1 – 2 สัปดาห์ ดังนั้น การทำแผนการฝึกนั้น จะต้องทำต่อเนื่องกัน อาจจะเป็นช่วงที่ไม่มีการแข่งขัน ก่อนการแข่งขัน และช่วงที่มีการแข่งขัน

การฝึกนักกีฬานั้นไม่มีสูตรสำเร็จ ผู้ฝึกจะต้องคิดและวางแผนเองให้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละคน แต่ละกีฬา แต่ละสถานการณ์ สิ่งที่คุณฝึกจะล้มเสียไม่ได้ก็คือ การฝึกจะต้องฝึกให้ครบทุกอย่าง คือ ทักษะส่วนบุคคล กลยุทธ์วิธี ความสามารถทางกาย ความเข้มแข็งของจิตใจ และไหวพริบ

นอกจากนี้การวางแผนการฝึกที่ดี การมีผู้ช่วย ผู้ร่วมงาน และนักกีฬาที่ดีนั้นจะทำให้ผู้ฝึกนำทีมไปสู่ชัยชนะได้ ดังนั้น การเลือกผู้ช่วย การเลือกผู้ร่วมงาน และการเลือกนักกีฬา จึงเป็นหัวใจของความสำเร็จของทุกๆ คนในทีม ซึ่งการฝึกจะได้ผลมากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับ

1. ความตั้งใจที่จะฝึกนั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผลการฝึกดีขึ้นอย่างรวดเร็ว
2. จำนวนและความถี่ของการฝึก ความบ่อยและระยะพักฟื้นก็มีความจำเป็น การฝึก

ควรจะฝึกให้บ่อยๆ และการฝึกแต่ละครั้งให้พอดี ไม่นานเกินไป ไม่เหนื่อยเกินไป จะทำให้การฝึกได้ผลดียิ่งขึ้น

3.2 การจัดโปรแกรมหรือกิจกรรมการฝึกซ้อม (Programming)

การวางแผนโปรแกรมการฝึกเป็นปัจจัยที่สำคัญในการประเมินผลการฝึกซ้อม โปรแกรมที่ดีต้องมีลักษณะที่ยืดหยุ่นและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพราะอัตราการเรียนของผู้เล่นแต่ละคนมากกว่าที่จะปฏิบัติตามโปรแกรมที่ได้วางไว้อย่างตายตัว ซึ่ง สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2526 : 24-30) ได้กล่าวว่าการวางแผนที่ดีประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. การวางแผนเป็นช่วงๆ (Session Planning) เหมาะสมกับการเพิ่มทักษะบางอย่างให้แก่ผู้เล่น ซึ่งจำเป็นต้องพัฒนาทักษะให้แก่ผู้เล่นใหม่ๆ
2. การวางแผนเป็นหน่วย (Unit Planning) เป็นการเตรียมการฝึกเป็นช่วงๆ อย่างต่อเนื่องกัน ซึ่งผู้ฝึกจะต้องจัดให้เหมาะสมกับอายุและความสามารถของผู้เล่นแต่ละกลุ่มด้วย
3. การวางแผนเป็นปี (Year Planning) เป็นการวางแผนที่เตรียมไว้ตลอดระยะเวลา 12 เดือน ระยะเวลาของการฝึก

3.3 สิ่งจำเป็นที่ต้องฝึกให้แก่นักกีฬา

1. ความสามารถในการเรียนรู้ทักษะและการฝึกทักษะได้ถูกต้อง
2. การสร้างสมรรถภาพทางกายและจิต
3. พัฒนาสมรรถภาพวิสัยของนักกีฬาแต่ละคนให้สมบูรณ์ถึงขีดสุด
4. ความสามารถในการเรียนแทคติคหรือการเคลื่อนไหวเฉพาะตัวและฝึกจนถูกต้อง
5. การสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนการสร้างพลังใจ
6. ความรู้ด้านทักษะเชิงทฤษฎี แบบฝึกทักษะและแบบการเล่น กฎ กติกา นิสัย

การอยู่กินและหลับนอน เป็นต้น

7. ถ้าเป็นนักศึกษาต้องสอนความรับผิดชอบในการเรียน

อุดม พิมพา (2535 : 25) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนต่างๆ ในการฝึกไว้ดังนี้

1. ขั้นของทักษะเบื้องต้น ได้แก่

- 1.1 เลือกผู้ที่เราต้องการฝึกตามเกณฑ์อายุ
- 1.2 สอนทักษะพื้นฐานพร้อมหลักการเกี่ยวกับทักษะ
- 1.3 ใช้เกมดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มอายุ
- 1.4 สร้างสมรรถภาพพร้อมลักษณะนิสัย
- 1.5 สอนแทคติคที่สำคัญ เช่น ตำแหน่งการสอน วิธีการบางอย่างที่จะทำให้การเล่น

ได้เปรียบ เช่น ในวอลเลย์บอลก็อาจจะเป็นการเสิร์ฟ การหลอกล่อ ตลอดจนการใช้ขนาดของร่างกายเพื่อประโยชน์ของเกมในการกีฬาบางประเภท

- 1.6 ใช้เกมจริงที่มีคู่แข่งระดับเดียวกัน
- 1.7 ฝึกความมีระเบียบวินัยและสร้างนิสัยให้ชอบพ้อต่อเกม คือ รักและอยากเล่นเกม

เพราะมีความสนุกสนานพึงพอใจในกีฬานั้นๆ

2. ขั้นของทักษะขั้นสูง ได้แก่

- 2.1 ฝึกความสามารถทางกีฬา ซึ่งได้แก่ องค์ประกอบสมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางกลไกการฝึก 30 %

2.2 ฝึกเทคนิคและแทคติค ได้แก่ ทักษะและรูปแบบการเล่นและการเคลื่อนไหวเฉพาะตัวและของทีม ฝึก 40% เพื่อสร้างทักษะให้ดีขึ้นถึงขีดสุด

- 2.3 แข่งขันเกมระดับต่างๆ

2.4 เน้นคุณภาพของการเล่นมากกว่าผลหรือชนะ เพื่อให้ใช้ทักษะอย่างดีเยี่ยมทุกครั้งี่แข่งขัน

3. ขั้นของทักษะเฉพาะ ได้แก่

- 3.1 ฝึกสมรรถภาพทางกาย 30% ให้นหนักกว่าขั้นที่ 2

- 3.2 ฝึกเทคนิค 35 % พยายามให้สมบูรณ์แบบในเฉพาะทักษะ

- 3.3 ฝึกแทคติค 35 % ให้สมบูรณ์เต็มที่ทั้งบุคคลและทีม เช่น ระบบการรุกการรับที่ดีเยี่ยม

3.4 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬา

การพัฒนาความสามารถทางการกีฬานักกีฬาให้สูงขึ้นนั้น จำเป็นที่ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงลำดับขั้นพัฒนาการทางกลไกของนักกีฬาและปัจจัยด้านอื่นๆ อีก ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้เหมาะสมอีกด้วย ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬามีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ทางกาย
 - 1.1 สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness)
 - 1.2 ความสามารถทางกลไก (Motor Abilities)
 - 1.3 ความสามารถในการเคลื่อนไหว (Movement Abilities)
 - 1.4 ลักษณะของร่างกาย (Body Type)
 - 1.5 ขนาดของร่างกาย (Body Size)
 - 1.6 เพศ (Sex)
 - 1.7 อายุ (Age)
 - 1.8 ความสามารถในการมองเห็น (Visual Abilities)
 - 1.9 ความสัมพันธ์ของร่างกายในสิ่งแวดล้อม (Perceptual Abilities)
2. ทางสมอง ได้แก่
 - 2.1 สติปัญญา (Intelligence)
 - 2.2 สมาธิในการเรียน (Concentration)
 - 2.3 ความสามารถในการวิเคราะห์วินิจฉัย (Analytic Abilities)
 - 2.4 ความสามารถในการมีความคิดรวบยอด (Conceptual Abilities)
 - 2.5 ความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ (Application Abilities)
 - 2.6 ความสามารถในการแก้ปัญหา (Problem Solving Abilities)
3. ทางอารมณ์ สังคม ได้แก่
 - 3.1 อารมณ์ (Emotions)
 - 3.2 ระดับความคาดหวัง (Level of Aspiration)
 - 3.3 ความกลัว (Fears)
 - 3.4 บุคลิกภาพ (Personality)
 - 3.5 ทศนคติ (Attitude)
 - 3.6 ประสบการณ์เก่า (Past Experience)
 - 3.7 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน (Peer Relation)
 - 3.8 อิทธิพลทางวัฒนธรรม (Cultural Influence)

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้ฝึกสอนก็คือ จะต้องรู้จักนักกีฬาแต่ละคน โดยรู้ถึงความแตกต่างทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ในการวางแผนการฝึกแต่ละครั้งผู้ฝึกจะต้องทำข้อมูลของนักกีฬาแต่ละคนประกอบพิจารณาไปด้วย จากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วนั้น บางคนก็จะดูได้ง่ายว่าเป็นอย่างไรมาก่อน แต่บางคนอาจจะมีสิ่งซ่อนเร้นอยู่ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าเราคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ไว้บ้างก็จะเป็นประโยชน์ในการสอน การฝึกซ้อมของนักกีฬาแต่ละคน ข้อควรจำก็คือ

1. ผู้เรียนหรือนักกีฬาเรียนรู้ในอัตราต่างกัน บางคนเรียนได้เร็ว บางคนใช้เวลานาน
2. ความสามารถของนักกีฬาแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การขว้าง ของผู้เรียนจะต้องพัฒนาถึงจุดสูงสุดก่อน จึงควรจะเรียนทักษะทางกีฬา
4. นักกีฬาแต่ละคนมีการตอบสนองที่ต่างกัน
5. นักกีฬาแต่ละคนยอมรับการแพ้และการชนะแตกต่างกัน
6. การยอมรับ คำติ คำชม รางวัล และการถูกทำโทษ แตกต่างกันไปแล้วแต่บุคคล
7. พื้นฐานของกีฬาที่ผู้เรียนเคยเรียนมาก่อนแต่ละคนแตกต่างกันไป
8. ประสบการณ์ในครอบครัวที่ต่างกันมีอิทธิพลต่อนักกีฬาแตกต่างกัน
9. ความสามารถด้านใดด้านหนึ่งของนักกีฬาที่ขาดไป อาจชดเชยด้วยความสามารถอีกด้านหนึ่ง
10. ช่วงเวลาในการให้ความสนใจ และสมาธิของการเรียนแต่ละบุคคลแตกต่างกัน
11. ระดับพัฒนาการทางร่างกายของนักกีฬาจะต่างกัน มีผลทำให้การเรียนรู้ และประสิทธิภาพของนักกีฬาต่างกัน
12. ความสามารถทางกายของนักกีฬาจะต่างกัน โดยเฉพาะในวัยก่อนเข้าวัยรุ่น
13. นักกีฬาจะมีทักษะในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อ (Gross motor skill) หรือมีทักษะในการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อส่วนที่ละเอียดอ่อน (Fine motor skill) ได้ดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในภูมิหลัง และปัจจัยทางกรรมพันธุ์
14. ความสามารถในการวิเคราะห์ วินิจฉัย ความคิดรวบยอด และการแก้ปัญหาของแต่ละบุคคล มีความแตกต่างกันไปตามความคิดของแต่ละบุคคล

กล่าวโดยสรุปก็คือ ผู้ฝึกสอนที่จะทำการฝึกสอนกีฬาจะต้องมีความรู้เรื่องพัฒนาการของนักกีฬา ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และการเคลื่อนไหว โดยยึดหลักทฤษฎีเป็นแนวปฏิบัติ นำมาปรับปรุงให้เข้ากับบุคลิกลักษณะของนักกีฬาแต่ละคนซึ่งแตกต่างกัน ก็อาจช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปได้ตามวัตถุประสงค์

การเรียนรู้ของนักกีฬาเมื่อพิจารณาโดยทั่วๆ ไปแล้ว ส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับกลไกการเคลื่อนไหวของร่างกายหรือทักษะเป็นสำคัญ ถ้าจะให้การเรียนรู้ของนักกีฬาดีแล้ว ผู้ฝึกสอนกีฬาควรจะรู้เข้าใจหลักจิตวิทยาต่างๆ ด้วย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการฝึกสอน ฝึกซ้อม และการแข่งขันควบคู่ไปด้วย ซึ่งกรมพลศึกษา (2527 : 56) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักกีฬาไว้ด้วยกัน 5 ด้าน คือ

1. ด้านร่างกาย (Physical Factor) องค์ประกอบด้านร่างกายเป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน บุคคลที่ร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์ มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่าบุคคลที่พิการส่วนร่างกายผิดปกติแต่ไม่ถึงกับพิการ เช่น เตี้ยเกินไป สูงเกินไป หรือมีอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งผิดปกติ ซึ่งก่อให้เกิดความกังวล และมีผลทำให้การเรียนรู้ไม่ดีเท่าที่ควร แต่ก็อาจจะเป็นได้ว่าปมด้อยในความรู้สึกนี้อาจจะเป็นแรงผลักดันที่ทำให้เกิดกลไกในการป้องกันตนเอง (Defiance Mechanisms) แบบการทดแทน (Compensation) คือ พยายามหาสิ่งเด่นมาชดเชยความด้อยของตน โดยพยายามจะเรียนรู้และฝึกทักษะเพื่อให้เก่งกว่าคนอื่น ๆ ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาก็จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านร่างกายและให้การช่วยเหลือกับนักกีฬาด้วย

2. ด้านความรักความอบอุ่น (Affectional Factor) นอกจากความรัก ความอบอุ่นจะมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตายแล้ว ความรัก ความอบอุ่นเป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับมนุษย์เช่นเดียวกับอากาศและอาหาร ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาก็จะต้องเอาใจใส่และให้ความรักความอบอุ่นแก่นักกีฬาอย่างทั่วถึงด้วย

3. ด้านวัฒนธรรม (Cultural Factor) วัฒนธรรมเป็นผลมาจากความแตกต่างของสังคมซึ่งแต่ละสังคมมีคุณลักษณะเป็นของตนเอง ด้วยเหตุนี้นักกีฬาเติบโตในสังคมและสภาพแวดล้อมที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่ต่างกันไป ก็จะมีผลต่อการเรียนรู้และพัฒนาทางทักษะกีฬานักกีฬาแต่ละคนด้วย

4. ด้านพัฒนาตนเอง (Self – Development Factor) การพัฒนาตนเองของบุคคลมีรูปแบบเป็นของตนเองโดยเฉพาะ โดยส่วนรวมแล้วพัฒนาการ และการเจริญเติบโตเป็นกระบวนการต่อเนื่องไปตามลำดับขั้น ดังนั้นในการจัดเตรียมการเรียนการสอนหรือการฝึกหัดนักกีฬาจึงต้องคำนึงถึงและเอาใจใส่เป็นพิเศษในเรื่องพัฒนาการของนักกีฬา เช่น ยิมนาสติก และว่ายน้ำ ควรฝึกหัดตั้งแต่อายุยังน้อย เป็นต้น

5. ด้านอารมณ์ (Emotional Factor) เนื่องจากอารมณ์มีอิทธิพลต่อสมรรถภาพทางสมองและความสามารถในการเรียนรู้ เช่น นักกีฬาที่ถูกดูมาจกบ้านย่อมทำให้เกิดความคับข้องใจ กังวล ซึ่งมีผลทำให้การเรียนรู้ไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นในการจัดสถานที่และสภาพการเรียนการฝึกจะต้องช่วยให้นักกีฬามีความสบายใจ รู้สึกอบอุ่นและเป็นกันเอง เพื่อให้นักกีฬาจะได้เรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้อารมณ์ของผู้ฝึกสอนก็มีความสำคัญมาก ผู้ฝึกสอนที่เจ้าอารมณ์โมโหง่าย ชอบดุด่าอยู่เป็นนิจนั้นย่อมเป็นที่น่าเบื่อหน่ายของนักกีฬา ทำให้การเรียนรู้และการฝึกนักกีฬาไม่ได้ผลดี ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาก็ควรพยายามควบคุมอารมณ์ของตนให้เป็นคนร่าเริงและยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ

3.5 การเตรียมนักกีฬา

การเตรียมทีมที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนา ในการกีฬาก่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพในการแข่งขัน ทำให้การแข่งขันมีมาตรฐาน ได้รับการสนับสนุนและได้รับความนิยมชมชอบจากผู้ชม ดังจะเห็นได้มีหน่วยงานต่างๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาโดยตรง เช่น สำนักพัฒนากีฬาและนันทนาการ การกีฬาแห่งประเทศไทย สถาบันการศึกษา

มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน และองค์กรของเอกชนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกีฬาทันทีโดยตรง เช่น ธนาคาร ทหาร ตำรวจ ตลอดจนข้าราชการหน่วยงานต่าง ๆ ได้จัดการแข่งขันกีฬามากมาย มีทีมกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันหลายทีมในแต่ละประเภท ใช้เวลาการแข่งขันหลายวัน เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าในปัจจุบันได้มีการเตรียมทีมกีฬาขึ้นอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้เรายังสังเกตถึงความนิยมทางการกีฬาได้จากการกระจายข่าวของสื่อมวลชน มีการถ่ายทอดกีฬาประเภทต่าง ๆ ทางทีวี ซึ่งได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างดี ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ ที่แสดงถึงความเคลื่อนไหวและความก้าวหน้าของกีฬาเป็นประจำวัน ปัจจุบันกีฬาแทบทุกชนิดจะมีการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศแทบทุกระดับ

ความนิยมทางกีฬาในลักษณะของผู้เล่น และในลักษณะของผู้ดูนั้นนับว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง สังเกตเห็นได้จากการแข่งขันกีฬา โดยทั่วไปมักจะพบอยู่เสมอว่าการแข่งขันนัดใดก็ตามที่คู่แข่งขันมีมาตรฐานการเล่นกีฬาต่ำ เล่นไม่ประทับใจผู้ชม ไม่สู้สู้กัน แพ้ชนะกันมากเกินไป ก็จะมีผู้นิยมหรือผู้ชมในนัดนี้น้อย แสดงให้เห็นมาตรฐานการเล่นว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นควรจะต้องพัฒนาการกีฬาให้เป็นที่นิยมกันมากขึ้น และในการแข่งขันกีฬาแต่ละครั้งจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเตรียมทีมให้มีความพร้อมทุก ๆ ด้าน เพื่อให้การแข่งขันเป็นการแข่งขันที่มีมาตรฐานกีฬาสูง มีความสนุกสนานตื่นเต้น เร้าใจ อันจะเป็นแนวทางให้เกิดความนิยมมากขึ้น (สุรศักดิ์ ทรัพย์เพิ่ม. 2544 : 9)

ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538 : 213-217) ได้กล่าวถึงการเตรียมทีมเพื่อการแข่งขันว่าการเตรียมทีมนักกีฬา เพื่อการแข่งขันเป็นงานที่ต้องกระทำอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาถึงแม้ถึงฤดูกาลแข่งขันสิ้นสุด ผู้ฝึกสอนจะต้องเริ่มวางแผน เพื่อเตรียมทีมของตนในการแข่งขันในฤดูกาลแข่งขันต่อไป ภาระของผู้ฝึกสอนจึงเป็นงานที่ไม่มีวันสิ้นสุด จะต้องวางแผนในการปรับและพัฒนาทีมของตนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป จึงทำให้ผู้ฝึกสอนต้องมีการกิจที่จะต้องปฏิบัติต้องใช้พลังกายและพลังความคิดอยู่ตลอดเวลาสิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาในการเตรียมทีมได้แก่

1. การประเมินผลการดำเนินงานที่ผ่านมา เพื่อที่จะหาข้อสรุปที่เป็นปัญหาข้อบกพร่องมาปรับปรุงก่อนที่จะเริ่มดำเนินการในการเตรียมทีมเพื่อแข่งขันต่อไป
2. การคัดเลือกตัวนักกีฬา เพื่อหานักกีฬาที่ดีที่สุดมาร่วมในทีมกีฬา เพราะนักกีฬาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างทีมนักกีฬา ถ้านักกีฬาที่ดีมาร่วมทีมโอกาสจะทำให้ทีมประสบผลสำเร็จจะมีมาก
3. การเตรียมคณะผู้สอน เพื่อมาช่วยดูแลนักกีฬา โดยการสรรหาบุคคลที่ดีมีความสามารถมาทำหน้าที่ต่าง ๆ ในทีมกีฬา
4. การเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้การฝึกซ้อมเป็นไปด้วยความเรียบร้อยราบรื่น และทำให้นักกีฬาฝึกซ้อมได้อย่างเต็มที่
5. การเตรียมงบประมาณ โดยการวางแผนการใช้งบประมาณเพื่อการมีงบประมาณสำหรับการใช้จ่ายอย่างเพียงพอ
6. การควบคุมฝึกซ้อม เพื่อให้ให้นักกีฬามีความพร้อมที่จะทำการแข่งขันในทุก ๆ ด้าน

โดยเฉพาะด้านทักษะความสามารถทางกีฬา สมรรถภาพทางกายและจิตใจ เป็นต้น

7. การอุ่นเครื่องทีมเพื่อหาประสบการณ์ตรงให้นักกีฬา และเพื่อหาข้อดี หรือข้อบกพร่องของทีม และของนักกีฬาแต่ละคน เพื่อการพัฒนาทีมให้ดีขึ้นก่อนการแข่งขันจริง

8. การเลือกหัวหน้าทีม เพื่อมาทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ฝึกสอนในการควบคุมดูแลนักกีฬา ตามที่ ผู้ฝึกสอนมอบหมายเป็นคณรวมทางด้านจิตใจ ในการเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

9. การประสานงานกับผู้ปกครองนักกีฬาเพื่อสร้างความเข้าใจอันดี และความร่วมมือกับผู้ฝึกสอนในการส่งเสริมและพัฒนาการนักกีฬา ทำให้ผู้ปกครองมีความมั่นใจและสบาย ใจกล้าที่จะปล่อยนักกีฬามายู่และฝึกซ้อมภายใต้การดูแลของผู้ฝึกสอน

10. การศึกษาบทบาทของผู้ฝึกสอน เพื่อความเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนทั้งก่อนการแข่งขันและระหว่างการแข่งขัน และภายหลังการแข่งขัน เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้ฝึกสอนให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

อนันต์ อัดชู (2538 : 47-48) ได้กล่าวถึงการเตรียมทีมเข้าแข่งขันไว้ว่า จะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง การเตรียมทีมมักจะไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากขณะเตรียมทีมนั้น ปัญหาต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจำเป็นต้องแก้ปัญหาตลอดเวลา แต่ถ้ามีการวางแผนที่ดีและเตรียมจัดหาสิ่งต่าง ๆ ไว้ให้พร้อมล่วงหน้าจะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ได้ ดังนั้น ก่อนเตรียมทีมจะต้องรู้ถึงปัญหาและเตรียมสิ่งต่าง ๆ ให้พร้อมก่อน ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการเตรียมทีม ผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องทราบ ว่า วัตถุประสงค์ของการทำทีมครั้งนี้เพื่ออะไร จะมีวันและเวลาใดบ้างที่จะต้องฝึกซ้อม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องทราบ เพื่อที่จะจัดการ การฝึกซ้อมและการจัดหาผู้เล่นต่าง ๆ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์

2. แหล่งทุนหรือผู้ที่จะให้การสนับสนุน ทุนต่าง ๆ ในการดำเนินงานจะได้จากแหล่งใดมากน้อยเพียงไร จะได้รับการสนับสนุนด้านใดบ้าง เหล่านี้ผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องทราบ เพื่อจะได้วางแผนการฝึกซ้อมให้เป็นไปตามความเหมาะสมและถูกต้อง แหล่งทุนสนับสนุนนี้เป็นปัจจัยที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง ปัญหาการทำทีมหลาย ๆ ทีม มักจะพบกับปัญหานี้เป็นส่วนใหญ่

3. ผู้เล่น ผู้เล่นก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก การคัดเลือกผู้เล่นและการได้มาซึ่งผู้เล่นนั้น ถ้าเราได้ผู้เล่นที่ดีก็เท่ากับว่าเรามีความสำเร็จไปกว่าครึ่งแล้ว เราเลือกผู้เล่นที่มีคุณสมบัติที่ดีที่สุดเท่าที่เราจะหาได้ แล้วมาฝึกมาสอน มาฝึกซ้อมทำให้เป็นนักกีฬาที่ดีให้ได้มากที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องระลึกไว้เสมอว่า ผู้เล่นนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอันหนึ่ง

4. ผู้ฝึกสอนและคณะผู้ฝึกสอน ที่จะดีหรือไม่ดี จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ ทุกอย่างผู้ฝึกสอนและคณะจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ เพราะผู้ฝึกสอนจะต้องมีหน้าที่เป็นผู้นำ ผู้ดูแล ผู้กำกับ ควบคุมกิจการและกระทำทุกอย่างให้ทีมเรียบร้อย ถ้าองค์กรใดได้ฝึกสอนดี คณะดีและนักกีฬาดีด้วย ก็จะได้รับความสำเร็จไปมากกว่า 75%

5. สนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ สนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

สนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมถ้าเป็นไปได้ก็ต้องให้เหมือนกับสนามแข่งขันจริง ๆ หรือให้คล้ายกับสนามแข่งขันมากที่สุดและมีให้เพียงพอแก่การฝึกซ้อม

6. การจัดการและการบริหารทีม การจัดการในที่นี้ หมายถึง การวางแผนการฝึกซ้อมการวางตัวบุคคลที่รับผิดชอบในแต่ละเรื่อง การทำโครงการระยะสั้นและระยะยาว ในด้านการฝึกซ้อมแข่งขัน และการประเมินผลการทำงานของทีมโดยส่วนรวม การแบ่งอำนาจและหน้าที่ของแต่ละคนในคณะผู้บริหาร คณะผู้ฝึกสอนและหัวหน้าทีม การประสานงานต่าง ๆ ในทีม มีการประชุมปรึกษาหารือกันเป็นระยะ ๆ

7. สวัสดิการ หมายถึง การดูแลเรื่องความเป็นอยู่ของนักกีฬา การมีอาชีพ การรักษาพยาบาล

8. เมื่อได้รับการเจ็บป่วย คือดูแลให้นักกีฬามีความมั่นคงในสวัสดิการของสังคมพอสมควรอย่าให้นักกีฬาต้องเดือดร้อนด้านการเงิน การเดินทางไปฝึกซ้อม และครอบครัวเดือดร้อน

9. สิ่งสุดท้ายที่จะลืมฝากข้อคิดเสียไม่ได้ก็คือ ความเป็นระเบียบของทีม ความมีวินัยความเป็นสุภาพบุรุษ ความตรงต่อเวลา ความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทุก ๆ คนในทีม ถ้าทีมใดขาดสิ่งเหล่านี้แล้ว ปัญหาการทำทีมก็มักจะเกิดขึ้น ดังนั้น ผู้สอนที่ดีจะต้องไม่ลืมในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย

การเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการแข่งขันเพื่อให้มีความพร้อมที่จะทำการแข่งขันตลอดเวลา ผลของการแข่งขันจะสำเร็จตามวัตถุประสงค์เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของการเตรียมทีม ซึ่ง เกษม นครเขตต์ (2521 : 70 - 71) กล่าวว่าในการเตรียมทีมกีฬาเพื่อเข้าแข่งขันนั้นมิใช่สิ่งที่ยากเย็นอะไร หากสักแต่จะทำเพื่อเข้าแข่งขันให้พ้น ๆ หน้าที่ไปเท่านั้น แต่การเตรียมทีมกีฬาที่มีมาตรฐานสูง เพื่อเข้าแข่งขันกีฬานั้นมิใช่ง่ายเลย ซึ่งในการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันต้องการความสามารถของตัวนักกีฬา และผู้เกี่ยวข้องเป็นพิเศษความสามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านเทคนิค ได้แก่ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะกีฬานั้น ๆ ซึ่งนักกีฬาจะต้องทำการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญพิเศษ เทคนิคในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ จะถูกคิดค้นขึ้นโดยผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย เช่น ตัวนักกีฬาเอง ซึ่งเป็นผู้มีประสบการณ์ในการแข่งขันมานาน หรือจากผู้ฝึกสอน เป็นต้น เพื่อคิดค้นเทคนิคใหม่ ๆ ที่จะทำให้ตนเองหรือนักกีฬาของตนสามารถกระทำการแข่งขันอย่างได้เทียมคู่ต่อสู้ ก็จะนำมาทดลองปฏิบัติจนเห็นว่าทำได้เป็นอย่างดีก็จะนำไปใช้ในขณะทำการแข่งขัน ในการแข่งขันกีฬาประเภททีม เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฯลฯ ก็มีการคิดค้นระบบการเล่นการรุกและการรับที่มีประสิทธิภาพ แล้วนำมาให้นักกีฬาของตนฝึก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เรียกว่า การฝึกเทคนิคทั้งสิ้น เทคนิคใหม่ ๆ ในการเล่นกีฬาจะถูกคิดค้นและพัฒนาต่อไปอีก จึงเป็นเรื่องที่นักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ จะต้องศึกษาหาวิธีการเทคนิคใหม่ ๆ เพื่อนำมาฝึกฝนอยู่เสมอ

2. สมรรถภาพทางกาย ได้แก่ ความสามารถของร่างกายในด้านต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญในการเล่นกีฬาแต่ละประเภท ได้แก่ ความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต ความอดทนของกล้ามเนื้อ การทำงานประสานสัมพันธ์กันของประสาทและกล้ามเนื้อ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความอ่อนตัว ความแคล่วคล่องว่องไว เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งนักกีฬาที่จะลงแข่งขันจำเป็นต้องฝึกซ้อมเป็นพิเศษ นอกเหนือจากการฝึกทางด้านเทคนิค

งานในความรับผิดชอบของผู้เกี่ยวข้องกับการบริหารทีมนั้น นอกเหนือจากการฝึกซ้อมทักษะเทคนิค ยุทธวิธีให้กับนักกีฬาแล้ว ต้องทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานอื่น ๆ อีก ดังนั้น ภาระหน้าที่ที่สำคัญ คือ ต้องระดมความคิดความสามารถมากมายหลายด้านในการทำงานซึ่งต้องใช้ทั้งความรู้ ควบคู่ไปกับจิตวิทยาอีกด้วย ในการเตรียมทีมกีฬาที่มีมาตรฐานสูงเพื่อเข้าแข่งขันกีฬานั้น มงคล แผลงสาเคน (2531: 212) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การจัดหางบประมาณเพื่อการเตรียมทีมนักกีฬา
2. การเตรียมแผนการคัดเลือกนักกีฬา
3. การจัดหาอุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก และวัสดุสิ้นเปลืองต่าง ๆ ทางการศึกษา เช่น สนามกีฬา อุปกรณ์กีฬา ตู้เก็บของและสิ่งอื่น ๆ
4. การดำเนินการคัดเลือกตัวนักกีฬาที่เหมาะสม
5. การสร้างสมรรถภาพทางกีฬา ได้แก่ การฝึกซ้อมทักษะ เทคนิคต่าง ๆ
6. การวางแผนการป้องกันและการบาดเจ็บทางการกีฬา เช่น การให้ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและการบาดเจ็บทางการกีฬา การเตรียมอุปกรณ์เครื่องป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา
7. การสร้างสมรรถภาพทางกาย และบำรุงรักษาสุขภาพจิตใจของนักกีฬา ตลอดจนการให้อาหาร การพักผ่อน และอื่น ๆ
8. การสร้างคุณลักษณะของการกีฬา ได้แก่ ความมีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย
9. การตรวจค้นหาความบกพร่องทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ตลอดจนการบำบัดทางการแพทย์
10. การศึกษากฎกติกา การแข่งขัน การเตรียมทีมให้สอดคล้องกับกฎกติกาของการแข่งขัน
11. การศึกษาลักษณะของนักกีฬาแต่ละบุคคลในทุก ๆ ด้าน
12. การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้นักกีฬาในทุก ๆ ด้าน
13. การศึกษาชั้นเชิง กลวิธีการเล่นของคู่แข่ง การสอดแนม
14. การขนส่งนักกีฬาไปยังสถานที่ทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน
15. การศึกษาสภาวะต่างๆของสนามแข่งขัน เช่น สภาพสนาม สภาพภูมิอากาศ ทิศทางลม สิ่งแวดล้อมต่างๆอันมีผลต่อการแข่งขัน และการเตรียมทีมให้สอดคล้องกับสภาวะต่างๆ
16. การประชุมตกลงนัดแนะเกี่ยวกับการแข่งขัน เช่น พิธีเปิดปิด กำหนดการแข่งขัน เวลาการแข่งขัน กฎกติกาเฉพาะของการแข่งขัน
17. การวางแผนการเล่น ก่อนการแข่งขัน การจัดตัวนักกีฬาลงแข่งขันและตัวสำรอง

การกำหนดสัญญาณต่าง ๆ

18. การปฐมพยาบาลทั้งในกรณีทั่ว ๆ ไป และเฉพาะกรณี

19. การฟื้นฟูสมรรถภาพของทีมระหว่างพักการแข่งขัน การฟื้นฟูสภาพร่างกาย

การนวด การให้น้ำ การแนะนำและแก้ไขวิธีการเล่น

20. การปฏิบัติตัวหลังการแข่งขัน การฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย

ภารกิจของการเตรียมทีมทั้งหมดที่กล่าวมาออกจะเป็นเรื่องที่น่าหนักใจสำหรับบุคคลผู้รับผิดชอบเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้บางครั้งอาจมีผู้ร่วมงานต้องอุทิศเวลา กำลังกาย กำลังใจ ความคิดสร้างสรรค์ หรือแม้กระทั่งกำลังทรัพย์ เพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างสัมฤทธิ์ผลการกระทำ เพื่อเตรียมทีมให้มีความพร้อมก่อนถึงช่วงฤดูกาลแข่งขันนั้นย่อมต้องพบกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย

ประสบการณ์ ความสามารถ ความอดทน และความมานะพยายามของผู้ฝึกสอนและผู้เกี่ยวข้อง ๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่ต้องนำมาใช้ในการเตรียมทีม ซึ่งหากการดำเนินการต่าง ๆ ผ่านช่วงนี้ไปได้ก็จะเป็นแรงเสริมอีกด้านหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดกำลังใจที่จะสร้างทีม และนำทีมของตนเข้าสู่สนามการแข่งขัน ในทางตรงกันข้ามหากไม่สามารถแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในช่วงการเตรียมทีมได้เป็นอย่างดีแล้ว ก็เป็นเครื่องชี้ได้ว่าแนวโน้มความสำเร็จของทีมย่อมเป็นไปได้น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งอื่น ๆ ที่อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์พร้อมในทุกด้านมากกว่า

3.6 การประเมินผลการฝึกซ้อม (Evaluation)

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 60) การฝึกซ้อมต้องมีการประเมินทุกครั้ง เราจะประเมินได้ต้องมีรายการฝึกซ้อมและแผนการฝึกแต่ละวัน ว่าฝึกอะไรบ้าง ฝึกอย่างไร เวลาเท่าไร เพื่อประโยชน์ต่อการฝึกครั้งต่อไป

ผลจากการประเมินงานนั้น ย่อมเป็นเครื่องบ่งบอกถึงปริมาณ และคุณภาพแห่งความสำเร็จ และความพลัดพลั้งของงานที่ได้ดำเนินไปแล้ว ดังนั้นจึงสามารถให้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงแนวทางที่จะปรับปรุงงานให้ดีขึ้นหรือตรงตามจุดมุ่งหมายยิ่งขึ้น โดยการวางแผนให้เหมาะสมต่อสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่

ดังนั้น ในการแข่งขันกีฬาดังกล่าว นักกีฬาแต่ละครั้ง นักกีฬามีหน้าที่ในการแข่งขัน แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ในการแข่งขันทุกระดับที่ผ่านมา เมื่อทีมนักกีฬาไม่สามารถบรรลุผลตามเป้าหมายจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายต้องมีการประเมินผล เพื่อปรับปรุงแก้ไขพัฒนาการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นักกีฬาและผู้ฝึกสอนคือผู้ที่ถูกจับตามอง เพราะนักกีฬาจะต้องลงแข่งขันในสนามเพื่อให้ได้ชัยชนะ โดยชัยชนะที่ได้มานั้นควรเป็นการแสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มที่ ผู้ฝึกสอนก็ไม่ต่างกัน เพราะผู้ฝึกสอนมีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลการฝึกซ้อมและอยู่ใกล้ชิดกับนักกีฬามากที่สุด ในการแข่งขันทุกครั้งถ้ากรรมการตัดสินอย่างเที่ยงธรรม ผู้เล่นมีความสามารถเท่ากัน ผู้ฝึกสอนจะเป็นตัวชี้ผลแพ้ชนะในการแข่งขัน ฉะนั้น ผู้ฝึกสอนจึงต้องรับผิดชอบต่อผลการแข่งขันเท่ากับนักกีฬาเมื่อทีมไม่ประสบผลสำเร็จ

3.7 ความรับผิดชอบของผู้ฝึกสอนกีฬา

จากเอกสารการอบรม Train the Trainer Special Olympics Thailand (2548)

ได้กล่าวถึงความรับผิดชอบของผู้ฝึกสอนกีฬาสเปเชียลโอลิมปิค ดังนี้

1. ผู้ฝึกสอนต้องให้ความสำคัญกับสุขภาพและความปลอดภัยของนักกีฬาสเปเชียลโอลิมปิค เหนือสิ่งอื่นใด
2. ผู้ฝึกสอนทุกคนต้องตั้งมั่นอยู่ในระเบียบข้อบังคับ กฎกติกา รวมทั้งรับผิดชอบในการประพฤติตนให้มีให้นักกีฬาทดลองเวลา ผู้ฝึกสอนนักกีฬาคนใดที่มีได้ปฏิบัติตามนี้ หรือแสดงกิริยาด้วยท่าทางหรือภาษาอันไม่เหมาะสมต่อนักกีฬา ผู้ฝึกสอนคนอื่นๆ อาสาสมัคร คู่แข่งขัน เจ้าหน้าที่ และ หรือผู้ชม อาจถูกห้ามไม่ให้ฝึกนักกีฬา
3. ผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎกติกา และระเบียบทั้งหมดของ สเปเชียลโอลิมปิค และองค์กรที่ปกครองระดับนานาชาติ ซึ่งบังคับใช้กับกีฬาของตน และต้องเตรียมนักกีฬาของตนก่อนการแข่งขันตามกฎกติกาดังกล่าว
4. ผู้ฝึกสอนต้องแน่ใจว่านักกีฬาลงแข่งขันในชนิดกีฬาที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง
5. ผู้ฝึกสอนต้องซื่อสัตย์ และแนะนำนักกีฬาให้แข่งขันจนสุดความสามารถ ในรอบคัดเลือกและหรือรอบชิงชนะเลิศ มิฉะนั้นคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันจะไม่ให้ผู้ฝึกสอนทำหน้าที่ต่อไป
6. ผู้ฝึกสอนต้องแน่ใจว่านักกีฬาทุกระดับความสามารถในทีมมีส่วนร่วมทุกเกมการแข่งขัน
7. ผู้ฝึกสอนต้องรับผิดชอบที่จะต้องดูว่ารายงานการประเมินและคะแนนเบื้องต้น หรือคะแนนในรอบสำหรับนักกีฬาของตนถูกต้องหรือไม่ ถ้าหากว่าการประเมินหรือคะแนนดังกล่าวไม่ถูกต้อง ผู้ฝึกสอนต้องแจ้งผู้จัดการแข่งขันทราบ
8. ผู้ฝึกสอนต้องรับผิดชอบต่อการปฏิบัติตามกฎกติกา การแบ่งกลุ่มที่จัดตั้งขึ้นสำหรับการแข่งขันทุกรายการ รวมทั้งรายงานการแบ่งกลุ่มที่ไม่ถูกต้องให้ผู้จัดการแข่งขันทราบ

4. เด็กพิเศษ

4.1 ความหมายของเด็กพิเศษ

ได้มีนักการศึกษา นักจิตวิทยา และผู้รู้ และองค์กรต่างๆ ได้ให้คำนิยามของเด็กพิเศษไว้หลายทัศนะ ดังนี้

ศิริวิมล ใจงาม (2542 : 32) กล่าวว่า เด็กพิเศษคือ เด็กที่มีความบกพร่องด้านร่างกายหรือจิตใจ ซึ่งความบกพร่องนั้นๆ ส่งผลกระทบถึงการทำงานของร่างกาย กระทั่งความสามารถในการเรียนรู้ ความประพฤติและการดำรงชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่น เด็กตาบอด ก็ไม่สามารถใช้

สายตามองสิ่งต่างๆ ได้ ทำให้อ่านหนังสือเหมือนคนปกติไม่ได้ ต้องใช้อักษรพิเศษเฉพาะ เรียกว่า อักษรเบรลล์ (Braille) อ่านโดยใช้มือคลำ การเรียนรู้เรื่องต่างๆ จะเสียโอกาสไป เพราะมองไม่เห็น การเดินทางไปไหนมาไหนล่าช้าขาดความคล่องตัว

บังอร ต้นปาน (2540 : 29) กล่าวว่า เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีการพัฒนาและเจริญเติบโตทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมสติปัญญาและพฤติกรรม ต่างจากเด็กปกติอย่างชัดเจน รวมทั้งการต่างกันในด้านเศรษฐกิจ ความเป็นอยู่และสุขภาพ ซึ่งเด็กเหล่านี้มีความต้องการเป็นพิเศษเฉพาะตามความเหมาะสม เพื่อให้มีศักยภาพและอยู่ในสังคมอย่างมีคุณค่าทัดเทียมกับเด็กปกติ

ศรียา นิยมธรรม (2540 : 141) ได้ให้นิยามว่า เด็กพิเศษหมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควรจากการเรียนการสอนตามปกติ ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ จำเป็นต้องจัดการศึกษาพิเศษให้เหมาะสมกับลักษณะ และความต้องการของเด็ก

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 2) กล่าวว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาแตกต่างไปจากเด็กปกติ การให้การศึกษาสำหรับเด็กเหล่านี้จึงควรมีลักษณะแตกต่างไปจากเด็กปกติ ในด้านเนื้อหา วิธีการ และการประเมินผล

วราภรณ์ อินทรชัยศรี (2534 : 6) ได้ให้นิยามว่า เด็กพิเศษหมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการทางด้านต่างๆ อันได้แก่ พัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน แตกต่างไปจากเด็กปกติทั่วไป ทั้งในลักษณะที่เป็นแบบเหนือเกณฑ์และต่ำกว่าเกณฑ์

วารี ธิระจิตร (2541 : 3) กล่าวว่า เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีลักษณะทางกายภาพหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากสภาพปกติทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์หรือสังคม ซึ่งความเบี่ยงเบนนี้รุนแรงถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็ก

ชนิษฐา เทวินทรภักดี (2534 : 6) ได้ให้คำจำกัดความของเด็กพิการว่า เด็กที่แตกต่างไปจากเด็กปกติในทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคมและอื่นๆ จนถึงขั้นที่ไม่อาจได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการศึกษาปกติได้ จำเป็นต้องจัดการศึกษาหรือบริการพิเศษ

เคิร์ก และ กาลาเกอร์ (Kirk; & Gallagher. 1986 : 5) ได้ให้นิยามเด็กพิเศษว่า เด็กที่มีลักษณะเบี่ยงเบนไปในลักษณะ

1. ลักษณะของสมอง
2. ความสามารถในการสัมผัส
3. ลักษณะของร่างกาย
4. ความสามารถในการสื่อสาร
5. พฤติกรรมทางสังคม

ความแตกต่างดังกล่าวจำเป็นจะต้องได้รับการศึกษาในลักษณะที่พิเศษกว่าเด็กปกติ

เฟลมมิง (Fleming. 1973 : XV) ได้ให้คำนิยามเด็กพิเศษว่า เด็กที่มีความเบี่ยงเบนไปจากเด็กปกติทั่วไปในเรื่องของสติปัญญา พฤติกรรม สภาพร่างกายต้องได้รับการพัฒนา และบริการเป็นพิเศษ

โลว์ไรจ์ พิตชวอนชม (2543 : 3) ได้ให้คำนิยามเด็กพิเศษว่า เด็กที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้าน อาจจะผิดปกติทั้งในด้านที่สูงหรือต่ำกว่าเกณฑ์ของเด็กปกติ และความผิดปกตินี้ทำให้เด็กไม่สามารถที่จะดำรงชีวิตตามปกติได้เช่นเด็กปกติทั่วไปได้ จำเป็นต้องได้รับการบริการพิเศษ

4.2 ประเภทของเด็กพิเศษ

การพิจารณาประเภทของเด็กพิเศษนั้น คณะกรรมการร่วมขององค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ หรือยูนิเซฟ (UNICEF) กับองค์การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการระหว่างประเทศ ได้กำหนดประเภทของความพิการเกี่ยวกับเด็กไว้ ดังนี้ (ขนิษฐา เทวินทรภักดี. 2543 : 8)

1. ตาบอด
2. มองเห็นได้อย่างเลือนราง หรือบางส่วน
3. มีความบกพร่องทางการได้ยิน
4. ปัญญาอ่อน
5. พิกัดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว ซึ่งเกิดจากความพิการทางสมอง ความพิการทางแขน

ขา ลำตัว

6. มีความบกพร่องทางการพูด หรือการใช้ภาษา
7. มีปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้าน
8. มีปัญหาพฤติกรรมต่างๆ
9. เรียนหนังสือช้า
10. มีปัญหาความพิการซ้ำซ้อน

ในวงการแพทย์ได้แบ่งประเภทความพิการในเด็กและผู้ใหญ่ที่รู้จักและพบเห็นโดยทั่วไป

ดังนี้

1. ความพิการทาง แขน ขา ลำตัว
2. ความพิการทางหู
3. ความพิการทางตา
4. ความพิการทางสติปัญญา
5. ความพิการทางอารมณ์และจิตใจ

กระทรวงสาธารณสุขได้แบ่งประเภทของคนพิการ ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ. ม.ป.ป.: 11)

1. คนพิการทางการมองเห็น
2. คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
3. คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว
4. ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม
5. คนพิการทางสติปัญญา หรือการเรียนรู้

กรมสามัญศึกษา กองการศึกษาพิเศษ (บ้งอร ต้นปาน. 2540: 121; อ้างอิงจาก กรมสามัญศึกษา. 2531) ได้ให้การศึกษแก่เด็กพิเศษ 6 ประเภท ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ
5. เด็กที่ขาดโอกาสทางการศึกษา
6. เด็กที่มีความบกพร่องทางอารมณ์และพฤติกรรม

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 : 13-14) ได้จำแนกประเภท เด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ
5. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
6. เด็กปัญญาเลิศ

5. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

5.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

สมภพ เรืองตระกูล และ ธาณี เศรษฐจันทร์ (2523 : 290) ได้ให้ความหมายว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง เด็กที่มีระดับสติปัญญาที่ด้อย หรือ ต่ำกว่าปกติ ซึ่งมีสาเหตุเกิดขึ้นในระหว่างการเจริญเติบโตในวัยเด็ก ทำให้มีความสามารถจำกัดในด้านการเรียน ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคม และมีการเจริญเติบโตไม่สมวัย

กระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2534) ออกตามความในพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 (สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ. ม.ป.ป. : 12) ได้ให้นิยามคนพิการทางสติปัญญา ได้แก่ คนที่มีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางสติปัญญา หรือสมองจนไม่สามารถเรียนรู้ด้วยวิธีการศึกษาปกติได้

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 31) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาว่าบุคคลที่มีพัฒนาการช้ากว่าคนปกติทั่วไป เมื่อวัดระดับสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแล้ว ปรากฏว่ามีระดับสติปัญญาดำกว่าคนปกติทั่วไป เมื่อสังเกตจากพฤติกรรมจะพบว่า บุคคลประเภทนี้มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบุคคลปกติทั่วไปในวัยเดียวกัน

สมาคมอเมริกันว่าด้วยความผิดปกติทางสติปัญญา (The American Association on Mental Deficiency ใช้ชื่อย่อว่า AAMD) ได้ให้นิยามว่า เด็กที่มีความสามารถทางสติปัญญาโดยทั่วไปที่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นผลให้เกิดหรือเกี่ยวข้องกับความบกพร่องในพฤติกรรมการปรับตัว และปรากฏให้เห็นแล้วในระหว่างระยะพัฒนาการ (ดารณี อุทัยรัตนกิจ. 2538 : 22)

ชาวลา เรียร์ธู และ กัลยา สุตะบุตร (2538 : 346) ได้ให้คำจำกัดความว่า ภาวะที่มีความจำกัดอย่างชัดเจนในการปฏิบัติตนในปัจจุบัน ซึ่งมีลักษณะเฉพาะ คือ ความสามารถทางสติปัญญาดำกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญ ร่วมกับความจำกัดของทักษะการปรับตัวอย่างน้อย 2 ทักษะ จาก 10 ทักษะ คือ การสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน ทักษะทางสังคม ความสัมพันธ์กับผู้อื่น รู้จักใช้แหล่งทรัพยากรในชุมชน รู้จักควบคุมตนเอง การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน การทำงาน การพักผ่อน สุขภาพอนามัยและความปลอดภัย และการแสดงอายุ ก่อน 18 ปี

วันรุณี คมกฤส (2540 : 1) ได้ให้ความหมายเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง เด็กที่มีระดับสติปัญญาที่ด้อยหรือต่ำกว่าปกติเนื่องจากพัฒนาการทางสมองหรือจิตใจหยุดชะงัก เจริญเติบโตไม่เต็มที่ ทำให้มีความสามารถจำกัดในด้านการเรียน ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมีการเจริญเติบโตไม่สมวัย

วารี ธิระจิตร (2541 : 111) ได้ให้ความหมายความบกพร่องทางสติปัญญาว่า ภาวะที่พัฒนาการทางจิตใจหยุดชะงัก หรือเจริญไม่เต็มที่ แสดงลักษณะเฉพาะโดยระดับปัญญาดำ หรือด้อยกว่าปกติ พัฒนาการทางร่างกายล่าช้า ความสามารถในการเรียนรู้มีน้อย มีความสามารถจำกัดในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

5.2 การแบ่งประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาแยกประเภทตามความสามารถทางสติปัญญาหรือเชาวน์ปัญญา ได้ 4 ประเภทด้วยกัน ตาม I.C.D. – 9 ขององค์การอนามัยโลก 2520 คือ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรงมาก (ระดับสติปัญญาดำกว่า 20)
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรง (ระดับสติปัญญา 20-34)
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาปานกลางพอฝึกอบรมได้ (ระดับสติปัญญา 35-49)
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาน้อยพอเรียนได้ (ระดับสติปัญญา 50-70)

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 22-23) ได้แบ่งประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ออกเป็น 5 ประเภท ตามระดับสติปัญญา ดังนี้ คือ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามาก ระดับสติปัญญา 0-20 ช่วยตัวเองไม่ได้

มีภาษาน้อยมาก มีปัญหาในการเคลื่อนไหว

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญารุนแรง ระดับสติปัญญา 21-35 ช่วยตัวเองได้บ้างแต่ยังต้องการความช่วยเหลือ มีภาษาน้อย และยังมีปัญหาในการเคลื่อนไหว
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่พอฝึกได้ ระดับสติปัญญา 36-51 ช่วยตัวเองได้สอนให้พูดได้ แต่มีภาษาจำกัด มีการเคลื่อนไหวที่คล่องกว่า 2 พวกแรก
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่พอเรียนได้ ระดับสติปัญญา 52-67 สามารถพูดและสื่อความหมายได้ เคลื่อนไหวได้คล่อง ช่วยตนเองได้ เรียนในระดับประถมศึกษาได้ และเรียนวิชาชีพง่าย ๆ ได้
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มีระดับสติปัญญาค่อนข้างสูง (ค่อนข้างสูงในที่นี้ หมายถึงสูงสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา) ระดับสติปัญญา 68-85 ช่วยตัวเองได้สอนพูดได้ เรียนหนังสือในระดับประถมศึกษาได้ ปรับตัวและอยู่ในสังคมได้ ประกอบอาชีพง่าย ๆ เลี้ยงตัวเองได้

วาริ ธิระจิตร (2541 : 14-15) ได้จำแนกเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาตามระดับความสามารถของเขานี้ปัญญาได้ 4 ระดับ คือ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรงมาก มีไอคิว 0-20 เรียกว่าพวก Feeble Minded หรือ Nursing Care หรือ Profound ช่วยเหลือตนเองไม่ค่อยได้ ถึงได้ก็เล็กน้อย ต้องได้รับการช่วยเหลือเลี้ยงดูจากผู้อื่น เช่น พี่เลี้ยง ครู พ่อแม่ อยู่ตลอดเวลา จะมีลักษณะพูดไม่ได้ เรียนไม่ได้ ฝึกกิจวัตรประจำวันง่าย ๆ ได้เล็กน้อย
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับรุนแรง หรือขนาดหนัก เรียกว่า Imbecile หรือ Severe grade มีไอคิว 21-34 เด็กกลุ่มนี้เรียนไม่ได้ แต่พอฝึกในสิ่งง่าย ๆ เช่น การช่วยเหลือตนเอง แต่ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือตัวเองแนะนำจากครู ผู้ปกครอง หรือพี่เลี้ยงอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการช่วยเหลือตนเอง เรื่องกิจวัตรประจำวัน การเข้าสังคม และการป้องกันอันตราย
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง มีไอคิวระหว่าง 35-49 คือพวกที่เรียกว่า Moderate grade (Trainable) เด็กพวกนี้มีระดับสติปัญญาอ่อน ที่สามารถฝึกหัดได้เรียนทักษะง่าย ๆ ได้เกี่ยวกับการทำงาน การเข้าสังคม และการช่วยเหลือตนเอง
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเพียงเล็กน้อย มีไอคิวอยู่ระหว่าง 50-70 เรียกว่า Mild grade (Education) เด็กกลุ่มนี้มีความสามารถใกล้เคียงกับเด็กปกติ แต่ต้องการความช่วยเหลือในด้านการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเด็กพวกนี้เพื่อที่จะดำเนินชีวิตในสังคมได้ และสามารถช่วยเหลือตนเองได้มากที่สุด

5.3 สาเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญา

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 22-23) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางสติปัญญาส่วนมากที่พบสาเหตุทางการแพทย์พอจะแยกออก ดังนี้

1. สาเหตุก่อนคลอด ในระหว่างตั้งครรภ์ มารดาอาจเจ็บป่วยโรคบางอย่างทำให้เด็กในครรภ์กลายเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้ เช่น โรคหัดเยอรมัน ในรายที่รุนแรงเด็กอาจมีความพิการซ้ำซ้อน (Multiple handicap) ได้ สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การรับประทานยาของมารดา เช่น ยาจำพวก ควินิน มารดาลักลอบทำแท้งอย่างผิดกฎหมายโดยซื้อยามารับประทานเอง หรือให้หมอดำยาทำให้ แต่ไม่สามารถทำลายเด็กได้ฤทธิ์ของยาที่รับประทานเข้าไปอาจทำให้เด็กมีความบกพร่องทางสติปัญญา หรือมีความพิการซ้ำซ้อนได้ มารดาที่ติดยาเสพติดอาจจะทำให้มีผลต่อเด็กในครรภ์ได้เช่นเดียวกัน

2. สาเหตุระหว่างคลอด การคลอดเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญา การคลอดที่ผิดปกติ คลอดยาก ตกเลือด หรือได้รับบาดเจ็บระหว่างคลอด ขาดออกซิเจน ล้วนเป็นสาเหตุสำคัญของการเกิดความบกพร่องทางสติปัญญาทั้งสิ้น

3. สาเหตุหลังคลอด ต้นเหตุที่ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญานั้นมีมากมาย การได้รับบาดเจ็บทางสมองก็เป็นสาเหตุหนึ่ง เด็กเล็กที่ตกจากที่สูงและสมองได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ได้รับอุบัติเหตุศีรษะได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ล้วนเป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญญาอ่อนทั้งสิ้น นอกจากนี้ นักจิตวิทยายังพบว่าความแปรปรวนทางอารมณ์ขั้นรุนแรงและเป็นเวลานานติดต่อกัน ก็ทำให้เกิดความบกพร่องทางสติปัญญาได้เช่นกัน

5.4 ลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 24) ได้กล่าวถึงลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่สามารถพอเรียนได้ ซึ่งมีลักษณะดังนี้ คือ

1. มีความบกพร่องทางการรับรู้และการเคลื่อนไหว ถึงแม้จะมีร่างกายปกติ ไม่มีความบกพร่องทางการฟังและสายตา ปรากฏว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญากลุ่มนี้ไม่สามารถใช้หูและตาได้ดีเท่ากับเด็กปกติ และยิ่งไปกว่านั้น เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีเท่าที่ควร
2. ไม่มีความอดทน เมื่อมีความผิดหวัง เด็กมักจะแสดงอารมณ์ไม่พอใจออกมาทันที
3. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจากประสบความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำอีก
4. มีความสนใจสั้น ซึ่งอาจเนื่องมาจากความล้มเหลวในด้านการเรียน จิตใจไม่มั่นคงในขณะที่เรียนหนังสือ ผลของการมีความสนใจสั้นนี้เอง ทำให้เด็กเรียนได้ไม่ดี
5. มีความสามารถทางภาษาดำ ความสามารถทางภาษา เป็นเครื่องวัดระดับสติปัญญาอย่างหนึ่ง เด็กที่มีความสามารถทางภาษาสูง มักจะมีสติปัญญาสูง ดังนั้นการที่เด็กมีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถทางภาษาดำ จึงเป็นปรากฏการณ์ปกติของเด็กประเภทนี้
6. มีผลการเรียนต่ำ โดยเฉพาะผลการเรียนคณิตศาสตร์ ภาษา ในทักษะการอ่านและเขียน
7. ไม่ชอบเล่นกับเด็กวัยเดียวกัน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาชอบเล่นกับ

เด็กที่มีอายุน้อยกว่า ไม่ชอบเล่นกับเด็กที่มีวัยเดียวกัน ทั้งนี้เพราะอายุสมองใกล้เคียงกับเด็กที่มีอายุน้อยกว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจึงเข้ากันได้ดีกับเด็กปกติที่มีอายุน้อยกว่า จึงไม่ชอบเล่นกับเด็กปกติที่มีอายุเท่ากัน

6. ความพิการทางสมองและปัญญา และอื่น ๆ ที่สอดคล้องกับการพัฒนาความพิการ

เป้าหมาย

1. นำเสนอให้ผู้ฝึกสอนทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักกีฬา เพื่อสามารถสื่อถึงการสอน และฝึกสอนนักกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้ฝึกสอนอาจมีความคาดหวังที่แน่นอนในตัวนักกีฬา ซึ่งอาจจะไม่ถูกต้อง ไม่ใช่ผู้ฝึกสอนไม่เอาใจใส่ แต่เป็นเพราะผู้ฝึกสอนไม่เข้าใจอะไรก็ตามที่นักกีฬาแสดงออกมา
3. การแสดงออกที่ไม่มีความเกรงกลัว ใช้อารมณ์หรือแปลกๆ อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกของผู้ที่พิการทางสมองและปัญญาผู้นั้นก็ได้

ความพิการ	ลักษณะนิสัย	วิธีที่มีผลต่อการเรียนรู้
พิการทางสมองและปัญญา (Intellectual disability)	- การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างช้าๆ - ทักษะในการออกเสียงสื่อสาร อาจจะไม่สมกับอายุ อาจจะไม่ทราบความแตกต่างระหว่างนิสัยที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม	- ฝึกฝนในระยะเวลาสั้นๆ - การฝึกทำซ้ำๆ คือหัวใจสำคัญที่จะทำให้ให้นักกีฬาได้รับการพัฒนาทักษะใหม่ๆ - ขณะที่ฝึกนักกีฬาขอให้คำนึงว่านักกีฬามีความคิดที่อิงอยู่บนความจริงเท่านั้น(ไม่เข้าใจหลักการ)
ออทิสติก (Autistic)	- ยากที่จะพูด / ไม่พูดเลย - ไม่ชอบเข้าสังคม - อ่อนไหวต่อการบาดเจ็บ	- ต้องการกิจวัตร/ สร้างวิธีการประจำ - ต้องแจ้งหรือให้สัญญาณเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเสียงดัง และอื่นๆ - สภาพาสภาพแวดล้อมที่มั่นคง
สมองพิการ (Cerebral Palsy)	- ควบคุมกล้ามเนื้อได้น้อย - มีแนวโน้มที่จะเกิดอาการชักอย่างกะทัน - ขาดการทรงตัว	- จัดให้มีการออกกำลังกายสร้างความแข็งแรงให้กล้ามเนื้อ - สอนทักษะโดยแยกแยะการทำงานของกล้ามเนื้อ - พัฒนาทักษะกลไก

ความพิการ	ลักษณะนิสัย	วิธีที่มีผลต่อการเรียนรู้
สมองพิการ (Cerebral Palsy)	- ควบคุมกล้ามเนื้อได้น้อย - มีแนวโน้มที่จะเกิดอาการชักอย่างกะทัน - ขาดการทรงตัว	- จัดให้มีการออกกำลังกายสร้างความแข็งแรงให้กล้ามเนื้อ - สอนทักษะโดยแยกแยะการทำงานของกล้ามเนื้อ - พัฒนาทักษะกลไก
ดาว์นซินโดรม (Down Syndrome)	- ขนาดของหน้ากว้าง, กล้ามเนื้ออ่อนแอ - มีความอ่อน - ดื้อรั้น	- ตั้งเป้าหมายชัดเจนและมีเขตจำกัด - สบตาเมื่อพูด, สอนตัวต่อตัว เพื่อแสดงทักษะใหม่ๆ เพื่อจะได้รับความตั้งใจอย่างเต็มเปี่ยมจากนักกีฬา - ใช้การทำซ้ำและทบทวน
พิการจากครรภ์เนื่องจากมารดาดื่มเหล้า (Foetal Alcohol Syndrome)	- หัวเล็ก / ตาเล็ก - เพดานปากโหว่ มีปัญหาเกี่ยวกับการพูด - ปลีกตัวออกจากสังคม	- สร้างวิธีการประจำ - วางกติกาและข้อจำกัด - สนับสนุนลักษณะนิสัยที่ยอมรับได้

7. คำจำกัดความของโอลิมปิก, สเปเชียลโอลิมปิก และพาราลิมปิก

กีฬาโอลิมปิก (นักกีฬาระดับความเป็นเลิศ)

กีฬาโอลิมปิกเกมส์ เป็นการแข่งขันระหว่างนักกีฬาแต่ละบุคคล หรือแต่ละทีม และไม่ใช้ระหว่างประเทศ ผู้เข้าร่วมการแข่งขันจะเป็นผู้แทนนักกีฬาของคณะกรรมการโอลิมปิกประจำชาติ ซึ่งได้รับการยอมรับจากคณะกรรมการโอลิมปิกสากล (IOC) โดยแข่งขันกันภายใต้การควบคุมของสหพันธ์กีฬานานาชาติ

โอลิมปิกเกมส์ ประกอบด้วยเกมส์ของ โอลิมปิกภาคฤดูร้อน และ โอลิมปิกภาคฤดูหนาว ทั้งสองประเภทจะจัดขึ้นทุกๆ 4 ปี คำว่า โอลิมเปีย หมายถึงช่วงเวลาของ 4 ปี ต่อเนื่องนับตั้งแต่วันแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ไปจนถึงวันเปิดการแข่งขันของกีฬาโอลิมปิกเกมส์นัดถัดไป

สเปเชียลโอลิมปิก (นักกีฬาพิการทางสมองและปัญญา)

สเปเชียลโอลิมปิก เป็นองค์กรนานาชาติที่อุทิศความสามารถส่วนตัวให้กับผู้พิการทางสมองและปัญญา ให้กลับมามีสุขภาพที่ดี และให้เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยผ่านการฝึกฝนกีฬาและการแข่งขัน

สเปเชียลโอลิมปิก จะจัดการฝึกฝนกีฬาภายในปี และการแข่งขันกีฬาลดข้อ ด้วยรายการที่มีความหลากหลายของชนิดกีฬา จัดทั้งประเภทกีฬาภาคฤดูร้อนและกีฬาฤดูหนาว สำหรับเด็กและ

ผู้ใหญ่ซึ่งพิการทางสมองและปัญญาให้พวกเขามีโอกาสที่จะพัฒนาสุขภาพของร่างกาย กล้าที่จะแสดงออก ได้รับประสบการณ์ที่สนุกสนาน และมีส่วนร่วมในการแบ่งปัน ตลอดจนสร้างมิตรภาพระหว่างครอบครัวของนักกีฬาสเปเชียลโอลิมปิก และสังคม

กีฬาสเปเชียลโอลิมปิก ฤดูร้อน (4 ปี 1 ครั้ง เริ่ม 1975)

- ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 1968 จัดที่ ชิคาโก รัฐอิลลินอยส์, สหรัฐอเมริกา มีจำนวนนักกีฬา 1,000 คน จาก 2 ประเทศ
- ครั้งที่ 2 สิงหาคม 1970 จัดที่ ชิคาโก รัฐอิลลินอยส์, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 3 สิงหาคม 1972 จัดที่ ลอสแอนเจลิส, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 4 สิงหาคม 1975 จัดที่ เม้าท์เพลสเซน รัฐมิชิแกน, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 5 สิงหาคม 1979 จัดที่ บรอกพอร์ต รัฐนิวยอร์ก, สหรัฐอเมริกา มีจำนวนนักกีฬา 3,500 คน จาก 20 ประเทศ
- ครั้งที่ 6 กรกฎาคม 1983 จัดที่ บาธอนรูช รัฐหลุยเซียนา, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 7 กรกฎาคม-สิงหาคม 1987 จัดที่ เซาท์เบนด์ รัฐอินเดียนา, สหรัฐอเมริกา มีจำนวนนักกีฬา 4,700 คน จาก 70 ประเทศ
- ครั้งที่ 8 กรกฎาคม 1991 จัดที่ มินนีอาโพลิส-เซนต์พอล รัฐมินนีโซตา, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 9 กรกฎาคม 1995 จัดที่ นิวฮาเวน รัฐคอนเนตทิคัต, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 10 มิถุนายน - กรกฎาคม 1999 ราเลห์ - เดอแฮม รัฐนอร์ทแคโรไลนา, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 11 มิถุนายน 2003 จัดที่ ดับลิน, ไอร์แลนด์
- ครั้งที่ 12 28 กันยายน – 12 ตุลาคม 2007 จัดที่ เชียงไฮ่, จีน

กีฬาสเปเชียลโอลิมปิกฤดูหนาว (4 ปี 1 ครั้ง)

- ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 1977 จัดที่ สตีมโบท สปริงส์ รัฐโคโลราโด, สหรัฐอเมริกา มีจำนวนนักกีฬา 500 คน
- ครั้งที่ 2 มีนาคม 1981 จัดที่ สแม็กเกลอร์ส นอร์ท แอนด์ สโต รัฐเวอร์มอนต์, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 3 มีนาคม 1985 จัดที่ พาร์ค ซิตี้ รัฐยูทาห์, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 4 เมษายน 1989 จัดที่ รีโน เนวาดา และเลคทาโฮ, รัฐแคลิฟอร์เนีย, สหรัฐอเมริกา
- มีจำนวนนักกีฬา 1,000 คน จาก 18 ประเทศ
- ครั้งที่ 5 มีนาคม 1993 จัดที่ ซาลซ์เบิร์กและซลาดมิงก์, ออสเตรีย
- ครั้งที่ 6 กุมภาพันธ์ 1997 จัดที่ โตรอนโตและคอลลิงวูด, แคนาดา
- ครั้งที่ 7 มีนาคม 2001 จัดที่ แอนโคเรจ รัฐอะแลสกา, สหรัฐอเมริกา
- ครั้งที่ 8 กุมภาพันธ์ 2005 จัดที่ นากาโน, ญี่ปุ่น

พาราลิมปิก (นักกีฬาระดับความเป็นเลิศที่มีความพิการ)

คณะกรรมการพาราลิมปิกนานาชาติ (IPC) เป็นองค์กรตัวแทนระดับสากลของกีฬาที่มีความเป็นเลิศในกลุ่มนักกีฬาที่พิการขององค์กรสมาชิก องค์กร IPC เป็นผู้จัดการ, ควบคุมและประสานงานกีฬาราลิมปิก และการแข่งขันกีฬาคณพิการ(ทุกความพิการ) รายการสำคัญที่สุด คือการแข่งขันกีฬาราลิมปิกระดับโลก และระดับภาคพื้นทวีป เป็นองค์กรนานาชาติที่ไม่ได้ผลตอบแทนใดๆ จัดตั้งและดำเนินการโดยองค์กรพาราลิมปิก จาก 160 ประเทศ และองค์กรความพิการ 5 ประเภท ที่ขึ้นกับสหพันธ์กีฬานานาชาติ

ความแตกต่างของสเปเชียลโอลิมปิคจากกีฬาอื่น

SPECIAL OLYMPICS	OLYMPICS	PARALYMPICS
- ประเภทของกีฬาโอลิมปิกเพื่อบุคคลที่ได้รับการวินิจฉัยแล้วว่า เป็นผู้พิการทางสมองและปัญญา (MR และ MH) - นักกีฬาบางส่วนอาจจะมี ความพิการที่ร่างกายอีกด้วย แต่ให้จำแนกออกตามภาวะปัญญา	กีฬาโอลิมปิกจัดสำหรับนักกีฬาปกติเพื่อความเป็นเลิศ	กีฬาราลิมปิกเป็นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับบุคคลที่พิการทางร่างกาย หรือพิการทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ นักกีฬาที่พิการทางประสาทเสียง (CP-ISRA), นักกีฬาที่พิการเกี่ยวกับกระดูกสันหลัง, Spina Bifida และโพลิโอ(ISMWSF),นักกีฬาที่พิการทางประสาทสายตา (IBSA) และ Les Autres หรือผู้มีอวัยวะเทียม (ISOD)
- รุ่นอายุของนักกีฬา - อายุน้อยที่สุดที่จะเข้าร่วมแข่งขัน 8 ปี - ไม่จำกัดอายุ ปี 1987 มีนักกีฬาอายุมากกว่า 70 ปี ในSwedish Level 1	อายุของนักกีฬาที่แตกต่างกัน จะถูกรวมอยู่ในการแข่งขันกีฬา, แต่้อย่างมากที่จะเป็นนักกีฬาเยาวชน หรือสูงอายุ	อายุของนักกีฬาที่แตกต่างกัน จะถูกรวมอยู่ในการแข่งขันกีฬา, แต่้อย่างมากที่จะเป็นนักกีฬาเยาวชนหรือสูงอายุ
- เปิดโอกาสให้ผู้ที่มีความสามารถหลากหลายระดับเข้าร่วมการแข่งขัน	นักกีฬาที่เป็นเลิศเท่านั้น ที่มีสิทธิ์คัดเลือกเข้าแข่งขันตามกติกา	นักกีฬาที่เป็นเลิศเท่านั้นที่มีสิทธิ์คัดเลือกเข้าแข่งขันตามกติกา
- จะมีการฝึกฝนและการแข่งขันตลอดปี	จะมีการฝึกฝนและการแข่งขันตลอดปี	มีการฝึกซ้อมรวมกันอยู่ส่วนกลาง เฉพาะก่อนการแข่งขัน

SPECIAL OLYMPICS	OLYMPICS	PARALYMPICS
- นักกีฬาทุกคนจะได้รับการแสดงความยินดีสำหรับทุกรายการแข่งขัน	3 อันดับแรกเท่านั้นที่จะได้รับการแสดงความยินดี	3 อันดับแรกเท่านั้นที่จะได้รับการแสดงความยินดี
- บางรายการจะมีการปรับกติกาเพื่อให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักกีฬา	การแข่งขันกีฬาที่เป็นไปตามมาตรฐานทั่วไป	บางรายการจะมีการปรับกติกาเพื่อให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักกีฬา
- การแข่งขันกีฬาระดับโลกภาคฤดูร้อนและฤดูหนาวจะจัดทุกๆ 4 ปี	การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกภาคฤดูร้อนและฤดูหนาวจะจัดทุกๆ 4 ปี	Paralympics Games ภาคฤดูร้อนจะจัด 1 เดือน หลังจากโอลิมปิก
- องค์กรและโครงสร้างอิสระ	รัฐบาลสนับสนุน	รัฐบาลสนับสนุน
- ระดับของการแข่งขันกีฬา : โรงเรียนในพื้นที่, ตำบล, จังหวัด, ชาติ, ภาคพื้น(ทวีป), นานาชาติ	ระดับนานาชาติเท่านั้น	รัฐ, ชาติ, ภาคพื้น(ทวีป), นานาชาติ

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ชูเมกเกอร์ (Shoemaker. 1981 : 1535-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัย ในวิทยาลัยคริสเตียนที่คัดสรร โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผู้จัดโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยคริสเตียนตอนกลางของแอตแลนติก และตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมกีฬาวินวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาติ ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการจัดและดำเนินการกิจกรรมการแข่งขันกีฬาวินวิทยาลัยเหล่านี้ไม่ได้ยึดถือหลักการต่างๆ มากนัก และการสนับสนุนหลักการต่างๆ ให้ได้ผลนั้น อยู่ที่ว่าประสานงานกันเป็นอย่างดีสำหรับสมาคมกีฬาวินวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาตินั้น ไม่ค่อยให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันระหว่างวิทยาลัยคริสเตียนขนาดเล็กเท่าที่ควร

ฮิล (Hill. 1981 : 1875-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนของนักเรียนระดับ 12 ที่มีความสำคัญต่อทัศนคติเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาและการแข่งขันระหว่างโรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน จำนวน 1,757 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสอบถามโดยการจำลองสถานการณ์โรงเรียนในรัฐนิวเจอร์ซีย์ 12 แห่ง เพื่อให้เด็กได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน 12 ประเภทกีฬาของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา จะเข้าร่วมการแข่งขันมากที่สุด 3 ครั้ง และจากการวิเคราะห์แบบสอบถามแสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายจะเห็นความสำคัญของการเล่นกีฬามากกว่านักเรียน

หญิงที่ระดับ .01 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในระดับ 9 เข้าร่วมกิจกรรมกีฬามากที่สุดและจะลดลงเล็กน้อยในช่วงปีที่สำเร็จการศึกษา

เคนท์ (Kent. 1989 : 1650-A) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวัดองค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาฟุตบอลของวิทยาลัยในระหว่างการฝึกซ้อมและระหว่างลดการฝึกซ้อม เพื่อประเมินผลโปรแกรมต่างๆ โดยพิจารณาองค์ประกอบทางสมรรถภาพทางกาย โดยวัดความเปลี่ยนแปลงของร่างกายในช่วงเวลาต่างๆ ระหว่างการฝึกซ้อม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอล 43 คน จากมหาวิทยาลัยอิธากา (Ithaca University) ในปี 1984 แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ตามตำแหน่งผู้เล่น ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มสำหรับเนื้อเยื่อไขมัน และความอดทนของระบบไหลเวียน และความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ สรุปได้ว่า โปรแกรมต่างๆ ที่จัดขึ้นในช่วงก่อนการแข่งขัน ขณะแข่งขันและหลังฤดูกาลแข่งขัน บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

สติทเชอร์ (Stitcher. 1989 : 108) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการกำหนดในการเพิ่มประสิทธิภาพในการแข่งขันกีฬา จุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อกำหนดเป้าประสงค์ว่าจะมีผลต่อการเล่นกีฬาในสภาพแวดล้อมแบบเป็นจริง แบบธรรมชาติ และแบบแข่งขันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยสมาชิกของทีม ลาคอส จำนวน 24 คน ของสมาคมกีฬาอุดมศึกษาระดับถ้วย ค ที่กำหนดให้เป็นกลุ่มประสงค์และกลุ่มที่ต้องกระทำดีที่สุด หลังจากนั้นประเมินผลการเล่นของกลุ่มตลอดฤดูกาลแข่งขัน จำนวน 16 ครั้ง เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามในช่วงฤดูกาลแข่งขัน ช่วงระหว่างการแข่งขัน และช่วงหลังการแข่งขัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มกำหนดเป้าประสงค์และกลุ่มที่ต้องกระทำดีที่สุด มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

โช (Cho. 1990 : 1070) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทักษะคตินักกีฬาทีมชาติเกาหลีและโค้ชที่มีผลต่อการเตรียมทีมตัวนักกีฬา โดยใช้แบบสอบถามทัศนคตินักกีฬาของเสตปี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วัดในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักกีฬาทีมชาติเกาหลี จำนวน 33 คน โค้ช 35 คน ซึ่งโค้ชจำนวน 19 คน เป็นโค้ชกีฬาประเภททีมและอยู่ในระหว่างการเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ที่กรุงปักกิ่ง เก็บข้อมูลในระหว่างวันที่ 16 มีนาคม ถึงวันที่ 29 มีนาคม 2533 การเก็บตัวฝึกซ้อมในศูนย์ฝึกซ้อมกีฬาแห่งชาติไต้หวัน ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาทีมชาติเกาหลี และโค้ชมีทัศนคติเห็นด้วยและให้การสนับสนุนในการเก็บตัวฝึกซ้อมกีฬาก่อนการแข่งขัน
2. นักกีฬาทีมชาติเกาหลี และโค้ช มีทัศนคติเห็นด้วยให้การสนับสนุนในการเตรียมตัวในด้านการรับรู้ด้วยตนเองและการพัฒนาทางบุคลิกภาพ และสภาพแวดล้อมและความเป็นอยู่โดยทั่วไป รวมทั้งในด้านอื่นๆ ไป
3. นักกีฬาทีมชาติเกาหลี ในกีฬาที่ไม่ปะทะและกีฬาประเภททีม มีความเห็นด้วยอย่างมากในด้านการเตรียมทีมเข้าแข่งขันมากกว่านักกีฬาที่ต้องปะทะและนักกีฬาประเภทบุคคล
4. นักกีฬาประเภทหญิงของประเทศเกาหลี มีทัศนคติเห็นด้วยและให้การสนับสนุนในการเตรียมทีมมากกว่านักกีฬาเพศชาย

5. นักกีฬาทีมชาติเกาหลีที่มีโอกาสไปแข่งขันในที่ต่างๆ ทั่วโลก มีทัศนคติเห็นด้วยและให้การสนับสนุนในการฝึกซ้อมมากกว่านักกีฬาที่ไม่เคยออกไปแข่งขันในที่ต่างๆ ทั่วโลก

6. โค้ชทีมชาติเกาหลี มีทัศนคติเห็นด้วยเป็นอย่างมากในการเตรียมทีมเข้าแข่งขันมากกว่านักกีฬา

นาตัน และเกอร์เวย์ส (Naton; & Gervais. 1998) ได้มีการศึกษาผลของการออกกำลังกายเกือบสูงสุด โดยการก้าวเท้าของนักกีฬาคนพิการทางสมอง ซึ่งเชื่อกันว่านักกีฬาไม่สามารถออกกำลังกายในระยะยาวได้ แต่หลังจากการทำการออกกำลังกายแล้ว การก้าวเท้าได้มีการพัฒนาให้ก้าวได้เร็วขึ้น ซึ่งเป็นผลที่ช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน โดยที่จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการเดินและการก้าวเท้าของนักกีฬาหลังจากได้มีการออกกำลังกาย และเพื่อเป็นการเปลี่ยนรูปแบบของการเดินหรือการก้าวในขั้นเริ่มแรก ว่ามีผลเกี่ยวข้องกับการช่วยลดอาการเกร็งของกล้ามเนื้อได้หรือไม่ ซึ่งจะสังเกตได้จากการเดินปกติในการทดลองครั้งนี้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิง 3 คน ที่มีอาการที่เป็นอัมพาตครึ่งซีกมาทำการทดลอง โดยใช้กล้องวิดีโอ 3 มิติ มาทำการบันทึกก่อนและหลังการออกกำลังกาย 30 นาที สรุปการศึกษานี้ได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในการก้าวเท้าหลังจากมีการออกกำลังกายแบบที่ระดับต่ำกว่าสูงสุดนั้น ส่งผลทำให้ลดระดับอัตราการเกร็งของกล้ามเนื้อในนักกีฬาที่พิการทางสมองลงได้

มอร์ตัน และคนอื่นๆ (Morton; et al. 2005) ได้ศึกษาผลของการฝึกด้วยแรงต้านที่มีต่อกล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้าและกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลังในเด็กที่มีความพิการทางสมอง โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นเด็ก 8 คน อายุระหว่าง 6-12 ปี ซึ่งทั้งหมดมีปัญหากล้ามเนื้อความตึงตัวสูง (Hyper tonic) ทำการฝึก 3 วันต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ โดยใช้อุปกรณ์อิสระ (Free weight) ฝึกเพื่อพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อสูงสุดแบบไอโซเมตริก และการใช้แรงต้าน ในการทดสอบได้ให้ผู้เข้าร่วมเดินระยะทาง 10 เมตร และจับเวลา พร้อมกับมีการวิเคราะห์รูปแบบของการเดิน ผลที่ได้พบว่าความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นโดยเมื่อเทียบอัตราส่วน กล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้าและกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลัง พบว่ามีค่าปกติ ความตึงตัวของกล้ามเนื้อลดลงและมีแนวโน้มว่าจะลดลงอย่างต่อเนื่อง การเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อมัดใหญ่พิจารณาจากการเดิน การวิ่ง การกระโดด พบว่ามีการพัฒนาดีขึ้น และยังพบว่าทั้งอัตราเร็วและจำนวนก้าวยังเพิ่มมากขึ้น สรุป ในการศึกษาในอนาคตควรใช้กลุ่มทดลองที่มีขนาดใหญ่และมีกลุ่มควบคุม อย่างไรก็ตามผลที่ได้พบว่าการพัฒนาในเรื่องของความแข็งแรงและการทำหน้าที่ต่างๆ ดีขึ้นภายหลังจากการฝึกด้วยแรงต้าน

8.2 งานวิจัยในประเทศ

มงคลชัย ช่างต่อ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา ในการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาและเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นในปัญหาแต่ละด้านของการฝึกซ้อมของนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา ในการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษา

พลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ.2536 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา 432 คน เป็นชาย 324 คน หญิง 108 คน จากวิทยาลัยพลศึกษา 9 แห่ง ใน 12 ประเภทกีฬา โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .87 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยวิธี $t - test$ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาในระดับน้อยที่สุด คือ ด้านความปลอดภัย
2. ปัญหาในระดับน้อย คือ ด้านนักกีฬาและเพื่อนร่วมทีม ด้านผู้ฝึกสอน ด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพ ด้านการฝึกทักษะ ด้านอุปกรณ์สถานที่ ส่วนด้านงบประมาณ ด้านโภชนาการ ด้านสุขอนามัย เป็นด้านที่มีปัญหามาก
3. ความคิดเห็นของนักกีฬาและผู้ฝึกสอน เกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬา วิทยาลัยพลศึกษา ในการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536 มี 6 ด้าน ที่ไม่แตกต่างกัน คือ ด้านงบประมาณ ด้านความปลอดภัย ด้านสุขภาพอนามัยและสวัสดิการ ยกเว้น 2 ด้าน คือ นักกีฬาและเพื่อนร่วมทีม ด้านโภชนาการ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมัย ศิริทองถาวร และคนอื่นๆ (2537 – 2540: ออนไลน์) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินโครงการนำร่องค้นหาและให้การช่วยเหลือเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญาและเด็กออทิสติกในเขตบริการโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดลำพูน ปี พ.ศ. 2537 – 2540 โครงการนี้ได้วางวัตถุประสงค์ไว้ 3 ประการ คือ 1. เพื่อสำรวจข้อมูลเด็กพิการทางสติปัญญา และเด็กออทิสติกในเขตบริการโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดลำพูน 2. เพื่อพัฒนารูปแบบให้การช่วยเหลือในการจัดการเรียนร่วม และประเมินผลการเรียนของเด็ก พิการทางสติปัญญาในชั้นเรียนปกติ 3. เพื่อแก้ไขปัญหาการตกชั้นของเด็กนักเรียน และป้องกันปัญหาอันเกิดจากการตกชั้นหรือออกจากโรงเรียนกลางคัน เช่น ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาถูกล่วงลวงไปในทางเสื่อมเสีย หากเด็กนักเรียนต้องออกจากการเรียนในโรงเรียนกลางคัน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้เลือกจากรายชื่อของโรงเรียนในสังกัดประถมศึกษาจังหวัดลำพูน ประกอบด้วยโรงเรียนในสังกัดประถมศึกษาอำเภอ จำนวน 7 สำนักงานประถมศึกษา รวมทั้งสิ้น 293 โรงเรียน สำหรับผู้ให้ข้อมูลในแต่ละโรงเรียน ประกอบด้วยผู้บริหารโรงเรียน 1 คน และครูผู้รับผิดชอบเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 1 คน รวม 586 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน และครูที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อโครงการ 6 ด้าน ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนร่วม ประโยชน์ของคู่มือประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญา ผลกระทบของโครงการที่มีต่อโรงเรียน การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผลกระทบที่มีต่อเด็กที่ถูกค้นพบ และความต้องการการช่วยเหลือจากศูนย์ฯ ผลการวิจัยพบว่า

1. ปี พ.ศ. 2537 ครูที่ได้รับการชี้แจงการค้นหาเด็กตามโครงการสามารถค้นหาเด็กที่มีความบกพร่อง ทางสติปัญญาและเด็กออทิสติกจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 0.15 ของประชากรวัยแรก

เกิด -14 ปี

2. ปี พ.ศ. 2537 – 2538 ครูในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดที่ได้รับการอบรมการใช้คู่มือ ประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญาของเด็ก 2 – 15 ปี จำนวน 165 คน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับระยะเวลาการจัดอบรม และเนื้อหาทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ

3. ปี พ.ศ. 2538 ครูสามารถใช้คู่มือประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญาของเด็กอายุ 2 – 15 ปี ได้ โดยการศึกษาเปรียบเทียบระดับเชาว์ปัญญาที่วัดโดยครูที่ได้รับการอบรม และทีมผู้ให้การอบรมในระดับความเชื่อมั่นที่ 95 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน

4. ปี พ.ศ. 2537 – 2540 จากแบบประเมินความคิดเห็นของครูผู้บริหาร ครูผู้ดูแลเด็กพิเศษ และครูที่ได้รับการอบรมคู่มือประเมินฯ ที่มีต่อโครงการ 418 ชุด พบว่า

4.1 ประชากรร้อยละ 85.1 เห็นด้วยกับการใช้คู่มือประเมินความสามารถทางเชาว์ปัญญาของเด็ก อายุ 2 – 15 ปี ในโรงเรียน ร้อยละ 14.7 ยังไม่แน่ใจ มีเพียง .2 เปอร์เซนต์ที่ไม่เห็นด้วย

4.2 ประชากรร้อยละ 90.7 เห็นว่าโครงการฯ นี้ ทำให้โรงเรียนได้ทราบความสามารถของเด็ก ร้อย ละ 77.5 เห็นว่า เด็กที่ถูกค้นพบนี้ได้รับการเอาใจใส่จากโรงเรียนมากขึ้น และร้อยละ 8.6 โรงเรียนได้รับอัตราครูผู้สอนการศึกษาพิเศษเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ร้อยละ 78.0 โรงเรียนได้จัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ มีเพียงร้อยละ 4.1 ที่บอกว่าได้จัดชั้นเรียนพิเศษ และให้เด็กได้เรียนเป็นร่วมบางเวลา

4.3 สำหรับผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กนั้น ร้อยละ 69.8 เห็นว่าเด็กจะได้รับการดูแลเอาใจใส่มากขึ้น ทั้งจากทางโรงเรียนและทางบ้าน ร้อยละ 61.7 บอกว่าครูเองสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับเด็กได้ ร้อยละ 54.3 บอกว่าเด็กสามารถเรียนอยู่จนจบหลักสูตร

4.4 ประเด็นเกี่ยวกับการให้เด็กที่บกพร่องทางสติปัญญาได้เรียนร่วมในชั้นเรียนปกตินั้น ร้อยละ 60.5 เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว โดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเด็กจะได้มีพัฒนาการดีขึ้น โดยการเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติ ร้อยละ 39.5 ไม่เห็นด้วย เพราะว่าจะมีปัญหาเรื่องการเรียนและจะทำให้เด็กเป็นปมด้อยมากขึ้น

4.5 สิ่งที่ต้องการให้สนับสนุนเรียงตามลำดับความต้องการได้ดังนี้ ร้อยละ 53.7 ต้องการคู่มือการจัดการเรียนการสอน ร้อยละ 42.9 ต้องการได้รับการอบรมหลักสูตรระยะสั้น ร้อยละ 41.2 ต้องการแนวทางการประเมินผลที่ชัดเจน ร้อยละ 26 ต้องการเงินค่าช่วยสอน

ประชุม บุญเทียม (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติไทย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17 โดยการสอบถามจากนักกีฬา และผู้ฝึกสอน จำนวน 461 คน ประกอบด้วยนักกีฬาชาย 275 คน หญิง 130 คน และผู้ฝึกสอน 56 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. การเดินทางของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนไปสนามฝึกซ้อมไม่สะดวก
2. สนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมไม่ได้มาตรฐานและขาดอุปกรณ์ในการเสริมสร้าง

สมรรถภาพ

3. ผู้จัดการทีมขาดการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิคและโปรแกรมการฝึกซ้อม

4. เจ้าหน้าที่สมาคมขาดการอำนวยความสะดวก และการประสานงานกับหน่วยงานต้นสังกัดของนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ในการขออนุญาตไปทำการฝึกซ้อมและขาดการติดตามการฝึกซ้อมอย่างใกล้ชิด และการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬา รวมทั้งการประสานงานด้านธุรการ ด้านสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อม ด้านที่พักและที่เก็บตัว ด้านสวัสดิการ และสุขภาพอนามัยไม่ดีเท่าที่ควร

5. นักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีภารกิจรอบคร้ว การเรียนหรือการทำงานจึงทำให้เป็นอุปสรรคต่อการฝึกซ้อม

6. ขาดความร่วมมือในการอนุญาตอย่างเป็นทางการให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนเข้ารับการฝึกซ้อมจากสโมสร หนึ่งหน่วยงานต้นสังกัดนำนักกีฬาไปแข่งขันในนามสโมสรระหว่าง การเก็บตัวฝึกซ้อม และขาดความร่วมมือในการส่งนักกีฬามาร่วมคัดเลือกรวมทั้งทำการฝึกซ้อมจากสโมสรและหน่วยงานต้นสังกัด นอกจากนั้นสโมสรยังอ้างสิทธิเรียกร้องประโยชน์จากนักกีฬา

7. การเบิกจ่ายงบประมาณ เงินเบี้ยเลี้ยงที่ได้รับระหว่างการฝึกซ้อมและสวัสดิการในการฝึกซ้อมล่าช้า

8. การประสานงานระหว่างคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ กับสมาคมกีฬาเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสาร ระเบียบ และกติกา การแข่งขันไม่ดีเท่าที่ควร

9. สมาคมกีฬาขาดการวางแผนการฝึกซ้อม ระยะยาวอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการจัดหาครูฝึกซ้อมหรือทีมที่มีฝีมือทัดเทียมกัน หรือดีกว่า มาร่วมฝึกซ้อม หรือประลอง นอกจากนั้น การเสริมสร้างสมรรถภาพทางร่างกายของนักกีฬาก็ยังบกพร่อง

พรรณพิมล สุวรรณทัต (2541 : บทคัดย่อ) การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบนโยบายจัดการแข่งขันกีฬาคณพิการ ครั้งที่ 7 ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันระหว่างวันที่ 10-16 มกราคม 2542 ณ กรุงเทพมหานคร มีการก่อเกิดการพัฒนาและสถานภาพของนโยบายดังกล่าวเป็นอย่างไร โดยศึกษาจากข้อมูลเอกสารและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาพบว่า การก่อเกิดนโยบายสืบเนื่องจากที่ประชุมสหพันธ์เฟสฟิกเกมส์ที่จังหวัดภูเก็ต เมื่อปี 2534 ฝ่ายข้าราชการประจำโดยกรมพลศึกษาเป็นผู้นำเสนอและรัฐบาลไทยมีมติรับเป็นเจ้าภาพ เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2535 หลังจากนั้นจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา 6 ปี ผลการดำเนินการยังไม่คืบหน้าเท่าใดนัก เพิ่งจะดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมประมาณเดือนเมษายน 2541 ทั้งนี้ เพราะสาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงการเมืองบ่อยครั้ง ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการจัดการแข่งขันรวม 6 ชุด (เริ่มชุดแรกตั้งแต่ปี 2538 จนถึงปัจจุบัน) และทำให้นโยบายไม่ชัดเจนขาดความต่อเนื่องและขาดประสิทธิภาพการพัฒนาไปโดยลักษณะก้าวหน้า แต่ล่าช้า ส่วนด้านสถานภาพของนโยบายไม่ชัดเจนไม่เป็นที่แพร่หลาย และขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังจากภาครัฐ เอกชน และประชาชน โดยพิจารณาแต่ละประเด็น ดังนี้

1. ด้านสาระของนโยบาย ขาดความชัดเจนไม่ต่อเนื่อง ทำให้ผู้ปฏิบัติไม่อาจรับรู้และนำไปปฏิบัติได้จึงทำให้ด้านนโยบายด้านการจัดการแข่งขันกีฬาคณพิการไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร

2. ด้านผู้นำรัฐบาล มิได้ให้ความสนใจอย่างจริงจัง ขาดการผลักดันให้มีการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

3. ด้านองค์กรที่รับผิดชอบ กรมพลศึกษาโดยส่วนพัฒนาการกีฬา ซึ่งรับผิดชอบการจัดการแข่งขันเฟสปีกเกมส์โดยตรง ได้ดำเนินการมาโดยตลอด แต่นโยบายของผู้บริหาร คือ อธิปไตยมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย ทำให้งานดำเนินงานติดขัด

นอกจากนี้องค์กรด้านการกีฬาของเอกชนของคนพิการมีเพียงสมาคมเดียว คือ สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย แต่รับผิดชอบกีฬาคนพิการถึง 16 ประเภทกีฬา จึงทำให้พัฒนาไปได้ช้า และขาดงบประมาณสนับสนุน จึงทำให้ขาดอุปกรณ์กีฬาและไม่มีสนามกีฬาฝึกซ้อมของคนพิการ โดยเฉพาะ ทำให้กีฬาคนพิการไม่สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ด้านบุคลากร บุคลากรทางการกีฬามีจำกัดและส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการประจำ และประมาณ 70 % จะซ้ำกับคณะกรรมการเอเชียนเกมส์ด้วย จึงทำให้มีปัญหาด้านการบริหารและจัดการ เพราะต้องรับงานสองด้าน ทำให้การดำเนินงานด้านเฟสปีกเกมส์ทำได้ไม่เต็มที่ นอกจากนี้ยังทุ่มเทให้เอเชียนเกมส์มากกว่า

5. ด้านการประสานงานโดยที่มีหลายหน่วยงานเกี่ยวข้อง จึงมีปัญหาด้านการประสานงานจนถึงคณะกรรมการชุดที่ 6 ได้มีการกำหนดนโยบายและหน้าที่รับผิดชอบชัดเจนมากขึ้น

6. ด้านการติดตามและประเมินผล ขาดการติดตามและประเมินผลอย่างใกล้ชิด จึงทำให้ตลอดระยะเวลา 6 ปีที่ผ่านมา การดำเนินงานขาดประสิทธิผลและไม่พัฒนาเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดผู้นำที่เข้มแข็ง จนกระทั่งนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี แต่งตั้งนายบรรหาร ศิลปอาชา เป็นประธานที่ปรึกษาการจัดการแข่งขันเมื่อเดือนเมษายน 2541 จึงมีการควบคุมติดตามงานอย่างใกล้ชิด ทำให้งานคืบหน้าไปมากขึ้นเมื่อใกล้เวลาแข่งขัน

7. ด้านงบประมาณและสิทธิประโยชน์ เนื่องจากเฟสปีกเกมส์ได้งบประมาณจากรัฐบาลเพียง 380 ล้านบาทนั้น ไม่มีสิทธิประโยชน์และการเบิกจ่ายงบประมาณล่าช้า ประกอบกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานให้เป็นไปตามเป้าหมายของนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

8. ด้านการประชาสัมพันธ์ ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี และเพราะขาดงบประมาณสนับสนุน ทำให้สาธารณชนทั่วไปไม่รู้จักและไม่สนใจเท่าที่ควร

9. ทศนคติที่มีต่อคนพิการ สาธารณชนและสังคมไทยยังมีค่านิยมที่ผิดๆต่อคนพิการ ยังไม่มีโอกาสให้คนพิการเท่าที่ควร และมองว่ากีฬาคนพิการเป็นการนำคนพิการมาทรมานไม่น่าสนุก ตื่นเต้นเร้าใจเท่ากีฬาคนปกติ ยิ่งเอเชียนเกมส์มาจัดใกล้เคียงกันจึงทำให้คนสนใจเอเชียนเกมส์มากกว่า

10. ปัญหาด้านตัวนักกีฬาคนพิการ นักกีฬาเมื่อมาเก็บตัวฝึกซ้อมเพื่อเตรียมการแข่งขัน ทำให้ไม่มีรายได้มาเลี้ยงครอบครัว ดังนั้น จึงต้องมึงงบประมาณให้แก่นักกีฬาคนพิการด้วย

สมคิด ปิ่นทอง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สภาพปัญหาและการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 (ระยะที่ 2) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพ

และปัญหาในการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 (ระยะที่ 2) ใช้แบบสอบถาม 8 ด้าน คือ ด้านสวัสดิการ ด้านการฝึกซ้อม ด้านการเรียนการทำงานและสโมสรหรือหน่วยงานต้นสังกัด ด้านเจ้าหน้าที่สนามที่เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อม ด้านโภชนาการ ด้านงบประมาณ ด้านสุขภาพอนามัยในขณะฝึกซ้อม ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักกีฬา 520 คน ผู้ฝึกสอน 99 คน และกรรมการบริหารสมาคม 52 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสวัสดิการ มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาการเตรียมทีมน้อยที่สุด 10 สมาคม สำหรับสมาคมชกก็ไม่ได้มีการเตรียมทีมด้านนี้ และมีปัญหาด้านนี้มาก
2. ด้านการฝึกซ้อม มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาการเตรียมทีมน้อยที่สุด 13 สมาคม สำหรับสมาคมสนุกเกอร์ และยิมนาสติก มีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อย และมีปัญหาด้านนี้มาก
3. ด้านการเรียน การทำงาน สโมสร หรือหน่วยงานต้นสังกัด มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาการเตรียมทีมน้อยที่สุด 10 สมาคม สำหรับสมาคมสนุกเกอร์ มวยสากล และยิมนาสติก มีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อย และมีปัญหาด้านนี้มาก
4. ด้านเจ้าหน้าที่สมาคมที่เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อม มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาด้านการเตรียมทีมน้อยที่สุด 11 สมาคม สำหรับมวยสากลสมัครเล่น มีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อยและมีปัญหาด้านนี้มาก
5. ด้านโภชนาการ มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาการเตรียมทีมน้อยที่สุด 11 สมาคม สำหรับสมาคมยิมนาสติก มีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อย และมีปัญหาด้านนี้มาก
6. ด้านงบประมาณ มีสภาพการเตรียมทีมมาก และไม่มีปัญหา สำหรับสมาคมยกน้ำหนัก มีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อย และมีปัญหาด้านนี้มาก
7. ด้านสุขภาพอนามัยขณะฝึกซ้อม มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาการเตรียมทีมน้อยที่สุด 13 สมาคม สำหรับสมาคมวอลเลย์บอลมีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อยที่สุด และมีปัญหาด้านนี้น้อย
8. ด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีสภาพการเตรียมทีมมาก และมีปัญหาการเตรียมทีมน้อยที่สุด 10 สมาคม สำหรับสมาคมวอลเลย์บอล มีสภาพการเตรียมทีมด้านนี้น้อยที่สุด และมีปัญหาด้านนี้น้อย

บุญเลิศ เอี้ยวเจริญ (2543 : บทคัดย่อ) ความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อทราบปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27 ของสถาบันการศึกษาภาครัฐและภาคเอกชน โดยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้จัดการทีม จำนวน 145 คน โดยเลือกแบบเจาะจง ผู้ฝึกสอนจำนวน 145 คน และนักกีฬา 580 คน โดยการสุ่มตัวอย่างง่าย รวมทั้งสิ้น 870 คน ผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 27 มีดังนี้

1. ด้านการคัดเลือกตัว ผู้จัดการทีมมีปัญหาที่น้อยที่สุด ร้อยละ 36.45 และปัญหา

ร้อยละ 26.00 ผู้ฝึกสอนมีปัญหาน้อยที่สุด ร้อยละ 38.72 และปัญหาน้อยร้อยละ 24.73 นักกีฬามีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 41.08 และปัญหาบ่อย ร้อยละ 26.90

2. ด้านสถานที่อุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ผู้จัดการทีมมีปัญหาปานกลางร้อยละ 38.92 และปัญหาบ่อย ร้อยละ 31.92 ผู้ฝึกสอนมีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 38.62 และปัญหาบ่อยร้อยละ 28.97 นักกีฬามีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 45.32 และปัญหามาก ร้อยละ 27.76

3. ด้านการฝึกซ้อม ผู้จัดการทีมมีปัญหาปานกลางร้อยละ 49.89 และปัญหาบ่อย ร้อยละ 23.98 ผู้ฝึกสอนมีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 42.30 และปัญหาบ่อยร้อยละ 28.58 นักกีฬา มีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 42.87 และปัญหามาก ร้อยละ 25.56

4. ด้านโภชนาการ ผู้จัดการทีมมีปัญหาปานกลางร้อยละ 38.08 และปัญหามาก ร้อยละ 27.01 ผู้ฝึกสอนมีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 35.40 และปัญหาบ่อยร้อยละ 32.23 นักกีฬา มีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 39.48 และปัญหามาก ร้อยละ 30.75

5. ด้านสวัสดิการ ผู้จัดการทีมมีปัญหาปานกลางร้อยละ 33.45 และปัญหามาก ร้อยละ 26.98 ผู้ฝึกสอนมีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 31.38 และปัญหามากร้อยละ 26.47 นักกีฬา มีปัญหาปานกลาง ร้อยละ 37.74 และปัญหามาก ร้อยละ 31.12

6. ข้อเสนอแนะอื่นๆ โดยภาพรวมมีข้อเสนอแนะว่า ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้แพร่หลาย ควรมีอุปกรณ์ให้ได้มาตรฐาน และจำนวนเพียงพอ ควรมีสถานฝึกซ้อมให้เพียงพอ ควรจัดงบประมาณสนับสนุนด้านโภชนาการให้มากขึ้น ควรเพิ่มงบประมาณด้านสวัสดิการและด้านเบี้ยเลี้ยง

สุรศักดิ์ ทรัพย์เพิ่ม (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาการเตรียมทีม กีฬาวอลเลย์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ณ มหาวิทยาลัยฉะเชิงเทรา จังหวัดสุพรรณบุรี ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้จัดการทีม จำนวน 12 คน ผู้ฝึกสอนจำนวน 12 คน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 12 คน รวม 36 คน และนักกีฬา จำนวน 144 คน รวมทั้งสิ้น 180 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ที่พบบ่อย คือ ระยะเวลาในการคัดเลือกตัวนักกีฬา
2. ปัญหาด้านสถานที่ และอุปกรณ์การฝึกซ้อม ที่พบบ่อยที่สุด คือ อุปกรณ์การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและความสะดวกในการใช้สนามฝึกซ้อม
3. ปัญหาด้านการฝึกซ้อม ที่พบบ่อยที่สุด คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ
4. ปัญหาด้านงบประมาณ ที่พบบ่อยที่สุด คือ งบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ในการฝึกซ้อม
5. ปัญหาด้านสวัสดิการ ที่พบบ่อยที่สุด คือ การจัดสอนเสริมด้านการศึกษาให้กับนักกีฬา

บวร บุญยงค์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้จัดการทีม

จำนวน 15 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 15 คน และนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น จำนวน 64 คน รวมทั้งสิ้น 94 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาด้านสถานที่ฝึกซ้อม พบว่า ปัญหาระดับปานกลาง คือ แสงสว่างในสถานที่ฝึกซ้อม ความสะอาดและความปลอดภัย และความเป็นสัดส่วนของสถานที่ฝึกซ้อมกีฬามวย
2. ปัญหาด้านอุปกรณ์การฝึกซ้อมที่พบมากที่สุด คือ เวทีมวยในการฝึกซ้อมจำนวนของอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม
3. ปัญหาด้านผู้ฝึกสอนที่พบมากที่สุด คือ ความสามารถในการวางแผนฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง
4. ปัญหาด้านงบประมาณและสวัสดิการที่พบมากที่สุด คือ เบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม การประกันสุขภาพและอุบัติเหตุให้กับนักกีฬา การให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม การจัดการเรียนการสอนเสริมให้กับนักกีฬา และการให้ทุนการศึกษาสนับสนุนหรือรางวัลให้นักกีฬา
5. ปัญหาด้านการเก็บตัวฝึกซ้อมที่พบมาก คือ ระยะเวลาในการเก็บตัวฝึกซ้อมและความพอเพียงทางด้านโภชนาการ

ศิริวุฒ ทิพย์ไกรศร (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมรักบี้ฟุตบอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬารักบี้ฟุตบอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 มี 4 ด้าน ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรประกอบด้วย ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 30 คน และนักกีฬา จำนวน 290 คน รวมทั้งสิ้น 320 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เมื่อรวบรวมข้อมูลแล้วจากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอน มีความคิดเห็นว่าสภาพการเตรียมทีมด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม และด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนปัญหาการเตรียมทีมด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ด้านการฝึกซ้อม และด้านงบประมาณและสวัสดิการมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

เอกชัย นุชลำยอง (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาด้านต่างๆ ในการเตรียมทีมนักกีฬาคนพิการเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักกีฬา จำนวน 87 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 33 คน คณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 19 คน รวมทั้งสิ้น 139 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาตามความคิดเห็นของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และคณะกรรมการบริหาร พบว่า

1. ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา มีปัญหาน้อย และในรายชื่อ นักกีฬามีความเห็นว่ายังขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี

2. ด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีปัญหาน้อย และในรายชื่อที่มีปัญหามาก ได้แก่ อุปกรณ์การฝึกซ้อมไม่เพียงพอ ไม่สะดวกในการใช้สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม ตลอดจนการเดินทางไปสนามฝึกซ้อม

3. ด้านการฝึกซ้อม มีปัญหาน้อย และในรายชื่อที่มีปัญหามาก ได้แก่ เวลาในการฝึกซ้อมในแต่ละวัน/สัปดาห์

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีปัญหามาก และในรายชื่อที่มีปัญหามาก ได้แก่ ค่าเบี้ยเลี้ยง การดูแลรักษาพยาบาล ชุดกีฬาที่ใช้ฝึกซ้อมไม่เหมาะสม อาหารไม่เพียงพอ ถูกหลักโภชนาการ ห้องน้ำไม่เหมาะสมกับความพิการ สิ่งอำนวยความสะดวก รางวัลที่ได้รับจากการแข่งขัน ตลอดจนการเอาใจใส่และติดตามผลของผู้ที่เกี่ยวข้อง

5. ด้านการเรียน การทำงาน และหน่วยงานต้นสังกัด มีปัญหาน้อย

เกียรติศักดิ์ สิทธิ (2547 : บกคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลชายเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบสภาพและปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 ณ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็น ผู้บริหาร จำนวน 17 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 15 คน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน จำนวน 12 คน และนักกีฬา จำนวน 180 คน รวมทั้งสิ้น 224 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน มีความเห็นว่าสภาพการเตรียมทีมด้านความมุ่งหมาย ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน และด้านนักกีฬา โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม อยู่ในระดับปานกลาง และปัญหาการเตรียมทีม ด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอนและด้านนักกีฬา โดยรวมมีปัญหายุ่งยากในระดับน้อย ส่วนด้านความมุ่งหมายและด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม มีปัญหายุ่งยากในระดับปานกลาง

ภราดร สังกรแก้ว (2547 : บกคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาวอลเลย์บอลสมัครเล่นคัดเลือกตัวแทนจังหวัดสุโขทัย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันคัดเลือกตัวแทนภาค 5 กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬาวอลเลย์บอลสมัครเล่นคัดเลือกตัวแทนภาค 5 กีฬายาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 20 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาวอลเลย์บอลสมัครเล่น ตัวแทนจังหวัดสุโขทัย เป็นผู้จัดการทีม จำนวน 10 คน ผู้ฝึกสอน จำนวน 10 คน และนักกีฬาวอลเลย์บอลสมัครเล่น จำนวน 80 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านสถานที่ฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาวอลเลย์บอลสมัครเล่น มีสภาพเหมาะสม มีปัญหายุ่งยากในระดับมาก

2. ด้านผู้ฝึกสอน ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

3. ด้านอุปกรณ์การฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

4. ด้านการเก็บตัวฝึกซ้อม ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

5. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ตามความคิดเห็นของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น มีสภาพไม่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

จุฬามาต วร ศุวรรณ (2548 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง การเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ ที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดดอน สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 คน เป็นนักเรียนชาย 1 คน อายุ 13 ปี ระดับเชาวิปัญญา 50 นักเรียนหญิง 1 คน อายุ 15 ปี ระดับเชาวิปัญญา 39 ให้กลุ่มตัวอย่างที่จะทำการฝึกตามโปรแกรมการฝึกการเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ ในวันจันทร์-พฤหัสบดี รวม 4 วัน วันละ 30 นาที ในช่วงเวลา 15:00-15:30 น. เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า

1. ด้านการวิ่งเร็วและความคล่องตัว (Running speed and agility) พบว่า เด็กผู้ชายมีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ เด็กผู้หญิงมีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 10-15 เปอร์เซ็นต์

2. ด้านการทรงตัวแบบอยู่กับที่ (Static balance) พบว่า เด็กผู้ชายมีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ เด็กผู้หญิงมีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์

3. การทรงตัวแบบเคลื่อนที่ (Dynamic balance) พบว่า เด็กผู้ชาย มีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 200-300 เปอร์เซ็นต์ เด็กผู้หญิง มีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 200เปอร์เซ็นต์

4. ความแข็งแรงของขา (Strength) พบว่า เด็กผู้ชาย มีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 2.8-14.3 เปอร์เซ็นต์ เด็กผู้หญิง มีการพัฒนาของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้นประมาณ 10-30 เปอร์เซ็นต์

เมื่อวิเคราะห์ผลการทดสอบประสิทธิภาพการเคลื่อนไหวหลังการฝึก 8 สัปดาห์ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีการพัฒนาเพิ่มขึ้นของประสิทธิภาพการเคลื่อนไหว

ณัฐกานต์ ขันทอง (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อม และเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปีกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย นักกีฬา จำนวน 92 คน และผู้ฝึกสอน จำนวน 36 คน รวม 128 คน

ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปีกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ก่อนการแข่งขัน) พบว่า ในภาพรวมด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 ด้านสุขภาพอนามัยในขณะที่ฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 ด้านงบประมาณ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 และด้านทั่วไป มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23

ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปีกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ก่อนการแข่งขัน) พบว่า ในภาพรวมด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 ด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.30 ด้านสุขภาพอนามัยในขณะที่ฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 ด้านงบประมาณ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 และด้านทั่วไป มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่ผู้วิจัยได้รวบรวมมาข้างต้น จะพบว่าปัญหาการฝึกซ้อมกีฬานิตต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน ซึ่งมีหลายเหตุผล เช่น ด้านนักกีฬา ตัวผู้ฝึกสอน โปรแกรมการฝึกซ้อม งบประมาณและสวัสดิการ สถานที่ในการฝึกซ้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้การฝึกซ้อมเกิดปัญหา จึงทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรมีการศึกษาปัญหาในทุกด้านของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา เพื่อเป็นนำมาเป็นข้อมูลที่ได้รับมากำหนดแนวทางแก้ไขปัญหา ในการฝึกซ้อมกีฬาของผู้ฝึกสอนให้ประสบผลสำเร็จและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในสังกัดโรงเรียน และสังกัดเอกชน ที่ขึ้นทะเบียนไว้กับ “สเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทย” ซึ่งมีจำนวน 111 หน่วยงาน มีผู้ฝึกสอนหน่วยงานละ 1 คน รวมประชากรจำนวน 111 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของครูผู้ฝึกสอนกีฬาให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

1. ด้านนักกีฬา
2. ด้านผู้ฝึกสอน
3. ด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ
5. ด้านสถานที่ในการฝึกซ้อมและอำนวยความสะดวก

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เป็นแบบปลายเปิด (Opened – Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้างานวิจัย เอกสาร บทความ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการฝึกซ้อมกีฬา การจัดการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคสำหรับเด็กพิการทางสมองและปัญญา

2. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีสร้างแบบสอบถามจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของครูผู้ฝึกสอนกีฬาให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา เพื่อแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทย
4. นำแบบสอบถาม ไปให้ประธานและกรรมการควบคุมปริญญาณิพนธ์ตรวจสอบ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรง
6. รวบรวมแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน นำมาปรับปรุงแก้ไข
7. นำแบบสอบถามไปปรึกษาประธานกรรมการควบคุมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง
8. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้ฝึกสอนนักกีฬาพิการทางสมองและปัญญาที่อยู่ในโรงเรียนที่มีเด็กพิการทางสมองและปัญญาเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ จำนวน 30 คน และนำไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาด้วยวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97
9. นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบแบบสอบถาม
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนและองค์กรต่างๆ ที่ต้องการเก็บข้อมูล
3. ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน และองค์กรต่างๆ แล้วนัดหมายวัน และสถานที่เพื่อส่งแบบสอบถามกลับคืน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. นำข้อมูลสถานะภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำข้อมูลปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับปัญหา แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของปัญหา แบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

- 4.21 - 5.00 หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.41 - 4.20 หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับมาก
- 2.61 - 3.40 หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.81 - 2.60 หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 - 1.80 หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยใช้สถิติ t-test Independent

4. นำข้อเสนอแนะอื่น ๆ มาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

n	แทน	จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์การแจกแจงแบบที (T – distribution)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมด 111 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 จากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมอง และปัญญา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
สาขาวิชา		
พลศึกษา	25	22.5
อื่นๆ	86	77.5
รวม	111	100.0
ประสบการณ์		
1 – 5 ปี	37	33.3
มากกว่า 5 ปี	74	66.7
รวม	111	100.0

จากตาราง 1 แสดงว่า สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ฝึกสอนจบการศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 และสาขาวิชาอื่นๆ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน 1-5 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา รวมทุกด้านตามตัวแปรสาขาวิชา

ที่	รายการ	ระดับปัญหา								
		สาขาวิชาพลศึกษา (n=25)			สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ด้านนักกีฬา	2.91	0.66	ปานกลาง	3.35	0.70	ปานกลาง	3.25	0.71	ปานกลาง
2	ด้านผู้ฝึกสอน	2.70	0.84	ปานกลาง	3.36	0.78	ปานกลาง	3.21	0.84	ปานกลาง
3	ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	2.83	0.72	ปานกลาง	3.29	0.69	ปานกลาง	3.19	0.72	ปานกลาง
4	ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	3.06	0.65	ปานกลาง	3.16	0.64	ปานกลาง	3.14	0.64	ปานกลาง
5	ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	2.84	0.72	ปานกลาง	3.06	0.60	ปานกลาง	3.01	0.63	ปานกลาง
รวม		2.87	0.59	ปานกลาง	3.24	0.55	ปานกลาง	3.16	0.58	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ผลรวมทุกด้าน พบว่า

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.59) เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านแล้วพบว่า ปัญหาด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.65)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านแล้วพบว่า ปัญหาด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.78)

ผลรวมของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา พบว่า มีระดับปัญหาในทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.58) ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ คือด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71)

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา

ที่	ด้านนักกีฬา	ระดับปัญหา								
		สาขาวิชาพลศึกษา (n=25)			สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน	2.56	0.82	น้อย	3.34	0.92	ปานกลาง	3.16	0.95	ปานกลาง
2	การยอมรับในกฎระเบียบ	2.52	0.71	น้อย	3.41	0.93	มาก	3.21	0.95	ปานกลาง
3	ความสามัคคีภายในทีม	2.56	0.82	น้อย	3.38	0.98	ปานกลาง	3.20	1.01	ปานกลาง
4	ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม	3.08	0.86	ปานกลาง	3.42	0.87	มาก	3.34	0.88	ปานกลาง
5	ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา	3.04	0.73	ปานกลาง	3.43	0.82	มาก	3.34	0.81	ปานกลาง
6	การยอมรับและการให้อภัยความผิดพลาดของเพื่อนร่วมทีม	2.88	0.67	ปานกลาง	3.33	0.85	ปานกลาง	3.23	0.83	ปานกลาง
7	ความสามารถในการประเมินและแก้ไขตนเอง	3.28	0.74	ปานกลาง	3.35	0.78	ปานกลาง	3.33	0.77	ปานกลาง
8	ความเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่น	2.96	0.93	ปานกลาง	3.27	0.96	ปานกลาง	3.20	0.96	ปานกลาง
9	ความมุ่งมั่นและทุ่มเทในการฝึกซ้อม	2.76	1.01	ปานกลาง	3.29	1.00	ปานกลาง	3.17	1.03	ปานกลาง
10	ความเข้าใจบทบาทหน้าที่ในตำแหน่งของตนและเพื่อนร่วมทีม	3.04	1.10	ปานกลาง	3.40	0.80	ปานกลาง	3.32	0.88	ปานกลาง
11	ความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ	2.84	1.11	ปานกลาง	3.47	1.07	มาก	3.32	1.11	ปานกลาง
12	ความรู้เรื่องเทคนิคกีฬา	3.32	0.90	ปานกลาง	3.27	0.91	ปานกลาง	3.28	0.91	ปานกลาง
13	การพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา	3.00	0.96	ปานกลาง	3.15	0.90	ปานกลาง	3.12	0.91	ปานกลาง
รวม		2.91	0.66	ปานกลาง	3.35	0.70	ปานกลาง	3.25	0.71	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ การให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.82) การยอมรับในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 2.52$, S.D. = 0.71) ความสามัคคีภายในทีม ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.82)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.35$, S.D. = 0.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การยอมรับในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.93) ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 0.87) ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.82) ความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 1.07)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญาด้านนักกีฬามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.88) และความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.81)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน

ที่	ด้านผู้ฝึกสอน	ระดับปัญหา								
		สาขาวิชาพลศึกษา (n=25)			สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ความรู้และประสบการณ์ของผู้ฝึกสอน	2.60	1.04	น้อย	3.36	0.88	ปานกลาง	3.19	0.97	ปานกลาง
2	สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา	2.48	0.96	น้อย	3.40	0.92	ปานกลาง	3.19	1.00	ปานกลาง
3	การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ	2.76	0.97	ปานกลาง	3.43	0.94	มาก	3.28	0.98	ปานกลาง
4	การให้ความดูแลนักกีฬาทุกคนด้วยความเสมอภาค	2.64	0.99	ปานกลาง	3.33	1.08	ปานกลาง	3.17	1.09	ปานกลาง
5	การปฏิบัติงานให้ตรงตามหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบ	2.60	0.96	น้อย	3.36	1.07	ปานกลาง	3.19	1.09	ปานกลาง
6	การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา	2.56	0.96	น้อย	3.42	0.85	มาก	3.23	0.94	ปานกลาง
7	การนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน	2.80	0.96	ปานกลาง	3.36	0.87	ปานกลาง	3.23	0.91	ปานกลาง
8	การวางแผนการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	2.68	0.90	ปานกลาง	3.30	0.95	ปานกลาง	3.16	0.97	ปานกลาง
9	การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขัน	2.64	0.95	ปานกลาง	3.34	0.93	ปานกลาง	3.18	0.97	ปานกลาง
10	การจัดให้มีผู้ชำนาญด้านการฝึกสมรรถภาพ เฉพาะตำแหน่ง	2.92	1.00	ปานกลาง	3.38	0.75	ปานกลาง	3.28	0.83	ปานกลาง
11	ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน	2.72	1.10	ปานกลาง	3.41	1.20	มาก	3.25	1.21	ปานกลาง
12	การเข้ารับการพัฒนาดตนเองด้านการฝึกซ้อมนักกีฬากับหน่วยงานอื่น	2.92	0.86	ปานกลาง	3.20	1.00	ปานกลาง	3.14	0.98	ปานกลาง
13	การช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม	2.76	1.01	ปานกลาง	3.45	1.03	มาก	3.30	1.06	ปานกลาง
รวม		2.70	0.84	ปานกลาง	3.36	0.78	ปานกลาง	3.21	0.84	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ความรู้และประสบการณ์ของผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 1.04) สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา ($\bar{X} = 2.48$ S.D. = 0.96) การปฏิบัติงานให้ตรงตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.96) และการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ($\bar{X} = 3.56$, S.D. = 0.96)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.94) การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 0.85) ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 1.20) และการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.45$, S.D. = 1.03)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมทุกข้อมีปัญหามักอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.45$, S.D. = 1.03)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

ที่	ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	ระดับปัญหา								
		สาขาวิชาพลศึกษา (n=25)			สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมอย่างมีระบบ	2.56	0.96	น้อย	3.29	0.91	ปานกลาง	3.13	0.96	ปานกลาง
2	การกำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อมล่วงหน้า	2.80	0.91	ปานกลาง	3.36	0.89	ปานกลาง	3.23	0.92	ปานกลาง
3	การสร้างแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา	2.64	0.91	ปานกลาง	3.21	0.84	ปานกลาง	3.08	0.89	ปานกลาง
4	การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬา	2.60	0.96	น้อย	3.35	0.93	ปานกลาง	3.18	0.98	ปานกลาง
5	การฝึกทักษะทางจิตวิทยา	2.96	0.84	ปานกลาง	3.29	0.80	ปานกลาง	3.22	0.81	ปานกลาง
6	การฝึกทักษะส่วนบุคคล ทีมและเฉพาะตำแหน่ง	2.68	0.80	ปานกลาง	3.23	0.89	ปานกลาง	3.11	0.90	ปานกลาง
7	การให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาและเทคนิควิธีการเล่น	2.60	0.91	น้อย	3.26	0.96	ปานกลาง	3.11	0.98	ปานกลาง
8	การจัดโปรแกรมเน้นหนักการเพื่อผ่อนคลายด้านจิตใจ	2.92	0.91	ปานกลาง	3.22	0.86	ปานกลาง	3.15	0.88	ปานกลาง
9	การให้ความรู้ด้านการป้องกันการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม	3.04	0.84	ปานกลาง	3.23	0.82	ปานกลาง	3.19	0.83	ปานกลาง
10	การนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.08	0.81	ปานกลาง	3.26	0.91	ปานกลาง	3.22	0.89	ปานกลาง
11	การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ	3.16	0.80	ปานกลาง	3.40	0.88	ปานกลาง	3.34	0.87	ปานกลาง
12	การดำเนินการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกซ้อม	3.00	0.87	ปานกลาง	3.36	0.78	ปานกลาง	3.28	0.81	ปานกลาง
13	การพัฒนาโปรแกรมการฝึกซ้อมให้ทันสมัยเหมาะสมแก่นักกีฬา	2.72	0.84	ปานกลาง	3.36	0.87	ปานกลาง	3.22	0.90	ปานกลาง
รวม		2.83	0.72	ปานกลาง	3.29	0.69	ปานกลาง	3.19	0.72	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ การกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมอย่างมีระบบ ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.96) การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬา ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.96) การให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาและเทคนิควิธีการเล่น ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.91)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่นๆ คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.88)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่นๆ คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.87)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

ที่	ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	ระดับปัญหา								
		สาขาวิชาพลศึกษา (n=25)			สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนจากต้นสังกัด	3.28	0.74	ปานกลาง	3.29	0.84	ปานกลาง	3.29	0.81	ปานกลาง
2	ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ	3.16	0.75	ปานกลาง	3.31	0.86	ปานกลาง	3.28	0.83	ปานกลาง
3	การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ	3.48	0.65	ปานกลาง	3.28	0.78	ปานกลาง	3.32	0.75	ปานกลาง
4	การดูแลงบประมาณและอำนวยความสะดวกในการเบิกจ่าย	3.04	0.79	ปานกลาง	3.17	0.80	ปานกลาง	3.14	0.80	ปานกลาง
5	ความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.28	0.61	ปานกลาง	3.17	0.81	ปานกลาง	3.20	0.77	ปานกลาง
6	ความเพียงพอของอุปกรณ์การฝึกซ้อม	2.52	0.82	น้อย	3.03	0.86	ปานกลาง	2.92	0.88	ปานกลาง
7	เบี้ยเลี้ยงที่ได้รับสำหรับการฝึกซ้อม	2.84	0.94	ปานกลาง	3.07	0.85	ปานกลาง	3.02	0.87	ปานกลาง
8	การจัดคุณภาพของอาหารในการฝึกซ้อมให้นักกีฬา	3.28	0.79	ปานกลาง	3.20	0.84	ปานกลาง	3.22	0.82	ปานกลาง
9	การระดมงบประมาณจากผู้ปกครองและหน่วยงานต่างๆ ในการสนับสนุนนักกีฬา	3.28	0.94	ปานกลาง	3.15	0.91	ปานกลาง	3.18	0.92	ปานกลาง
10	สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลในระหว่างฝึกซ้อมและแข่งขัน	2.96	0.84	ปานกลาง	3.13	0.75	ปานกลาง	3.09	0.77	ปานกลาง
11	การตรวจสุขภาพร่างกายให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนในระหว่างการฝึกซ้อม	2.72	0.79	ปานกลาง	3.20	0.92	ปานกลาง	3.09	0.91	ปานกลาง
12	ความพร้อมของห้องและอุปกรณ์สร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย	2.96	1.17	ปานกลาง	3.09	0.92	ปานกลาง	3.06	0.97	ปานกลาง
13	การจัดสรรรางวัลแก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม ที่สร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน	3.00	1.08	ปานกลาง	3.00	0.91	ปานกลาง	3.00	0.94	ปานกลาง
รวม		3.06	0.65	ปานกลาง	3.16	0.64	ปานกลาง	3.14	0.64	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยได้แก่ ความเพียงพอของอุปกรณ์การฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.52$, S.D. = 0.82)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่นๆ คือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 0.86)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.75)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

ที่	ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	ระดับปัญหา								
		สาขาวิชาพลศึกษา (n=25)			สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ปริมาณสถานที่และสนามฝึกซ้อมกีฬา	3.00	0.91	ปานกลาง	3.10	0.85	ปานกลาง	3.08	0.86	ปานกลาง
2	ความสะดวกในการเข้าใช้สนามฝึกซ้อม	2.76	0.72	ปานกลาง	3.06	0.73	ปานกลาง	2.99	0.73	ปานกลาง
3	แสงสว่าง สำหรับการซ้อมในเวลากลางวัน	3.00	0.91	ปานกลาง	3.08	0.92	ปานกลาง	3.06	0.92	ปานกลาง
4	การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม เช่น รถรับ-ส่งนักกีฬา	2.84	0.90	ปานกลาง	3.14	0.77	ปานกลาง	3.07	0.81	ปานกลาง
5	สถานที่ที่สามารถฝึกซ้อมได้ประจำ	2.72	0.98	ปานกลาง	3.05	0.80	ปานกลาง	2.97	0.85	ปานกลาง
6	ความเพียงพอของห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำ	2.80	0.87	ปานกลาง	3.02	0.74	ปานกลาง	2.97	0.77	ปานกลาง
7	การจัดระบบดูแลความปลอดภัยในขณะที่ฝึกซ้อม	2.88	0.83	ปานกลาง	2.92	0.87	ปานกลาง	2.91	0.86	ปานกลาง
8	ความเพียงพอของห้องเก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม	2.60	0.91	น้อย	2.93	0.78	ปานกลาง	2.86	0.82	ปานกลาง
9	ความพร้อมของพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่	2.92	0.95	ปานกลาง	3.15	0.80	ปานกลาง	3.10	0.84	ปานกลาง
10	ห้องพักเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาในระหว่างการฝึกซ้อม	3.04	0.89	ปานกลาง	3.09	0.79	ปานกลาง	3.08	0.81	ปานกลาง
11	การจัดบริการน้ำดื่มระหว่างฝึกซ้อมเพียงพอ	2.56	0.92	น้อย	3.03	0.87	ปานกลาง	2.93	0.90	ปานกลาง
12	ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักกีฬาขณะเก็บตัว	3.00	0.65	ปานกลาง	3.06	0.85	ปานกลาง	3.05	0.80	ปานกลาง
13	การจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจให้กับนักกีฬา	2.84	0.90	ปานกลาง	3.08	0.84	ปานกลาง	3.03	0.86	ปานกลาง
รวม		2.84	0.72	ปานกลาง	3.06	0.60	ปานกลาง	3.01	0.63	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยได้แก่ ความเพียงพอของห้องเก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 1.91) และการจัดบริการน้ำดื่มระหว่างฝึกซ้อมเพียงพอ ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 1.92)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ทุกข้อมีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม เช่น รถรับ-ส่งนักกีฬา ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.77)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ปริมาณสถานที่และสนามฝึกซ้อมกีฬา ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = 0.86) และ ห้องพักเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาในระหว่างการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = 0.81)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา รวมทุกด้านตามตัวแปร ประสิทธิภาพการทำงาน

ที่	รายการ	ระดับปัญหา								
		ประสบการณ์ 1 - 5 ปี (n=37)			ประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป (n=74)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ด้านนักกีฬา	3.25	0.63	ปานกลาง	3.25	0.75	ปานกลาง	3.25	0.71	ปานกลาง
2	ด้านผู้ฝึกสอน	3.21	0.80	ปานกลาง	3.22	0.86	ปานกลาง	3.21	0.84	ปานกลาง
3	ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	3.21	0.72	ปานกลาง	3.18	0.72	ปานกลาง	3.19	0.72	ปานกลาง
4	ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	3.17	0.55	ปานกลาง	3.12	0.69	ปานกลาง	3.14	0.64	ปานกลาง
5	ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.02	0.55	ปานกลาง	3.00	0.67	ปานกลาง	3.01	0.63	ปานกลาง
รวม		3.17	0.54	ปานกลาง	3.15	0.60	ปานกลาง	3.16	0.58	ปานกลาง

จากตาราง 8 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ผลรวมทุกด้าน พบว่า

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่น คือด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63) และด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่น คือด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 0.55)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่น คือด้านนักกีฬา ด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.75) และด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่น คือ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.67)

ผลรวมของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่น คือด้านนักกีฬา ด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) และด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่น คือ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา

ที่	ด้านนักกีฬา	ระดับปัญหา								
		ประสบการณ์ 1 - 5 ปี (n=37)			ประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป (n=74)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน	3.27	0.93	ปานกลาง	3.11	0.96	ปานกลาง	3.16	0.95	ปานกลาง
2	การยอมรับในกฎระเบียบ	3.32	0.88	ปานกลาง	3.15	0.99	ปานกลาง	3.21	0.95	ปานกลาง
3	ความสามัคคีภายในทีม	3.22	0.98	ปานกลาง	3.19	1.03	ปานกลาง	3.20	1.01	ปานกลาง
4	ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม	3.32	0.85	ปานกลาง	3.35	0.90	ปานกลาง	3.34	0.88	ปานกลาง
5	ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา	3.46	0.73	มาก	3.28	0.85	ปานกลาง	3.34	0.81	ปานกลาง
6	การยอมรับและการให้อภัยความผิดพลาดของเพื่อนร่วมทีม	3.27	0.87	ปานกลาง	3.20	0.81	ปานกลาง	3.23	0.83	ปานกลาง
7	ความสามารถในการประเมินและแก้ไขตนเอง	3.32	0.71	ปานกลาง	3.34	0.80	ปานกลาง	3.33	0.77	ปานกลาง
8	ความเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่น	3.19	0.84	ปานกลาง	3.20	1.02	ปานกลาง	3.20	0.96	ปานกลาง
9	ความมุ่งมั่นและทุ่มเทในการฝึกซ้อม	3.19	0.97	ปานกลาง	3.16	1.06	ปานกลาง	3.17	1.03	ปานกลาง
10	ความเข้าใจบทบาทหน้าที่ในตำแหน่งของตนและเพื่อนร่วมทีม	3.24	0.83	ปานกลาง	3.35	0.91	ปานกลาง	3.32	0.88	ปานกลาง
11	ความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ	3.14	1.16	ปานกลาง	3.42	1.07	มาก	3.32	1.11	ปานกลาง
12	ความรู้เรื่องเทคนิคกีฬา	3.22	0.85	ปานกลาง	3.31	0.94	ปานกลาง	3.28	0.91	ปานกลาง
13	การพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา	3.05	0.85	ปานกลาง	3.15	0.95	ปานกลาง	3.12	0.91	ปานกลาง
รวม		3.25	0.63	ปานกลาง	3.25	0.75	ปานกลาง	3.25	0.71	ปานกลาง

จากตาราง 9 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.73)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.75) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า พบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 1.07)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.88) และความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.81)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน

ที่	ด้านผู้ฝึกสอน	ระดับปัญหา								
		ประสบการณ์ 1 - 5 ปี (n=37)			ประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป (n=74)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ความรู้และประสบการณ์ของผู้ฝึกสอน	3.32	1.06	ปานกลาง	3.12	0.92	ปานกลาง	3.19	0.97	ปานกลาง
2	สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา	3.16	0.99	ปานกลาง	3.20	1.02	ปานกลาง	3.19	1.00	ปานกลาง
3	การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ	3.46	0.90	มาก	3.19	1.02	ปานกลาง	3.28	0.98	ปานกลาง
4	การให้ความดูแลนักกีฬาทุกคนด้วยความเสมอภาค	3.16	1.09	ปานกลาง	3.18	1.10	ปานกลาง	3.17	1.09	ปานกลาง
5	การปฏิบัติงานให้ตรงตามหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบ	3.03	1.04	ปานกลาง	3.27	1.11	ปานกลาง	3.19	1.09	ปานกลาง
6	การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา	3.24	0.83	ปานกลาง	3.22	1.00	ปานกลาง	3.23	0.94	ปานกลาง
7	การนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.19	0.74	ปานกลาง	3.26	0.99	ปานกลาง	3.23	0.91	ปานกลาง
8	การวางแผนการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	3.16	0.93	ปานกลาง	3.16	0.99	ปานกลาง	3.16	0.97	ปานกลาง
9	การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.14	0.95	ปานกลาง	3.20	0.99	ปานกลาง	3.18	0.97	ปานกลาง
10	การจัดให้มีผู้ชำนาญด้านการฝึกสมรรถภาพ เฉพาะตำแหน่ง	3.35	0.82	ปานกลาง	3.24	0.84	ปานกลาง	3.28	0.83	ปานกลาง
11	ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน	3.14	1.21	ปานกลาง	3.31	1.22	ปานกลาง	3.25	1.21	ปานกลาง
12	การเข้ารับการพัฒนาดตนเองด้านการฝึกซ้อมนักกีฬากับหน่วยงานอื่น	3.05	0.94	ปานกลาง	3.18	1.00	ปานกลาง	3.14	0.98	ปานกลาง
13	การช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม	3.27	1.02	ปานกลาง	3.31	1.08	ปานกลาง	3.30	1.06	ปานกลาง
รวม		3.21	0.80	ปานกลาง	3.22	0.86	ปานกลาง	3.21	0.84	ปานกลาง

จากตาราง 10 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.80) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.90)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 1.22) และการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 1.08)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 1.06)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

ที่	ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	ระดับปัญหา								
		ประสบการณ์ 1 - 5 ปี (n=37)			ประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป (n=74)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมอย่างมีระบบ	3.19	0.97	ปานกลาง	3.09	0.97	ปานกลาง	3.13	0.96	ปานกลาง
2	การกำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อมล่วงหน้า	3.22	0.98	ปานกลาง	3.24	0.90	ปานกลาง	3.23	0.92	ปานกลาง
3	การสร้างแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา	3.19	0.97	ปานกลาง	3.03	0.84	ปานกลาง	3.08	0.89	ปานกลาง
4	การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬา	3.19	0.97	ปานกลาง	3.18	1.00	ปานกลาง	3.18	0.98	ปานกลาง
5	การฝึกทักษะทางจิตวิทยา	3.11	0.70	ปานกลาง	3.27	0.86	ปานกลาง	3.22	0.81	ปานกลาง
6	การฝึกทักษะส่วนบุคคล ทีมและเฉพาะตำแหน่ง	3.08	0.89	ปานกลาง	3.12	0.91	ปานกลาง	3.11	0.90	ปานกลาง
7	การให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาและเทคนิควิธีการเล่น	3.22	0.92	ปานกลาง	3.05	1.02	ปานกลาง	3.11	0.98	ปานกลาง
8	การจัดโปรแกรมหนักหนากการเพื่อผ่อนคลายด้านจิตใจ	3.22	0.89	ปานกลาง	3.12	0.88	ปานกลาง	3.15	0.88	ปานกลาง
9	การให้ความรู้ด้านการป้องกันการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม	3.16	0.83	ปานกลาง	3.20	0.83	ปานกลาง	3.19	0.83	ปานกลาง
10	การนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.22	0.85	ปานกลาง	3.22	0.91	ปานกลาง	3.22	0.89	ปานกลาง
11	การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ	3.49	0.84	มาก	3.27	0.88	ปานกลาง	3.34	0.87	ปานกลาง
12	การดำเนินการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกซ้อม	3.19	0.94	ปานกลาง	3.32	0.74	ปานกลาง	3.28	0.81	ปานกลาง
13	การพัฒนาโปรแกรมการฝึกซ้อมให้ทันสมัยเหมาะสมแก่นักกีฬา	3.27	0.90	ปานกลาง	3.19	0.90	ปานกลาง	3.22	0.90	ปานกลาง
รวม		3.21	0.72	ปานกลาง	3.18	0.72	ปานกลาง	3.19	0.72	ปานกลาง

จากตาราง 11 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.84)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การดำเนินการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.74)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.87)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

ที่	ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	ระดับปัญหา								
		1 - 5 ปี (n=37)			5 ปีขึ้นไป (n=74)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนจากต้นสังกัด	3.41	0.72	มาก	3.23	0.85	ปานกลาง	3.29	0.81	ปานกลาง
2	ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ	3.38	0.83	ปานกลาง	3.23	0.84	ปานกลาง	3.28	0.83	ปานกลาง
3	การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ	3.46	0.61	มาก	3.26	0.81	ปานกลาง	3.32	0.75	ปานกลาง
4	การดูแลงบประมาณและอำนวยความสะดวกในการเบิกจ่าย	3.22	0.71	ปานกลาง	3.11	0.84	ปานกลาง	3.14	0.80	ปานกลาง
5	ความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.43	0.73	มาก	3.08	0.77	ปานกลาง	3.20	0.77	ปานกลาง
6	ความเพียงพอของอุปกรณ์การฝึกซ้อม	2.76	0.72	ปานกลาง	3.00	0.94	ปานกลาง	2.92	0.88	ปานกลาง
7	เบี้ยเลี้ยงที่ได้รับสำหรับการฝึกซ้อม	3.00	0.67	ปานกลาง	3.03	0.96	ปานกลาง	3.02	0.87	ปานกลาง
8	การจัด คุณภาพของอาหารในการฝึกซ้อมให้นักกีฬา	3.19	0.84	ปานกลาง	3.23	0.82	ปานกลาง	3.22	0.82	ปานกลาง
9	การระดมงบประมาณจากผู้ปกครองและหน่วยงานต่างๆ ในการสนับสนุนนักกีฬา	3.22	0.85	ปานกลาง	3.16	0.95	ปานกลาง	3.18	0.92	ปานกลาง
10	สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลในระหว่างฝึกซ้อมและแข่งขัน	3.08	0.60	ปานกลาง	3.09	0.85	ปานกลาง	3.09	0.77	ปานกลาง
11	การตรวจสุขภาพร่างกายให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนในระหว่างการฝึกซ้อม	3.11	0.77	ปานกลาง	3.08	0.98	ปานกลาง	3.09	0.91	ปานกลาง
12	ความพร้อมของห้องและอุปกรณ์สร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย	3.05	0.85	ปานกลาง	3.07	1.04	ปานกลาง	3.06	0.97	ปานกลาง
13	การจัดสรรรางวัลแก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม ที่สร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน	2.95	0.81	ปานกลาง	3.03	1.01	ปานกลาง	3.00	0.94	ปานกลาง
รวม		3.17	0.55	ปานกลาง	3.12	0.69	ปานกลาง	3.14	0.64	ปานกลาง

จากตาราง 12 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนจากต้นสังกัด ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.72) การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.61) และความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อมและแข่งขัน ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.73)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 0.81)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.75)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

ที่	ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	ระดับปัญหา								
		ประสบการณ์ 1 - 5 ปี (n=37)			ประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป (n=74)			ผลรวม (n=111)		
		$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ปริมาณสถานที่และสนามฝึกซ้อมกีฬา	3.05	0.91	ปานกลาง	3.09	0.85	ปานกลาง	3.08	0.86	ปานกลาง
2	ความสะดวกในการเข้าใช้สนามฝึกซ้อม	2.97	0.76	ปานกลาง	3.00	0.72	ปานกลาง	2.99	0.73	ปานกลาง
3	แสงสว่าง สำหรับการซ้อมในเวลากลางวัน	2.97	0.87	ปานกลาง	3.11	0.94	ปานกลาง	3.06	0.92	ปานกลาง
4	การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม เช่น รถรับ-ส่ง นักกีฬา	3.05	0.66	ปานกลาง	3.08	0.87	ปานกลาง	3.07	0.81	ปานกลาง
5	สถานที่ที่สามารถฝึกซ้อมได้ประจำ	3.00	0.78	ปานกลาง	2.96	0.88	ปานกลาง	2.97	0.85	ปานกลาง
6	ความเพียงพอของห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำ	2.89	0.61	ปานกลาง	3.01	0.84	ปานกลาง	2.97	0.77	ปานกลาง
7	การจัดระบบดูแลความปลอดภัยในขณะที่ฝึกซ้อม	2.84	0.69	ปานกลาง	2.95	0.93	ปานกลาง	2.91	0.86	ปานกลาง
8	ความเพียงพอของห้องเก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม	2.92	0.72	ปานกลาง	2.82	0.87	ปานกลาง	2.86	0.82	ปานกลาง
9	ความพร้อมของพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่	3.05	0.70	ปานกลาง	3.12	0.91	ปานกลาง	3.10	0.84	ปานกลาง
10	ห้องพักเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาในระหว่างการฝึกซ้อม	3.11	0.66	ปานกลาง	3.07	0.88	ปานกลาง	3.08	0.81	ปานกลาง
11	การจัดบริการน้ำดื่มระหว่างฝึกซ้อมเพียงพอ	3.11	0.88	ปานกลาง	2.84	0.91	ปานกลาง	2.93	0.90	ปานกลาง
12	ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักกีฬาขณะเก็บตัว	3.08	0.80	ปานกลาง	3.03	0.81	ปานกลาง	3.05	0.80	ปานกลาง
13	การจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจให้กับนักกีฬา	3.22	0.79	ปานกลาง	2.93	0.88	ปานกลาง	3.03	0.86	ปานกลาง
รวม		3.02	0.55	ปานกลาง	3.00	0.67	ปานกลาง	3.01	0.63	ปานกลาง

จากตาราง 13 แสดงปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจให้กับนักกีฬา ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.79)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ความพร้อมของพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่ ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = 0.91)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ความพร้อมของพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = 0.84)

ตาราง 14 การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ตามตัวแปรสาขาที่จบการศึกษา

รายการ	สาขาพลศึกษา (n=25)		สาขาวิชาอื่นๆ (n=86)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านนักกีฬา	2.91	0.66	3.35	0.70	2.77*	.007
ด้านผู้ฝึกสอน	2.70	0.84	3.36	0.78	3.70*	.000
ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	2.83	0.72	3.29	0.69	2.94*	.004
ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	3.06	0.65	3.16	0.64	0.69	.493
ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	2.84	0.72	3.06	0.60	1.48	.141
รวม	2.87	0.59	3.24	0.55	2.95*	.004

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่าผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาและผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองแตกต่างกันในด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน และด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 การเปรียบเทียบและวิเคราะห์ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ตามตัวแปรประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน

รายการ	ประสบการณ์ 1 - 5 ปี (n=37)		ประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป (n=74)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านนักกีฬา	3.25	0.63	3.25	0.75	0.00	1.000
ด้านผู้ฝึกสอน	3.21	0.80	3.22	0.86	0.07	.941
ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม	3.21	0.72	3.18	0.72	0.22	.825
ด้านงบประมาณและสวัสดิการ	3.17	0.55	3.12	0.69	0.39	.701
ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก	3.02	0.55	3.00	0.67	0.15	.878
รวม	3.17	0.54	3.15	0.60	0.15	.879

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่า ปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี กับผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการตอบแบบสอบถามเรื่องปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา มีข้อเสนอแนะดังนี้

ด้านนักกีฬา

1. นักกีฬาพิการซึ่งเป็นข้อจำกัดในการเคลื่อนไหวต่างๆ ทำให้เลือกชนิดที่จะเล่นกีฬาน้อยมาก
2. นักกีฬابกพร่องทางสมองและสติปัญญาส่วนใหญ่ ความอดทนและความมุ่งมั่นในชัยชนะและการทุ่มเทในการฝึกซ้อม มีขีดและความสามารถจำกัด
3. ควรให้ผู้สอนปลูกฝังความรัก ละครความสามัคคีในหมู่คณะและมีความรับผิดชอบ
4. นักเรียนพิการด้านสมองและปัญญา มีศักยภาพและความสามารถที่ต่างกัน การจัดประเภทกีฬา ให้เหมาะสมกับศักยภาพและความสามารถจึงเป็นการยาก
5. นักเรียนได้รับโอกาสให้เข้าร่วมแข่งขันกีฬาภายในทุกคน แต่ขาดความพร้อมที่จะเข้าร่วมแข่งขันระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ระดับภาคและระดับประเทศน้อย
6. ในการพัฒนานักกีฬา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำเป็นต้องใช้ทักษะในการพัฒนาเป็นอย่างสูง ปัญหาคือ เวลาที่ใช้ในการฝึกซ้อม เด็กบกพร่องในแต่ละคนจะมีพฤติกรรมที่ยากซ้อมและไม่อยากซ้อมในแต่ละวัน แต่ละคนจะมีความพร้อมไม่เหมือนกันในการแข่งขัน การแบ่งระดับความสามารถของนักกีฬาจะเป็นปัญหามาก
7. ควรสนับสนุนนักกีฬาคนพิการประเภทต่างๆ อย่างเท่าเทียมกันและต่อเนื่อง
8. นักกีฬาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่อง บางครั้งยังมีความสับสนเรื่องกติกา ต้องได้รับการฝึกสอนซ้ำๆ

ด้านผู้ฝึกสอน

1. ควรได้รับการอบรมด้านกีฬาอย่างต่อเนื่อง
 2. ควรเอาใจใส่นักกีฬาให้มากเพราะผู้พิการแต่ละคนมีความต้องการแตกต่างกัน
 3. ควรมีผู้ฝึกสอนที่เชี่ยวชาญด้านกีฬานั้นๆ
 4. กำหนดผู้ฝึกซ้อมนักกีฬาแต่ละชนิดให้ชัดเจนเพื่อให้เห็นพัฒนาการการฝึกซ้อม
- คัดเลือกผู้ฝึกสอนที่มีความเชี่ยวชาญในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละประเภทให้ชัดเจน
5. ควรให้ผู้ฝึกสอนอบรมเกี่ยวกับกีฬาที่ตนเองรับผิดชอบโดยตรงจะได้นำความรู้มาสอนให้ถูกต้องตามแต่ประเภทของกีฬาและควรอบรมบ่อยๆ

ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

1. มีการจัดได้ดี แต่ต้องมีการฝึกด้วยเทคนิคในการเล่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะจะทำให้นักกีฬามีความชำนาญของกีฬานั้นๆ ได้ดี มีประสิทธิภาพต่อการเล่น
2. ควรจัดให้จัดโปรแกรมการฝึกซ้อมให้เฉพาะแต่ละความพิการและแบ่งเวลาให้นักกีฬาได้พักผ่อน

3. มีการจัดทำแบบบันทึกการฝึกซ้อม เพื่อนำปัญหาที่พบในการฝึกซ้อมมาวางแผนพัฒนาในการฝึกซ้อมครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

4. การจัดโปรแกรมการซ้อมของนักกีฬาที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาจะต้องจัดให้สอดคล้องกับตัวของนักกีฬาแต่ละคน

5. ควรมีแบบบันทึกการพัฒนาของแต่ละชนิดกีฬา เพื่อหาแนวทางพัฒนาให้ดีขึ้น

6. ควรมีการนำนักวิชาชีพต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องเข้ามาช่วย เช่น นักกายภาพบำบัด วิทยาศาสตร์การกีฬา เป็นต้น

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

1. ควรจัดสวัสดิการเรื่องอุปกรณ์กีฬาเฉพาะ และเครื่องแต่งกาย

2. การจัดสรรงบประมาณยังไม่เป็นระบบ การเบิกจ่ายต้องมีขั้นตอนมาก ตลอดจนการจัดสวัสดิการต่างๆ ยังไม่ครอบคลุมถึงภาวะโภชนาการที่ถูกต้องการบำรุงสุขภาพนักกีฬา

3. การเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าอาหารของนักกีฬา และผู้ฝึกซ้อม ควรมองถึงปัจจัยในปัจจุบันและความเพียงพอในการเก็บตัวฝึกซ้อม

4. งบประมาณยังมีน้อยมาก ไม่เพียงพอต้องจัดสรรให้เพียงพอในด้านการจัดกีฬา

5. ควรจัดสรรงบประมาณสำหรับช่วงเวลาฝึกซ้อมด้วย เพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจ และเป็นการดูแลนักกีฬา

ด้านสถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

1. สนามฝึกซ้อมควรให้นักกีฬาได้ลงสนามจริง โดยจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมสนามจริงอาทิตย์ละ 1 ครั้ง

2. ควรมีการนำนักกีฬาวางออกไปใช้สนามจริง เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและเป็นการปรับสภาพร่างกาย

3. สถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อม ควรแยกให้เป็นสัดส่วนของแต่ละชนิดกีฬา และควรให้นักกีฬาได้มีโอกาสเข้าไปฝึกซ้อมในสถานที่จริงเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับสนาม

4. ควรมีความสะดวกสบาย เป็นสัดส่วนและปลอดภัย

5. สถานที่ฝึกซ้อมมีจำกัด ไม่มาตรฐาน กีฬาบางประเภทไม่มีสนามเล่น เช่น กีฬาวាយน้ำ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา
2. เปรียบเทียบปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญาตามตัวแปรสาขาที่จบการศึกษา และประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 สาขาที่จบการศึกษา คือ สาขาพลศึกษา และสาขาอื่นๆ
- 1.2 ประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน คือ 1 – 5 ปี และ 5 ปีขึ้นไป

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาให้กับนักกีฬาที่พิการทางสมองและปัญญา

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาพลศึกษากับผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา แตกต่างกัน
2. ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การฝึกสอน 1 – 5 ปี กับ ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้ฝึกสอนให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในโรงเรียนทั่วประเทศไทย และในองค์กรเอกชนที่ดูแลเด็กพิการทางสมองและปัญญา จำนวน 111 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 3 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ (Checklist)
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของครูผู้ฝึกสอนกีฬาให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก
 - ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เป็นแบบปลายเปิด (Opened – Ended)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบแบบสอบถาม
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนและองค์กรต่างๆ ที่ต้องการเก็บข้อมูล
3. ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน และองค์กรต่างๆ แล้วนัดหมายวัน และสถานที่เพื่อส่งแบบสอบถามกลับคืน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. นำข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
2. นำข้อมูลปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา มาวิเคราะห์แต่ละด้าน โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำมาแปลความหมายเป็นระดับปัญหา แล้วนำเสนอในรูปตารางและความเรียง
3. เปรียบเทียบปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยใช้สถิติ t-test Independent
4. นำข้อเสนอแนะอื่น ๆ มาสรุปเป็นรายด้านและนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา สามารถสรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ฝึกสอนจบการศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 และสาขาวิชาอื่นๆ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน 1-5 ปี จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และมีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7

2. ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา สามารถสรุปได้ดังนี้

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา จำแนกตามตัวแปรสาขาที่จบการศึกษา และเป็นรายด้าน ดังนี้

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ผลรวมทุกด้านสรุปได้ดังนี้

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมอง และปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$, S.D. = 0.59) เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านแล้วพบว่า ปัญหาด้านงบประมาณและสวัสดิการ มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.65)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านแล้วพบว่า ปัญหาด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.78)

ผลรวมของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา พบว่า มีระดับปัญหาในทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.58) ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่นๆ คือด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ การให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.82) การยอมรับในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 2.52$, S.D. = 0.71) ความสามัคคีภายในทีม ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.82)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.35$, S.D. = 0.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การยอมรับในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.93) ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 0.87) ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.82) ความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 1.07)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.88) และความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.81)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ความรู้และประสบการณ์ของผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 1.04) สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา ($\bar{X} = 2.48$, S.D. = 0.96) การปฏิบัติงานให้ตรงตามหน้าที่ที่รับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.96) และการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ($\bar{X} = 3.56$, S.D. = 0.96)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.94) การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 0.85) ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 1.20) และการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.45$, S.D. = 1.03)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมทุกข้อมีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.45$, S.D. = 1.03)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ การกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมอย่างมีระบบ ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.96) การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬา ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.96) การให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาและเทคนิควิธีการเล่น ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.91)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.29$, S.D. = 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่นๆ คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.88)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่นๆ คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.87)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ ความเพียงพอของอุปกรณ์การฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.52$, S.D. = 0.82)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.64) เมื่อ

พิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่นๆ คือ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 0.86)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.75)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยได้แก่ ความเพียงพอของห้องเก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 1.91) และการจัดบริการน้ำดื่มระหว่างฝึกซ้อมเพียงพอ ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 1.92)

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.06$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ทุกข้อมีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม เช่น รถรับ-ส่งนักกีฬา ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.77)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ปริมาณสถานที่และสนามฝึกซ้อมกีฬา ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = 0.86) และ ห้องพักเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาในระหว่างการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.08$, S.D. = 0.81)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา จำแนกตามตัวแปรประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน และเป็นรายด้าน ดังนี้

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา จำแนกตามตัวแปรประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน ผลรวมทุกด้าน สรุปได้ดังนี้

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่น คือ ด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63) และด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่น คือ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 0.55)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่น คือ ด้านนักกีฬา ด้านนักกีฬา ($\bar{X} =$

3.25, S.D. = 0.75) และด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่น คือ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.67)

ผลรวมของปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.16$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้ว พบว่า ด้านที่มีปัญหามากกว่าด้านอื่น คือด้านนักกีฬา ด้านนักกีฬา ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) และ ด้านที่มีปัญหาน้อยกว่าด้านอื่น คือ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.73)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.75) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า พบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 1.07)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านนักกีฬา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.88) และความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.81)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.80) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.90)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านผู้ฝึกสอน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.86) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น ได้แก่ ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 1.22) และการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.31$, S.D. = 1.08)

ผลรวมระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.84) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.30$, S.D. = 1.06)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหามาก คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.84)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การดำเนินการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกซ้อม ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.74)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.87)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 - 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามาก ได้แก่ การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนจากต้นสังกัด ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 0.72) การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = 0.61) และความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อมและแข่งขัน ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.73)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = 0.69) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 0.81)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านงบประมาณและสวัสดิการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.75)

ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกเป็น

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.02$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือการจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ให้กับนักกีฬา ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.79)

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ความพร้อมของพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่ ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = 0.91)

ผลรวมของระดับปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.01$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า ข้อที่มีปัญหามากกว่าข้ออื่น คือ ความพร้อมของพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่ ($\bar{X} = 3.10$, S.D. = 0.84)

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาพลศึกษากับผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา แตกต่างกัน

ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา และผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันในด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน และด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี กับ ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา แตกต่างกัน

ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 1 – 5 ปี กับ ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

จากการตอบแบบสอบถามเรื่องปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา มีข้อเสนอแนะดังนี้

ด้านนักกีฬา

1. นักกีฬาพิการซึ่งเป็นข้อจำกัดในการเคลื่อนไหวต่างๆ ทำให้เลือกชนิดที่จะเล่นกีฬา

น้อยมาก

2. นักกีฬามกพร่องทางสมองและสติปัญญาส่วนใหญ่ ความอดทนและความมุ่งมั่นในชัยชนะและการทุ่มเทในการฝึกซ้อม มีขีดและความสามารถจำกัด
3. ควรให้ผู้สอนปลูกฝังความรัก ละความสามัคคีในหมู่คณะและมีความรับผิดชอบ
4. นักเรียนพิการด้านสมองและปัญญา มีศักยภาพและความสามารถที่ต่างกัน การจัดประเภทกีฬา ให้เหมาะสมกับศักยภาพและความสามารถจึงเป็นการยาก
5. นักเรียนได้รับโอกาสให้เข้าร่วมแข่งขันกีฬากายในทุกคน แต่ขาดความพร้อมที่จะเข้าร่วมแข่งขันระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ระดับภาคและระดับประเทศน้อย
6. ในการพัฒนานักกีฬา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำเป็นต้องใช้ทักษะในการพัฒนาเป็นอย่างสูง ปัญหาคือ เวลาที่ใช้ในการฝึกซ้อม เด็กบกพร่องในแต่ละคนจะมีพฤติกรรมที่อยากซ้อมและไม่อยากซ้อมในแต่ละวัน แต่ละคนจะมีความพร้อมไม่เหมือนกันในการแข่งขัน การแบ่งระดับความสามารถของนักกีฬาจะเป็นปัญหามาก
7. ควรสนับสนุนนักกีฬาคอนพิการประเภทต่างๆ อย่างเท่าเทียมกันและต่อเนื่อง
8. นักกีฬาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาต้องได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่อง บางครั้งยังมีความสับสนเรื่องกติกา ต้องได้รับการฝึกสอนซ้ำๆ

ด้านผู้ฝึกสอน

1. ควรได้รับการอบรมด้านกีฬาอย่างต่อเนื่อง
 2. ควรเอาใจใส่นักกีฬาให้มากเพราะผู้พิการแต่ละคนมีความต้องการแตกต่างกัน
 3. ควรมีผู้ฝึกสอนที่เชี่ยวชาญด้านกีฬานั้นๆ
 4. กำหนดผู้ฝึกซ้อมนักกีฬาแต่ละชนิดให้ชัดเจนเพื่อให้เห็นพัฒนาการการฝึกซ้อม
- คัดเลือกผู้ฝึกสอนที่มีความเชี่ยวชาญในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละประเภทให้ชัดเจน
5. ควรให้ผู้ฝึกสอนอบรมเกี่ยวกับกีฬาที่ตนเองรับผิดชอบโดยตรงจะได้ นำความรู้มาสอนให้ถูกต้องตามแต่ประเภทของกีฬาและควรอบรมบ่อยๆ

ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

1. มีการจัดได้ดี แต่ต้องมีการฝึกด้วยเทคนิคในการเล่นเป็นส่วนใหญ่ เพราะจะทำให้ นักกีฬามีความชำนาญของกีฬานั้นๆ ได้ดี มีประสิทธิภาพต่อการเล่น
2. ควรจัดให้จัดโปรแกรมการฝึกซ้อมให้เฉพาะแต่ละความพิการและแบ่งเวลาให้นักกีฬาได้พักผ่อน
3. มีการจัดทำแบบบันทึกการฝึกซ้อม เพื่อนำปัญหาที่พบในการฝึกซ้อมมาวางแผนพัฒนาในการฝึกซ้อมครั้งต่อไปให้ดีขึ้น
4. การจัดโปรแกรมการซ้อมของนักกีฬาที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญาจะต้องจัดให้สอดคล้องกับตัวของนักกีฬาแต่ละคน
5. ควรมีแบบบันทึกการพัฒนาของแต่ละชนิดกีฬา เพื่อหาแนวทางพัฒนาให้ดีขึ้น

6. ควรมีการนำนักวิชาชีพต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องเข้ามาช่วย เช่น นักกายภาพบำบัด วิทยาศาสตร์การกีฬา เป็นต้น

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

1. ควรจัดสวัสดิการเรื่องอุปกรณ์กีฬาเฉพาะ และเครื่องแต่งกาย
2. การจัดสรรงบประมาณยังไม่เป็นระบบ การเบิกจ่ายต้องมีขั้นตอนมาก ตลอดจนการจัดสวัสดิการต่างๆ ยังไม่ครอบคลุมถึงภาวะโภชนาการที่ถูกต้องการบำรุงสุขภาพนักกีฬา
3. การเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าอาหารของนักกีฬา และผู้ฝึกซ้อม ควรมองถึงปัจจัยในปัจจุบันและความเพียงพอในการเก็บตัวฝึกซ้อม
4. งบประมาณยังมีน้อยมาก ไม่เพียงพอต้องจัดสรรให้เพียงพอในด้านการจัดกีฬา
5. ควรจัดสรรงบประมาณสำหรับช่วงเวลาฝึกซ้อมด้วย เพื่อเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจ และเป็นการดูแลนักกีฬา

ด้านสถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

1. สนามฝึกซ้อมควรให้นักกีฬาได้ลงสนามจริง โดยจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมสนามจริงอาทิตย์ละ 1 ครั้ง
 2. ควรมีการนำนักกีฬามากออกไปใช้สนามจริง เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและเป็นการปรับสภาพร่างกาย
 3. สถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อม ควรแยกให้เป็นสัดส่วนของแต่ละชนิดกีฬา และควรให้นักกีฬาได้มีโอกาสเข้าไปฝึกซ้อมในสถานที่จริงเพื่อสร้างความคุ้นเคยกับสนาม
 4. ควรมีความสะดวกสบาย เป็นสัดส่วนและปลอดภัย
- สถานที่ฝึกซ้อมมีจำกัด ไม่มาตรฐาน กีฬาบางประเภทไม่มีสนามเล่น เช่น กีฬาวูตวู้

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ด้านนักกีฬา ผลการวิจัยโดยรวมมีปัญหายุ่งยากในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ แล้วพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ การให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน การยอมรับในกฎระเบียบและความสามัคคีภายในทีม ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องจากนักกีฬาเป็นบุคคลผู้พิการทางสมองและปัญญา ที่มีระดับสติปัญญาไม่เหมือนนักกีฬาปกติทั่วไป การควบคุมให้อยู่ในระเบียบ การกระตุ้นให้ทำกิจกรรมที่เพิ่มความสามัคคี จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้ฝึกสอน โดยเฉพาะในเรื่องการเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน เนื่องจากทุกคนสามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ตามสภาพร่างกายและมีโอกาสในการร่วมเป็นตัวแทนแข่งขันได้ทุกประเภท จึงไม่มีปัญหาในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อเป็นตัวแทนระดับปัญหาในด้านนี้จึงอยู่ในระดับน้อย สำหรับผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ มีปัญหาโดยรวมอยู่ใน

ระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ การยอมรับในกฎระเบียบ ความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้ฝึกสอนทั่วไปต้องการให้นักกีฬาประสบความสำเร็จเป็นเลิศทางการแข่งขันคือชัยชนะ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของการแข่งขันกีฬาโดยทั่วไป แต่ในคำจำกัดความของการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิก เป็นกีฬาที่จัดสำหรับผู้พิการทางสมองและปัญญา ให้พวกเขามีโอกาสที่จะพัฒนาสุขภาพของร่างกาย กล้าที่จะแสดงออก ได้รับประสบการณ์ที่สนุกสนาน และมีส่วนร่วมในการแบ่งปัน ตลอดจนสร้างมิตรภาพระหว่างครอบครัวของนักกีฬาสเปเชียลโอลิมปิกและสังคม เป็นการแข่งขันเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาระดับสติปัญญาและให้ความสนุกสนาน ให้การดูแลด้านสภาพจิตใจ ไม่ได้มุ่งหวังชัยชนะเลิศเพียงด้านเดียวเหมือนการแข่งขันกีฬาทั่วไป ดังนั้นผู้ฝึกสอนที่ไม่จบสาขาวิชาพลศึกษาอาจมีความตั้งใจให้ประสบผลด้านการแข่งขันมากไป จึงมีปัญหาด้านนักกีฬางานข้ออยู่ในระดับมาก ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ส่วนผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป พบว่า มีปัญหาโดยรวมทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก ในระยะแรก ผู้ฝึกสอนต้องศึกษานักกีฬาแต่ละคนให้รู้จักความบกพร่องของตัวนักกีฬาและอาจมีความมุ่งหวังให้นักกีฬารู้จักหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาในการปรับสภาพของนักกีฬาที่บกพร่องทางสติปัญญา ถึงแม้ในนักกีฬาที่ปกติก็ต้องใช้เวลาในการแก้ไขเหมือนกัน เมื่อผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์มากขึ้นในการดูแลนักกีฬา ก็มีการปรับสภาพในการดูแลได้ลงตัว ดังที่ตามประสบการณ์ของผู้ฝึกสอนที่มากกว่า 5 ปี จะมีปัญหาในระดับปานกลางที่ทั้งตัวผู้ฝึกสอนเองและนักกีฬาต่างก็รับรู้และมีการปรับตัวในปัญหาการฝึกซ้อมที่เกิดขึ้นร่วมกันจนทำให้ไม่เป็นปัญหาหรือสามารถร่วมกันแก้ปัญหาได้ ดังที่ อุดม พิมพา (2535 : 25) ได้กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้ฝึกสอนก็คือ จะต้องรู้จักนักกีฬาแต่ละคน โดยรู้ถึงความแตกต่างทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ในการวางแผนการฝึกแต่ละครั้งผู้ฝึกจะต้องทำข้อมูลของนักกีฬาแต่ละคนประกอบพิจารณาไปด้วย จากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วนั้นบางคนก็จะดูได้ง่ายว่าเป็นอย่างไร แต่บางคนอาจจะมีสิ่งซ่อนเร้นอยู่ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าเราคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ไว้บ้าง ก็จะเป็นประโยชน์ในการสอนการฝึกซ้อมของนักกีฬาแต่ละคน

ด้านผู้ฝึกสอน ผลการวิจัยโดยรวมมีปัญหาด้านอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาโดยรวม มีปัญหาด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีปัญหาด้านอยู่ในระดับน้อย คือ ความรู้และประสบการณ์ของผู้ฝึกสอน สัมพันธภาพของผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา การปฏิบัติงานให้ตรงตามหน้าที่การรับผิดชอบ และการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษามีความรู้ประสบการณ์ในการนำเทคนิคการสอนนักกีฬามาใช้ได้เป็นอย่างดีตลอดจนสามารถสร้างสัมพันธภาพอันดีให้เกิดขึ้นระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา จึงทำให้ปัญหาด้านดังกล่าวอยู่ใน

ระดับน้อย สำหรับผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ โดยรวมมีปัญหาย่อยในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีข้อที่มีปัญหาย่อยในระดับมาก คือ การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ การนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน การช่วยเหลือเด็กพิการในการฝึกซ้อม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่นๆ ต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพของนักกีฬาให้มาก และยังตั้งเป้าประสงค์ในการสอนให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด โดยบางครั้งอาจลืมนำความบกพร่องของนักกีฬานิดนี้มากกว่าคนปกติและไม่เข้าใจเทคนิคการฝึกซ้อมกีฬาเฉพาะทางสำหรับผู้พิการทางสมองและปัญญาพิการ โดยเฉพาะต้องเข้ารับการอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับการฝึกในแต่ละประเภท ซึ่งทำให้มีระดับปัญหาของตัวผู้ฝึกสอนเองอยู่ในระดับมาก สำหรับผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีข้อที่มีปัญหาย่อยในระดับมาก คือ การดำเนินการให้นักกีฬาอยู่ในกฎระเบียบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความชำนาญในการจัดระบบระเบียบการฝึกขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการทำงานแต่ละชนิดต้องอาศัยประสบการณ์ ดังนั้นผู้ฝึกสอนในระยะแรกมักจะพบปัญหาในการจัดระบบระเบียบการฝึก แต่เมื่อมีประสบการณ์มากขึ้น จะพบว่าระดับปัญหาทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาทางด้านพลศึกษามาเลยไม่มีความรู้พื้นฐานทางด้านพลศึกษา เพียงแต่เข้ารับการอบรมเพิ่มเติมในแต่ละปี และอาศัยประสบการณ์ในการทำงานเข้าช่วยทำให้การฝึกซ้อมดำเนินไปได้ด้วยดี ซึ่งสอดคล้องกับ เจริญ กระบวนรัตน์ (2545 : 13 – 16) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาที่ดีจะต้องใช้ความรู้ความสามารถสูงมากในการรับผิดชอบต่อหน้าที่และสร้างความสำเร็จให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา นอกจากนี้ จะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองให้ทันกับเหตุการณ์อยู่เสมอ การทำหน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นสิ่งที่ต้องใช้ทั้งความรู้ความสามารถหลายด้านประกอบกัน ซึ่งแต่ละชนิดหรือประเภทกีฬาต้องการความละเอียดอ่อนลึกซึ้งแตกต่างกัน การที่จะก้าวขึ้นไปสู่การเป็นที่ยอมรับของนักกีฬาและบุคคลทั่วไปได้นั้นจะต้องทุ่มเทเวลาให้กับการทำงานอย่างหนัก เพื่อสั่งสมประสบการณ์ ความชำนาญและความเชี่ยวชาญที่เกิดขึ้นกับตนเอง ที่สำคัญผู้ฝึกสอนกีฬาที่ดีจะต้องมีความกระตือรือร้น และมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่อยู่เสมอ เหตุผลอีกประการหนึ่งของปัญหาข้อที่ว่า ผู้ฝึกสอนสารัตถะและปฏิบัติให้นักกีฬาได้ อาจเกิดจากปัญหาของตัวนักกีฬาเอง ซึ่งเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ดังที่ ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 24) ได้กล่าวถึงลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่สามารถพอเรียนได้ จะมีความบกพร่องทางการรับรู้และการเคลื่อนไหว ถึงแม้จะมีร่างกายปกติ ไม่มีความบกพร่องทางการฟังและสายตา ปรากฏว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญากลุ่มนี้ไม่สามารถใช้หูและตาได้ดีเท่าที่ควร เด็กปกติ และยิ่งไปกว่านั้น เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีเท่าที่ควร และมีความสนใจสั้น จากผลการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฌักกานต์ ชันทอง (2550 : 55) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย ผลการวิจัยที่พบว่า ด้านบุคลากรมีปัญหาย่อยในระดับมาก

ด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม ผลการวิจัยพบว่ามีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ มีข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมอย่างมีระบบ การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะทางกีฬา การให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาและเทคนิควิธีการเล่น ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการได้รับความรู้ทางด้านการจัดโปรแกรมการแข่งขันซึ่งผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาได้ทำการศึกษาเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการแข่งขันมาเป็นอย่างดี จึงทำให้มีปัญหาในด้านนี้น้อย ส่วนผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่น พบว่าระดับของปัญหาทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่น มีความกระตือรือร้นในการศึกษาโปรแกรมการแข่งขันให้เหมาะสมกับสภาพของนักกีฬา และจัดให้นักกีฬาฝึกในโปรแกรมที่วางไว้ได้โดยดี จึงทำให้ระดับของปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ด้านประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ฝึกสอน พบว่ามีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ การทดสอบความพร้อมของทีม โดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในด้านความรู้ ความสามารถของผู้ฝึกสอน ในการเตรียมทีมต้องใช้ทั้งความรู้และประสบการณ์เข้าช่วยเป็นอย่างมาก จึงทำให้การสร้างหรือการวางแผนโปรแกรมการฝึกซ้อมมีปัญหาตามไปด้วย ทั้งนี้การวางแผนโปรแกรมการฝึกซ้อมเป็นปัจจัยที่สำคัญในการประเมินผลการฝึกซ้อม รวมถึงการนำทีมเข้าร่วมการทดสอบการแข่งขัน การจัดโปรแกรมการทดสอบที่ดีต้องมีลักษณะที่ยืดหยุ่น และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพราะอัตราการเรียนรู้ของผู้เล่นแต่ละคนแตกต่างกัน ไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามโปรแกรมที่ได้วางไว้อย่างตายตัว ซึ่งสอดคล้องกับ สจ๊วต และโอเวนส์ (Stewart; & Owens. 2005: Abstract) ได้กล่าวว่า การเพิ่มขีดความสามารถสูงสุดให้กับนักกีฬาทุกคน สิ่งที่คุณฝึกสอนต้องมีคือ การเข้าใจนักกีฬาทั้งด้านสภาพร่างกาย อารมณ์ สังคม และความสามารถในการรับรู้ แม้ว่าผู้ฝึกสอนจะพร้อมด้วยประสบการณ์ แต่ผู้ฝึกสอนยังคงมองเห็นว่าการฝึกแบบรวมๆ สามารถสร้างความสำเร็จให้นักกีฬาทั้งตัวบุคคลและทีมรวม แต่การใช้รูปแบบการฝึกที่หลากหลาย และความรู้ในการวิเคราะห์รูปแบบเฉพาะคน จะช่วยให้ผู้ฝึกสอนเตรียมความพร้อมตัวผู้เล่นและทีม สู้ศักยภาพได้สูงสุด และยิ่งช่วยให้ผู้ฝึกสอนเลือกวิธีฝึกให้กับนักกีฬาแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาทางความสามารถในการเล่นในสนามจริง ดังนั้นการที่ผู้ฝึกสอนเข้าใจวิธีการเรียนรู้ของผู้เล่นแต่ละคน จึงสามารถช่วยพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาให้ดีขึ้นได้ทั้งตอนซ้อมและในการแข่งขัน และยังเป็นการใส่ใจการพัฒนาของผู้เล่นจากวัยรุ่นสู่ผู้ใหญ่ด้วย

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ ผลการวิจัยโดยรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาในระดับน้อยคือ ความเพียงพอของอุปกรณ์การฝึกซ้อม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาด้านการใช้อุปกรณ์การฝึกซ้อมสำหรับผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาได้มีมาตรการแก้ไข ปัญหาอุปกรณ์มีน้อยหรือไม่สมดุลกับผู้ฝึก โดยนักพลศึกษาสามารถจัดสถานการณ์รอบด้านให้มี

ประโยชน์ เหมาะสมกับการฝึกซ้อมรวมทั้งมีความสามารถในการดัดแปลงวัสดุที่มีความเหมาะสมใกล้เคียงกับอุปกรณ์จริงมาใช้ทดแทนได้ ซึ่งสำหรับผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษาแล้ว เรื่องอุปกรณ์กีฬาไม่จัดว่าเป็นปัญหาใหญ่หลวงที่ไม่สามารถดำเนินการได้ สำหรับผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่น ๆ มีระดับปัญหาโดยรวมทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ในด้านประสิทธิภาพการทำงาน ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับมาก คือ การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนจากต้นสังกัด การจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ ความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณในการฝึกซ้อมและแข่งขัน ส่วนผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การทำงาน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการฝึกซ้อมในระยะแรกผู้ฝึกสอนที่ประสบการณ์การทำงานน้อยต้องปรับตัวในการใช้งบประมาณที่ได้รับให้เพียงพอในการฝึกซ้อม ไม่ว่าจะเป็นการจัดสรร การเบิกจ่าย หรือแม้แต่ว่าความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณก็ต้องใช้เวลาในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ เมื่อผู้ฝึกสอนมีประสบการณ์มากขึ้น ก็จะพบว่าปัญหานั้นไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักเท่าใด และมีความชำนาญในการจัดสรรงบประมาณให้เหมาะกับการฝึกซ้อม จึงทำให้ปัญหาด้านนี้สำหรับผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่เตรียมการเรื่องงบประมาณและสวัสดิการสำหรับการฝึกซ้อมไว้อย่างดีจะทำให้มีปัญหาตามมาน้อย ดังที่ ธวัช วีระศิริวัฒน์ (2538 : 213-217) กล่าวถึงการเตรียมทีมเพื่อการแข่งขันเป็นงานที่ต้องกระทำอย่างต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาถึงแม้ฤดูกาลแข่งขันสิ้นสุด ผู้ฝึกสอนจะต้องเริ่มวางแผนเพื่อเตรียมทีมของตนในฤดูกาลแข่งขันต่อไป ภาระของผู้ฝึกสอนจึงเป็นงานที่ไม่มีวันสิ้นสุด จะต้องวางแผนในการปรับและพัฒนาทีมของตนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป จึงทำให้ผู้ฝึกสอนต้องมีการกิจที่จะต้องปฏิบัติ ต้องใช้พลังงานและพลังความคิดอยู่ตลอดเวลา และสิ่งหนึ่งที่จะต้องพิจารณาในการเตรียมทีมได้แก่ การเตรียมงบประมาณ โดยการวางแผนการใช้งบประมาณเพื่อการมีงบประมาณสำหรับการใช้จ่ายอย่างเพียงพอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐกานต์ ชันทอง(2550:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย พบว่า ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนด้านงบประมาณ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ผลการวิจัยโดยรวมมีปัญหายุ่งในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาพลศึกษา มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย คือ ความเพียงพอของห้องเก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม การจัดบริการน้ำดื่มระหว่างการฝึกซ้อมเพียงพอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อุปกรณ์ในการฝึกซ้อมไม่มีปัญหาในการจัดเก็บ อาจจัดเก็บรวมในห้องเดียวกัน หรือบางอย่างก็เป็นอุปกรณ์ถาวรประจำสนามซึ่งไม่จำเป็นต้องมีห้องเก็บเพิ่มขึ้นอีกก็ได้ และในการฝึกซ้อมนักกีฬาฝึกทางสมองก็เป็นการฝึกซ้อมเพื่อให้นักกีฬาเกิดความเคยชินกับอุปกรณ์ สนามแข่งขัน การประสานสัมพันธ์กันในทีม ซึ่งการบริการน้ำดื่มก็เป็นไปตามปกติ ไม่ได้มีการฝึกหนัก เบาเหมือนกีฬาทั่วไป ดังนั้นปัญหาด้านความเพียงพอเรื่องน้ำจึงมีน้อยในการฝึกซ้อม ส่วนผู้ฝึกสอนที่จบสาขาวิชาอื่น ๆ มี

ปัญหาโดยรวมทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 1- 5 ปี และผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ เช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการฝึกซ้อมนักกีฬาที่พิการทางสมองและปัญญา ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะส่งผลต่อการฝึกซ้อมมากนักก็เป็นได้ เพราะว่าผู้พิการทางสมองและปัญญา ไม่ค่อยต้องการความหรูหรา หรือความสวยงามของอุปกรณ์ แต่เน้นการได้เข้าร่วมเล่นร่วมแข่งขัน ตามคำกระตุ้น หรือคำสั่งของผู้ฝึกสอน ในด้านนี้ผู้จัดการแข่งขันมักจะคำนึงความปลอดภัยของนักกีฬามากอยู่แล้วจึงทำให้ระดับปัญหาในด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ดังที่ อนันต์ อัฐ (2538 : 47-48) ได้กล่าวถึงการเตรียมทีมจะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง การเตรียมทีมมักจะไม่สามารถประสบความสำเร็จ เนื่องจากขณะเตรียมทีมนั้น ปัญหาต่าง ๆ จะเกิดขึ้นจำเป็นต้องแก้ปัญหาตลอดเวลา แต่ถ้ามีการวางแผนที่ดีและเตรียมจัดหาสิ่งต่าง ๆ ไว้ให้พร้อมล่วงหน้าจะช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ได้ ดังนั้น ก่อนเตรียมทีมจะต้องรู้ถึงปัญหาและเตรียมสิ่งต่าง ๆ ให้พร้อมก่อน คือ แหล่งทุนหรือผู้ที่ให้การสนับสนุน สนามฝึกซ้อมและอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ สนามและอุปกรณ์การฝึกซ้อมถ้าเป็นไปได้ก็ต้องให้เหมือนกับสนามแข่งขันจริง ๆ หรือให้คล้ายกับสนามแข่งขันมากที่สุดและมีให้เพียงพอแก่การฝึกซ้อม และที่สำคัญคือการจัดการและการบริหารทีม การวางแผนการฝึกซ้อม การวางตัวบุคคลที่รับผิดชอบในแต่ละเรื่อง การทำโครงการระยะสั้นและระยะยาวในด้านการฝึกซ้อมแข่งขัน และการประเมินผลการทำงานของทีมโดยส่วนรวม การแบ่งอำนาจและหน้าที่ของแต่ละคนในคณะผู้บริหาร คณะผู้ฝึกสอนและหัวหน้าทีม การประสานงานต่าง ๆ ในทีม มีการประชุมปรึกษาหารือกันเป็นระยะ ๆ จากผลการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐกานต์ ชันทอง (2550 : 55) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาฟิสิกส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย ผลการวิจัยที่พบว่า ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมอง และปัญญา พบว่า ผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาพลศึกษากับสาขาอื่น ๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญาโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาแตกต่างกันในด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอนและด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน 1-5 ปี กับผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป โดยรวมมีปัญหาในการฝึกซ้อมไม่แตกต่างกัน คือ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปัญหาต่าง ๆ ในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมอง และปัญญานั้น น่าจะเกิดจากตัวนักกีฬา ซึ่งเป็นเด็กพิการที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความพิการประเภทนี้ จะเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาที่ด้อยหรือ ต่ำกว่าปกติ ทำให้มีความสามารถจำกัดในด้านการเรียน ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคม

มีพัฒนาการช้ากว่าคนปกติทั่วไป มีการเจริญเติบโตไม่สมวัย ไม่สามารถเรียนรู้ด้วยวิธีการศึกษาปกติได้ และมีความสามารถจำกัดในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม ดังที่ ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 24) ที่กล่าวถึงลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่สามารถพอเรียนได้ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. มีความบกพร่องทางการรับรู้และการเคลื่อนไหว ถึงแม้จะมีร่างกายปกติ ไม่มีความบกพร่องทางการฟังและสายตา ปรากฏว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญากลุ่มนี้ไม่สามารถใช้หูและตาได้ดีเท่ากับเด็กปกติ และยิ่งไปกว่านั้น เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีเท่าที่ควร
2. ไม่มีความอดทน เมื่อมีความผิดหวัง เด็กมักจะแสดงอารมณ์ไม่พอใจออกมาทันที
3. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เนื่องจากประสบความล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำอีก
4. มีความสนใจสั้น ซึ่งอาจเนื่องมาจากความล้มเหลวในด้านการเรียน จิตใจไม่มั่นคงในขณะที่เรียนหนังสือ ผลของการมีความสนใจสั้นนี้เอง ทำให้เด็กเรียนได้ไม่ดี
5. มีความสามารถทางภาษาต่ำ ความสามารถทางภาษา เป็นเครื่องวัดระดับสติปัญญาอย่างหนึ่ง เด็กที่มีความสามารถทางภาษาสูง มักจะมีสติปัญญาสูง ดังนั้นการที่เด็กมีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสามารถทางภาษาต่ำ จึงเป็นปรากฏการณ์ปกติของเด็กประเภทนี้
6. มีผลการเรียนต่ำ โดยเฉพาะผลการเรียนคณิตศาสตร์ ภาษา ในทักษะการอ่านและเขียน
7. ไม่ชอบเล่นกับเด็กวัยเดียวกัน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาชอบเล่นกับเด็กที่มีอายุอ่อนกว่า ไม่ชอบเล่นกับเด็กที่มีวัยเดียวกัน ทั้งนี้เพราะอายุสมองใกล้เคียงกับเด็กที่มีอายุอ่อนกว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจึงเข้ากันได้ดีกับเด็กปกติที่มีอายุอ่อนกว่า จึงไม่ชอบเล่นกับเด็กปกติที่มีอายุเท่ากัน

อีกทั้ง การฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอนกีฬานั้นขึ้นอยู่กับความสามารถเฉพาะตัวของผู้ฝึกสอน ซึ่งผู้ฝึกสอนที่ทำหน้าที่ฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา มีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน ผู้ฝึกสอนที่ไม่จบสาขาวิชาพลศึกษาก็จะได้รับการฝึกอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาทำให้เกิดความรู้ ความสามารถ เพิ่มความชำนาญทางการฝึกซ้อม การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม เพิ่มขึ้นอีก แต่ก็ต้องอาศัยประสบการณ์ในการทำงานมาเพิ่มเติมเพื่อให้ปัญหาในการฝึกซ้อมมีน้อยที่สุด จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาพลศึกษากับผู้ฝึกสอนที่จบการศึกษาสาขาอื่นๆ มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานในข้อแรกที่ตั้งไว้
2. ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การฝึกสอน 1 – 5 ปี กับ ผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์การฝึกสอน 5 ปีขึ้นไป มีปัญหาในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ผู้ฝึกสอนที่ไม่จบสาขาพลศึกษา ควรให้ความสนใจ สังเกตพฤติกรรม และทัศนคติของเด็กที่มีต่อการฝึกซ้อม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนรูปแบบ วิธีการ หรือเทคนิคการฝึกซ้อมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ผู้ฝึกสอนควรมีการพัฒนาตนเองทั้งทางด้านทักษะ ความรู้ วิทยาการสมัยใหม่ รวมทั้งการพัฒนาทางจิตใจที่มีคุณธรรมจริยธรรม ถึงพร้อมด้วยจิตวิญญาณของความเป็นผู้ฝึกสอน เพื่อความเพียบพร้อมทางด้านการฝึกซ้อมในอุดมคติของนักกีฬา ทั้งยังส่งผลทำให้การฝึกซ้อมทักษะกีฬาแต่ละชนิดได้ดี และรวดเร็วมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัยปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการด้านอื่นๆ ในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนของเด็กพิเศษ

บรรณานุกรม

- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2530). คู่มือการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ. ศูนย์วิทยาศาสตร์ทางการกีฬา. กรุงเทพฯ : ไทยมิตรภาพการพิมพ์.
- กรมพลศึกษา. (2527). การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชนในกรุงเทพมหานคร. เอกสารงานวิจัย. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา
- _____. (2527). จิตวิทยาการกีฬาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ธนประดิษฐ์การพิมพ์.
- เกษม นครเขตต์. (2521,กรกฎาคม). พลศึกษา : กีฬา. วารสารสุขศึกษาพลศึกษา และสันทนาการ. 4: 70-71.
- เกียรติศักดิ์ สิทธิ. (2547). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมวอลเลย์บอลชาย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินิจฉัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนิษฐา เทวินทรภักดี. (2534). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการ. เอกสารการสอนชุดวิชาการดูแลบุคคลพิการหน่วยที่ 2-7. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จุฑามาศ วงศ์สุวรรณ. (2548). การเคลื่อนไหวประกอบจังหวะที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา. สารนิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจริญ กระบวนรัตน์. (2522). การฝึกทางด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขัน. วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการ. 8(4): 20.
- _____. (2545). หลักการและเทคนิคการฝึกกรีฑา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เจริญทัศน์ จินตนาเสรี และคนอื่นๆ. (2522). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาเขต. กรุงเทพฯ : รายงานการวิจัยศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย.
- ชวาลา เขียรธนู และ กัลยา สุตะบุตร. (2538). ภาวะปัญญอ่อน. เอกสารจิตวิทยาเด็กสำหรับกุมารแพทย์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ: โอ เอส พรินติ้งเฮ้าส์.
- ณัฐกานต์ ชันทอง. (2550). ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปีกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2538). การศึกษาสำหรับคนพิการในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- ธวัช วีระศิริวัฒน์. (2538). หลักและการฝึกกีฬา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษาคณะพลศึกษา สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร.

- บังอร ต้นปาน. (2540). เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการการให้บริการการศึกษา
แบบเรียนรวมและปรับโครงสร้างหลักสูตรฝึกหัดครู. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- บุญเลิศ เอียวเจริญ. (2543). ปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 27. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บวร บุญยงค์. (2545). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา
เขตการศึกษา 1. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประชุม บุญเทียม. (2538). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาทีมชาติไทยเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน
กีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพนธ์ มะกรกรรม. (2549, มีนาคม). หลักการสรีระวิทยาของการฝึกนักกีฬา. สารรังสิต.
10(129) : Online. สืบค้นเมื่อ 31 สิงหาคม 2551, จาก <http://www2.rsu.ac.th/web/insidersu/sarnrangsit/Mar2006/HealthTip.html>
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- พรรณพิมล สุวรรณทัต. (2541). การก่อเกิดการพัฒนาและสถานภาพของนโยบายการจัดการ
แข่งขันกีฬาคณพิการ ครั้งที่ 7. ปรินญานิพนธ์ พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต
(พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. อัดสำเนา.
- พิจิตร รัตกุล. (2539). การแข่งขันกีฬานักเรียน ครั้งที่ 14. 24 – 27 ธันวาคม 2539.
- ภาคภูมิ รัตน์โรจนากุล. (2537). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ในการเตรียมตัวเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พ.ศ.2536.
รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภราดร สังกรแก้ว. (2547). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมมวยสากลสมัครเล่นคัดเลือกตัวแทน
จังหวัดสุโขทัย เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันคัดเลือกตัวแทนภาค 5 กีฬายาวชนแห่งชาติ
ครั้งที่ 20. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. (2532). พระบรมราโชวาท พระราชทานแก่
คณะกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอล ส.ส.มหาจุฬาลงกรณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน 26
กันยายน 2512. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2551, จาก <http://galyani.panyathai.or.th/wiki/index.php/%E0%B8%94%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%81%E0%B8%B5%E0%B8%AC%E0%B8%B2>
- มงคล แฝงสาเคน. (2531). ยุทธศาสตร์สำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา. มหาสารคาม: ภาควิชาพลศึกษา
และสหวิทยาการ คณะครุศาสตร์ สหวิทยาลัยอีสานเหนือ วิทยาลัยครูมหาสารคาม.

- มงคลชัย ช่างต่อ. (2537). ปัญหาการฝึกซ้อมของนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาในการเตรียมทีมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวินยาศาสตร์แห่งประเทศไทย พ.ศ. 2536. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2525, ตุลาคม – ธันวาคม). สมรรถภาพทางกาย. สารานุกรมศึกษาศาสตร์.
- วรารณ อินทรชัยศรี. (2534). การเรียนร่วมของเด็กพิเศษ. อุตรธานี : วิทยาลัยครูอุตรธานี.
- วันรุณี คมกฤส. (2540). ถามและตอบเรื่องปัญญาอ่อน. กรุงเทพฯ : บพิธการพิมพ์.
- วารี ธีระจิตร. (2541). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียา นิยมธรรม. (2540). เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการให้บริการการศึกษาแบบเรียนรวมและปรับโครงสร้างหลักสูตรฝึกหัดครู. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- ศิริวิมล ใจงาม. (2542, มกราคม). การศึกษาพิเศษในประเทศออสเตรเลีย. วารสารครุศาสตร์. (4): 31-34.
- ศิริวุฒิ ทิพย์ไกรสร. (2546). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมกีฬารักบี้ฟุตบอล เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิลปชัย สุวรรณชาติ. (2533). การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหว (ทฤษฎีและปฏิบัติการ). กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมคิด ปิ่นทอง. (2541). สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเพื่อการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 (ระยะที่ 2). ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมภาพ เรื่องตระกูล และธานี เศรษฐจันทร์. (2523). คู่มือจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์.
- สมัย ศิริทองถาวร และคนอื่นๆ. (2537 - 2540). การประเมินโครงการนำร่องค้นหาและให้การช่วยเหลือเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญาและเด็กออทิสติก ในเขตบริการโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดลำพูน ปี พ.ศ. 2537 – 2540. สืบค้นเมื่อ 31 สิงหาคม 2551, จาก <http://www.thaiedresearch.org/result/result.php?id=6436>
- สุเมธ พรหมอินทร์. (2531). ความคิดเห็นของนักกีฬาเกี่ยวกับปัญหาในการฝึกซ้อมในการเตรียมตัวเข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 15. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุศักดิ์ ทรัพย์เพิ่ม. (2544). ปัญหาการเตรียมทีมกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุวิมล ตั้งสัจพจน์. (2526). *การวัดและประเมินผลพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- โลว์ จิตชนวน. (2543). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ*. อุตรธานี: คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏอุตรธานี.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (ม.ป.ป.). *รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาความต้องการ และโอกาสทางการศึกษาของผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและปัญญา*.
กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.
- อนันต์ อัฐ. (2526). *หลักการสอนและฝึกกีฬาหลัก*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2538). *หลักการฝึกกีฬา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อุดม พิมพ์. (2535, กรกฎาคม – กันยายน). โปรแกรมการฝึก. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและ
สันทนาการ*. 18(3): 25 - 28.
- เอกชัย นุชลายอง. (2546). *สภาพและปัญหาการเตรียมทีมนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
เฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ เมืองปูซาน ประเทศเกาหลีใต้*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Cho, Kwan Min. (1990, November). Attitude of Korean National Athletes and Coaches
Toward Athletes Participation. *Dissertation Abstracts International*. 52(5): 1679.
- Fleming, Juanita W. (1973). "Care and Management of Exceptional Children". New York:
A Publishing division of Prentice Hall, Inc.
- Hill, G.H. (1981, June). Participation of Twelfth Grade Females in Interscholastic
Athletics on Related to Their Attitudes Concerning Participation in Physical
Education and Interscholastic athletics. *Dissertation Abstracts International*.
38(12): 1875 - A.
- Kent, S.C. (1989, March). Measurements of Selected Physical Fitness Components in
Colleges Football During Periods of Training and Detraining. *Dissertation
Abstracts International*. 47: 1650 - A.
- Kirk, Samuel A.; & Gallagher, James J. (1986). *Educating Exceptional Children*. Boston:
Houghton Mifflin Company.
- Morton, JF.; et al. (2005). *The Effects of Progressive Resistance Training for Children with
Cerebral Palsy*. Retrieved April 29, 2005, from [http://www.ncbi.nlm.nih.gov/entrez
/query.fcgi?cmd=Retrieve&db=pubmed&dopt=Abstract&list_uids=15859529&itool=ic
onabstr&query_hl=1](http://www.ncbi.nlm.nih.gov/entrez/query.fcgi?cmd=Retrieve&db=pubmed&dopt=Abstract&list_uids=15859529&itool=iconabstr&query_hl=1).
- Naton, K.E.; & Gervais, P. (1998). *Impact of Submaximal Aerobic Exercise on Gait for
Cerebral Palsy Athletes*. Retrieved April 27, 2005, from : [http://asb-biomech.
org/onlineabs/NACOB98/83/](http://asb-biomech.org/onlineabs/NACOB98/83/).

- Shoemaker, Laton. (1981, October). Intercollegiate Athletic Management in Selected Christian Colleges. *Dissertation Abstracts International*. 42: 1535 - A.
- Stitcher, Thomas Paul. (1989, March). The Effects of Goal Setting On Performance Enhancement in A Competitive Athletic Setting. *Dissertation Abstracts International*. 51: 108.
- Stewart, Craig; & Owens, Lynn M. (2005). *Understanding Athletes' Learning Style*. Department of Health & Human Development. Montana University. Retrieved June 11, 2007, from <http://www.sciencedirect.com>

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย เรื่อง ปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา

คำชี้แจง

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยเรื่องปัญหาของผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญาฉบับนี้ มี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของครูผู้ฝึกสอนกีฬาให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

1. ด้านนักกีฬา
2. ด้านผู้ฝึกสอน
3. ด้านโปรแกรมการฝึกซ้อม
4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ
5. ด้านสถานที่ในการฝึกซ้อมและอำนวยความสะดวก

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ เป็นแบบปลายเปิด (Opened – Ended)

วิธีการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยเรื่องปัญหาการฝึกซ้อมกีฬาของครูผู้ฝึกสอนกีฬาให้กับเด็กพิการทางสมองและปัญญา นั้น ให้ท่านขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตารางที่ท่านเห็นว่าตรงกับปัญหาการฝึกซ้อมให้มากที่สุด

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

นายวิโรจน์ แพนศรี
นิสิตปริญญาโท สาขาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 สาขาวิชาที่จบการศึกษา

- ☐ สาขาวิชาพลศึกษา
- ☐ สาขาวิชาอื่นๆ

1.2 ประสบการณ์ในการสอน

- ☐ 1 - 5 ปี
- ☐ 5 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ปัญหาผู้ฝึกสอนในการฝึกซ้อมกีฬาของเด็กพิการทางสมองและปัญญา

ด้านนักกีฬา

ปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การให้ความสำคัญและเห็นคุณค่าการเป็นตัวแทน					
2. การยอมรับในกฎ ระเบียบ					
3. มีความสามัคคีภายในทีม					
4. มีความอดทนและอุทิศตนในการฝึกซ้อม					
5. มีความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา					
6. มีการยอมรับและการให้อภัยความผิดพลาดของเพื่อนร่วมทีม					
7. มีความสามารถในการประเมินและแก้ไขตนเอง					
8. มีความเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่น					
9. มีความมุ่งมั่นและขยันทุ่มเทในการฝึกซ้อม					
10. มีความเข้าใจบทบาทหน้าที่ในตำแหน่งของตนและเพื่อนร่วมทีม					
11. มีความมุ่งมั่นที่จะได้รับชัยชนะ					
12. มีความรู้เรื่องเทคนิคกีฬา					
13. มีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา					

ด้านผู้ฝึกสอน

ปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ผู้ฝึกสอนมีความรู้และประสบการณ์					
2. มีมนุษยสัมพันธ์และการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อนักกีฬา					
3. มีการดูแลในเรื่องกฎ ระเบียบวินัย					
4. การปฏิบัติต่อนักกีฬาทุกคนด้วยความเสมอภาค					
5 มีความตั้งใจในการปฏิบัติงานและรับผิดชอบต่อหน้าที่					
6. มีการนำเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬา					
7 มีการนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน					
8. มีการวางแผนการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม					
9. สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับการฝึกซ้อมและแข่งขัน					
10. มีผู้ชำนาญการด้านการฝึกเฉพาะตำแหน่งและด้านการฝึกสมรรถภาพมารวมฝึก					
11. มีความเสียสละ อุทิศตนในการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอน					
12. มีการเข้ารับการพัฒนาดตนเองด้านการฝึกซ้อมนักกีฬากับหน่วยงานอื่น					
13. มีความรักศรัทธาในการช่วยเหลือเด็กพิการ					

ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

ปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการฝึกซ้อมในระยะสั้นและระยะยาว					
2. มีการวางโปรแกรมการฝึกซ้อมล่วงหน้า					
3. มีโปรแกรมการสร้างและทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา					
4. การฝึกซ้อมเทคนิคและทักษะกีฬาย่างเหมาะสม					
5. มีโปรแกรมการฝึกทางด้านจิตใจ					
6. มีการฝึกทักษะส่วนบุคคล ทีมและเฉพาะตำแหน่ง					
7. มีการให้ความรู้เกี่ยวกับกติกาและเทคนิควิธีการเล่น					
8. มีโปรแกรมหนักหนากการเพื่อผ่อนคลายด้านจิตใจ					
9. มีการให้ความรู้ด้านการป้องกันการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม					
10. มีการนำจิตวิทยาการกีฬามาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน					
11. มีการทดสอบความพร้อมของทีมโดยการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ					
12. มีการประเมินความเหมาะสมของโปรแกรมการฝึกซ้อม					
13. มีการพัฒนาโปรแกรมการฝึกซ้อมให้ทันสมัยเหมาะสมแก่นักกีฬา					

ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

ปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ได้รับการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนจากต้นสังกัด					
2. งบประมาณที่ได้รับมีความเพียงพอ					
3. มีการจัดสรรงบประมาณอย่างเป็นระบบ					
4. มีบุคลากรดูแลงบประมาณและอำนวยความสะดวกในการเบิกจ่าย					
5. มีความสะดวกในการเบิกจ่ายงบประมาณฝึกซ้อมและแข่งขัน					
6. มีอุปกรณ์การฝึกซ้อมอย่างเพียงพอ					
7. นักกีฬาได้รับเบี้ยเลี้ยงในการฝึกซ้อม					
8. มีการจัด คุณภาพของอาหารในการฝึกซ้อมให้นักกีฬา					
9. มีการระดมงบประมาณจากผู้ปกครองและหน่วยงานต่างๆในการสนับสนุนนักกีฬา					
10. มีสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลในระหว่างฝึกซ้อมและแข่งขัน					
11. มีการตรวจสุขภาพร่างกายให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนในระหว่างการฝึกซ้อม					
12. มีห้องและอุปกรณ์สร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย					
13. มีรางวัลแก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม ที่สร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน					

ด้านสถานที่ในการฝึกซ้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

ปัญหา	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การจัดสถานที่และสนามฝึกซ้อมมีเพียงพอ					
2. ความสะดวกในการเข้าใช้สนามฝึกซ้อม					
3. สนามฝึกซ้อมมีแสงสว่างเพียงพอ สำหรับการซ้อมในเวลาากลางคืน					
4. การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในการฝึกซ้อม เช่น รถรับ-ส่งนักกีฬา					
5. มีสถานที่ในการฝึกซ้อมที่แน่นอน					
6. มีห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำเพียงพอ					
7. มีการจัดระบบดูแลความปลอดภัยในขณะที่ฝึกซ้อม					
8. มีห้องเก็บอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม					
9. มีพาหนะรับส่งนักกีฬาระหว่างฝึกซ้อมทั้งในและนอกสถานที่					
10. มีห้องพักเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาในระหว่างการฝึกซ้อม					
11. มีการจัดบริการน้ำดื่มระหว่างฝึกซ้อมเพียงพอ					
12. มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในขณะที่เก็บตัว					
13. มีการจัดสถานที่พักผ่อนหย่อนใจให้กับนักกีฬา					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่นๆ

1. ด้านนักกีฬา

.....

.....

.....

.....

2. ด้านผู้ฝึกสอน

.....

.....

.....

.....

3. ด้านการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม

.....

.....

.....

.....

4. ด้านงบประมาณและสวัสดิการ

.....

.....

.....

.....

5. ด้านสถานที่ที่ใช้ในการฝึกซ้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก

.....

.....

.....

.....

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลย์
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี ศุภวิบูลย์
อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. นายสำราญ แซ่มซ้อย
ผู้จัดการสำนักงานสเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทย
สำนักงานสเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทย
5. นายเจษฎา บพิตรสุวรรณ
หัวหน้าศูนย์สเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทย
ประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จ.อุดรธานี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวิโรจน์ แพนศรี
วันเดือนปีเกิด	15 กรกฎาคม 2503
สถานที่เกิด	อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	639/209 หมู่ 4 ต.บ้านเลื่อม อ.เมือง จ.อุดรธานี 41000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู วิทยฐานะ ชำนาญการ อันดับ คศ.2
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล จ.อุดรธานี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2515	ประถมศึกษา จากโรงเรียนบ้านดงเมือง (ดงเมืองวิทยา) อ.กุมภวาปี จ.อุดรธานี
พ.ศ. 2518	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนกุมภวาปี จ.อุดรธานี
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) จากวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ
พ.ศ. 2529	ปริญญาตรี (กศ.บ.) วิชาเอกพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา
พ.ศ. 2552	ปริญญาโท (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร